

அம்பரக

மாணியன்

விசா ப்ளிகேஷன்

உணர்வின் எழுச்சி, அறிவை மயக்க,
 நிறைய எழுதிவிட்டேன்.
 முடிவாய் ஒன்று.
 இத்தனை கூர்மை கொண்ட புத்திக்கு,
 முயன்றால் இறை தரிசனம் நிச்சயம்.
 அறிவு தர பலபேர் உளர்.
 அனுபவம் தர சிலரால்தான் முடியும்.
 அதை நீங்கள் பெறவேண்டும்.
 உங்களுக்கு அறிவு பலர்க்கும் கிட்டினாற் போல்
 அவ்வற்புத அனுபவம் பலர்க்கும் ஆகவேண்டும்.
 அப்பலரில் நானும் ஒருவன் ஆக மாட்டேனா?
 ஏங்குகிறது நெஞ்சம்.
 “சாதனை செய்க பராசக்தி”

ஃ ஃ ஃ
 தாயார் திருவடிகளுக்கென் வணக்கமுரைக்க.
 துணைவியர்க்கு என் அன்புரைக்க.
 பிள்ளைகட்கு என் வாழ்த்துரைக்க.
 ஈழம் தொடர்ந்தும் எரிகிறது.
 உங்கள் வாக்குறுதிபற்றி பலரும் கேட்கிறார்கள்.
 இது குறிப்பால் என் விருப்புரைக்கும் உத்தியல்ல, நிஜம்.
 சபையில் வாக்குக் கொடுத்தது மிகையோ?
 கம்பன் விழாவை ஏப்பிரலுக்கு பின்போட்டுள்ளோம்.
 அது பற்றி தொடர்பு கொள்வேன்.
 மீண்டும் தங்கள் வருகைக்காய்க் காத்திருக்கிறேன்,
 நன்றி

வணக்கம்

“இன்பமே எந்நாளும் துன்பமில்லை”

அன்புடன்

இ. ஜெயராஜ்

5A. Campbell Palace.

Dehiwela, Sri Lanka. 14.01.2000.

அன்பரசு

1

ஊரை விட்டு அந்த குதிரைப்படை கிளம்புகிற போது சூரிய வெளிச்சம் பூமி முழுவதும் பரவி பறவைகள் எல்லாம் விதம்விதமான சப்தங்கள் போட்டுக் கொண்டிருந்தன. பறவைகள் விழித்துக்கொண்டு உணவுக்காக அலையத் துவங்கியிருந்தன. பதினான்கு பேர் கொண்ட அந்த குதிரைப்படை முதன்மந்திரியை அழைத்துக் கொண்டு மதுரையை நோக்கி நிதானமாய் நகர்ந்தது.

வாதலூரிலிருந்து கிளம்பி பாறைக் கிணறுகளை எல்லாம் தாண்டி மதுரை புறவழிச் சாலைக்குப் போய் அங்கிருந்து மதுரை நோக்கி சற்று விரைவாக இந்த குதிரைப்படை போகும்.

இப்படி நிதானமாய் போவதற்கு சிவிகையிலேயே போகலாம். ஆனால், முதலமைச்சர் குதிரையில்தான் பயணப்படுவார். நிதானமாகத்தான் போவார்.

இரண்டு பக்கமும் உள்ள ஊர்களை, நெல்வயல்களை மனிதர்களை, விலங்குகளை வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டு போவார்.

அன்—1

திடீரென்று திசை திரும்புவார், மதுரைக்குப் போவதற்கு முன்பு ஏதேனும் கிராமங்களின் வழியே குதிரையைச் செலுத்துவார்.

ஊர்களுக்குள் போகும்போது குதிரை மிக நிதானமாகத்தான் போக வேண்டும். எவரேனும் குதிரையை விரட்டினால் முதலமைச்சருக்குப் பிடிக்காது.

நாளையிலிருந்து என்னுடன் நீ வரவேண்டாம் என்று உடனே விலக்கிவிடுவார். எத்தனை கெஞ்சினாலும் மறுபடியும் அவருடைய குதிரைப்படையில் அந்த வீரன் சேர முடியாது.

'பெண்கள் பதற, குழந்தைகள் நடுங்க வயசாளிகள் முன்னும் பின்னும் அலைய ஒரு ஊருக்குள் குதிரையை இப்படி பிசாசாய் விரட்டிக்கொண்டு போகிறாயே, நீ மனிதன் தானா, இல்லை மிருகமா.

உனக்கு கர்வம் அதிகம். கர்வம் அதிகம் உள்ளவனை நான் வேலைக்கு வைத்துக்கொள்ள முடியாது. என்னுடைய பிரிவில் ஒரே ஒரு ஆள் கர்வமாக இருந்தாலும் மற்ற எல்லோரையும் அந்த கர்வமுள்ளவன் கெடுத்துக் குட்டிச் சுவராக்கி விடுவான்.

நீ வேலை செய்வதற்கு நிறைய இடங்கள் இருக்கின்றன. மன்னரின் தனிப்படைக்கு நீ போய்விடு. அங்கு இருக்கும் அத்தனை பேரும் கர்வமுள்ளவர்கள். உன் கர்வம் அங்கு செல்லாக் காசாகி விடும். அப்போதுதான் உன் கர்வத்தின் முட்டாள்தனம் உனக்குப் புரியும். நீ போகலாம்' என்று அனுப்பிவிடுவார்.

அதேபோல் உரத்தகுரலில் பேசுகிறவனையும் அதிரச் சிரிக்கிறவனையும் உட்காரும்போது காலாட்டுகிறவனையும் முதலமைச்சர் விரும்புவதில்லை.

'நீ யார், உன் தொழில் என்ன, நீ தமிழ்ப் புலவனா, அரச சபையில் உட்கார்ந்து ஒரு பாட்டுச்சொல்லி அதற்கு விளக்கம் சொல்ல வேண்டிய நிர்பந்தம் உனக்கு உண்டா. அல்லது ஏழை மக்களுக்கு நடுவே உட்கார்ந்து பாரதமும் ராமாயணமும் சொல்லக்கூடிய திறமையுள்ளவனா நீ போய்விடு. எதற்குப் பேசுகிறாய்.

நீ பேசப் பிடிக்கிறது என்று எதிரிகளுக்குத் தெரிந்து விட்டால் உன்னைக் கூப்பிட்டு உட்கார வைத்து, மது வாங்கிக் கொடுத்துபேச என்று ஆரம்பித்தால் நீ சகலமும் அல்லவா பேசுவாய்.

இப்படிப் பேசுகிறவர்கள் என் அருகே இருந்தால் ஆபத்து எனக்கு. எனவே, பேசுகிற நீ போய்விடலாம்.

உனக்கு கோட்டை வாசல் காவல் காக்க மாற்று உத்தரவு தருகிறேன். கோட்டை வாசலில் நின்றுகொண்டு மணிக்கணக்கில் நீ பேசலாம். உனக்கே உன் பேச்சு அலுக்கும் வரை நீ பேசலாம்.

நான்கு மாதங்கள் கோட்டை வாசலில் இருந்தால் பேசுவது எத்தனை வெறுப்பான விஷயம் என்று உனக்கு புரிந்து போகும். பேசிப் பேசி உன் மனம் அலுத்துப் போகும்.

அடிக்கடி உரத்துச்சிரிக்கிறவன் தன்னை இழக்கிறவன் சிரிப்பதற்கு இங்கு ஒன்றும் இல்லை. குறிப்பாய் ஒரு வீரன் அதிகம் சிரிக்கலாகாது.

சிரிக்கிறபோது உடம்பு தளர்வடைகிறது. மனம் தளர்வடைகிறது சிரிக்கிற நேரம் சுற்றுப்புறம் மறந்து தான் தன்னைப்பற்றியே மனம் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

இப்படி தளர்வான ஒரு ஆள் என் பாதுகாப்பிற்கு இருந்தால். நானும் தளர்ந்துபோவேன். மிக எளிதில் என்னை எவரும் சீண்டிவிட முடியும்.

சிரிப்பில்லாத, எந்நேரமும் கூர்மையாய் சிந்தித்திற, எவரையும் சந்தேகப்படுகிற ஒரு வீரன்தான் என் பாது காப்பிற்குத் தேவை.

எனவே, அதிகம் சிரிக்கிற நீ, நகரக் காவலுக்குப் போ. ஊர்ஊராய் சுற்றிவா. மக்களைப் பார்த்து என்ன விசேஷம் என்று கேட்டு சிரித்துப் பேசி விபரங்களைச் சேகரித்துக்கொண்டு, மறுபடியும் நீ அரசவைக்குவரலாம். ஒரு ஒற்றனைப்போல் செயல்படலாம். எனவே சிரிப் பவனுக்கு இங்கே இடமில்லை. நீ இடம் மாறு, என்று ஓலை தருவார்.

மாறியவன் எவ்வளவு கெஞ்சினாலும், அவனை உள்ளுக்குள்ளே சேர்க்கமாட்டார்.

உலகத்தில் மிகமோசமான விஷயம் என்ன தெரியுமா.

திண்ணை போன்ற இடத்தில் உட்கார்ந்து காலைத் தொங்கவிட்டுக் கொண்டு, தொங்க விட்ட காலை வேகமாக ஆட்டிக் கொண்டிருப்பது.

உன்னை மீறி உன்மனம் கூடலில் ஈடுபடுகிறது என்று அர்த்தம். எந்நேரமும் மனதுக்குள் கூடலே ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது என்று அர்த்தம் உள்ளார்ந்த மனதில் கூடல் இடம் பிடித்துவிட்டது என்று அர்த்தம். வெறும் கூடல் மட்டுமே ஆழ்மனதில் இடம்பிடித்துவிட்டால் வேறு எந்த செய்தியும் உள்ளுக்குள் சென்று சேராது.

அடிக்கடி உட்கார்ந்து கொள்ளத் தோன்றும். உட்கார்ந்த உடனேயே காலாட்டத் தோன்றும். கற்பனை காணுகிற எண்ணம் வரும். கற்பனை காணுகிறவன் நல்ல குதிரைவீரனாய், மெய்க்காப்பாளனாய் இருக்கமுடியாது. அவனால் சுற்றி தடப்பதை தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ளமுடியாது. அவனை நாலுபேர் வேடிக்கை பார்க்கும்படி இருக்கக்கூடாது. நாலுபேரை இடையறாது

வேடிக்கை பார்ப்பவனாகத்தான் என்னுடைய மெய்க் காப்பாளன் இருக்கவேண்டும்.

எனவே, எந்தப்படைக்கும், எந்த வேலைக்கும் லாயக் கில்லாத நீ அரசவை வேலையை விட்டு விவசாயம் செய்வதற்குப் போ. உனக்கு தெற்கே வைகை ஆற்றுப்படுகை பக்கம் நல்ல விளைநிலம் தருகிறேன். நன்கு பயிர்செய் போய் வா' என்று அவனைத் துரத்திவிடுவார்.

எவரிடமும் அவர் கடிந்து பேசியதில்லை. எவரிடமும் அவர் கோபமாய் வைததில்லை. எவரையும் கை ஓங்கியதில்லை. ஆனால் அவர் கண்டிப்பு உலகப் பிரசித்தம்.

அவர் கண்டிப்பைக்கண்டு மன்னன் கூட லேசாய் பயந்து இருக்கிறார். அவருடைய கண்டிப்புத்தான் நல்ல நிர்வாகத்தை மதுரைக்குக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அவர் கண்டிப்பு மற்றவர்களுக்கும் பரவி மற்றவர் களும் அமைதியான அந்தக் கண்டிப்பைப் பின்பற்றத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

சிறுதலைவர்கள் கூட தானும் நேராக இருந்து தனக்கு கீழே இருப்பவர்களையும் நன்கு பயிற்றுவிக்கும் முறை மதுரையில் வந்துவிட்டது.

குறிப்பாய் அரண்மனையில் முக்கிய வேலைகளில் ஈடுபடுகின்ற தலைவர்கள் அனைவருமே மாதம் ஒருநாள் நன்கு பயிற்றுவிக்கப்பட்டு தெளிவாக விஷயங்கள் சொல்லப்பட்டு அவரவர் கடமைகளை மிக அற்புதமாக செயலாற்றினார்கள். மதுரையில் மன்னன் ஆட்சியில் சிறு குறை கூட வராமல் கவனித்துக் கொண்டார்கள்.

அரிமர்த்தன பாண்டியனின் ஆட்சி மிக செழிப்பாய் பலமாய் எந்தப் பிளவுகளும் இல்லாமல் எந்தக் குறையு மில்லாமல் நன்கு வளர்ந்துவந்தது. குடிமக்கள் அரசரிடம் பயமின்றி சந்தோஷமாக வாழ்ந்து வந்தார்கள். நெறி

பட்ட வாழ்க்கையை விரும்பி நடத்தினார்கள், அது மட்டுமல்லாது. மாதம் மும்மாரி மழை பெய்து மதுரையையும் அதைச் சுற்றியுள்ள கிராமங்களையும் நன்கு வளப்படுத்தியது.

உழவுத்தொழில் கொடிகட்டிப் பறந்தது. நெசவுக்கு நல்லமதிப்பு இருந்தது, இரும்புச்சாமான்களும் நல்ல ஆயுதங்களும் விரைவாக தயார்செய்யும் வித்தையை மக்கள் அறிந்திருந்தார்கள்.

எடைகுறைவான அதேசமயம் உறுதியான விரைவான தேர்கள் செய்யவும் அவர்கள் சுற்றுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

நல்ல குதிரை பூட்டிய சிறுதேர்களில் ஓட்டுபவர் ஒருவரும், வில்லாளர் ஒருவருமாய் இரண்டுபேர்கள் ஏறிக் கொண்டு ஆயிரத்தெட்டுத் தேர்கள் விடியற்காலை மதுரை கோட்டையிலிருந்து கிளம்பி, தஞ்சைக் கோட்டைக்கு உச்சியில் போய் சேர்ந்தார்கள். சுற்றி வளைத்துக்கொண்டார்கள்.

கோட்டைக்குள் சரமாரியாக அம்புவிட்டார்கள்.

அங்கிருந்து உடனே கிளம்பி முதல் நட்சத்திரம் வானில் தோன்றும்போது மதுரைக்கோட்டைக்குள் புகுந்தார்கள்.

உறையூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்ட சோழமன்னன் இந்த விரைவைப் பார்த்துவிட்டு மிகவேகமாக சமாதானம் செய்து கொண்டான்.

கப்பம் செலுத்தாமல் அன்பளிப்பு என்ற பெயரில் நிறைய பொருட்களை அனுப்பிவைத்தான். நல்ல ரக நெற்களை கூடை கூடையாக அனுப்பிவைத்தான்.

சோழதேசத்து விதைநெல் மதுரையைச் சேர்ந்த அந்தச் பல கிராமங்களில் வயல்கள் முழுவதும் தூவப்பட்டவந்தக் வடைக்கு தயாராக இருந்தது.

ஒரு உயிர்கூட கொல்லப்படவில்லை, ஆனால், ஆயிரத்தெட்டு தேர்கள் உறையூருக்குள் புகுந்து இடைவிடாது சரம் தொடுத்து ஒருவரையும் வெளியே தலைகாட்டவொண்ணாது பண்ணிவந்த வேகத்திலேயே திரும்பி போனது பார்த்து. அந்தப்படையின் ஆளுமையை எல்லோரும் புரிந்து கொண்டார்கள்.

இதுபோதும். சோழமன்னனைப் பயமுறுத்த, யுத்தம் ஒன்று வேண்டியதில்லை என்று முதல்மந்திரியான வாதவூரர் சொல்ல அவ்விதமே இந்த படையெடுப்பு நடந்தது.

இது போராக இல்லாமல் வெறும் பயமுறுத்தலாக இருந்ததால் அந்த பயமுறுத்தல், வெகுஎளிதில் அதனுடைய வேலையைச் செய்தது.

போர் நேர்ந்து நாற்பது ஐம்பதுபேர் சோழமன்னனில் செத்துப்போயிருந்தால், செத்துப்போன துக்கம் கோபத்தைக்கிளறி, மறுபடியும், பாண்டியதேசத்திற்கு வந்து எதிர்க்கத் தூண்டியிருக்கும். வெறுமே பயமுறுத்தலாய், சரம் தொடுத்து தரைமுழுவதும் அம்பு கொட்டி இருப்பதைப் பார்த்தபிறகு, நம்மைவிட பாண்டியன் நிச்சயம் வலிமைமிக்கவன்.

அதேநேரம் பொறுப்போடு எவருக்கும் தீங்கு இழைக்காமல் படையை பின்வாங்கிக்கொண்டான் என்பதால் பாண்டியன்மீது ஒரு மரியாதையும் காதலும் சோழனுக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது.

இரவோடு இரவாக சிறிய படையோடு மதுரைக்கு வந்த சோழமன்னனை பூர்ணகலசத்தோடு வாதவூரர் வரவேற்றார்.

பட்ட வா... மட்டும்தான்... யை... அது... 7

மனிதம் அழைத்துப் போனார். அடி ரோ அள்ள அள்ளக் குறை நக்குத் தேவையில்லை. இவை... நெல்விதைகள் பாண்டிய... இருக்கிறது. எனவே, உங்கள்... நல்குடைகள் அனுப்பினால் நன்றாக... அரிமர்த்தன பாண்டியன் வேண்டி, ந... கிறேன் என்று உடனே உறையூருக்கு ஓலை அனுப்பினான்.

இரண்டு மூன்று நாள் விருந்து உண்டான். பாண்டிய வீரர்களின் பல்வேறுவிதமான களறிப் பயிற்சிகளை வேடிக்கை பார்த்தான். கோட்டைக்கு வெளியே கோட்டைச் சுவர்மீது ஆயிரக்கணக்கான கரும்புகள் சாத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தன.

சோழமன்னனை சற்றுத் தொலைவில் மேடையில் நிற்கவைத்து, பிரம்பால் முடைத்த கவசத்தால் லேசாய் மறைத்துக்கொண்டார்கள்.

“என்ன செய்கிறீர்கள்” முதல்மந்திரி, வாதலூரரை ஆச்சரியத்துடன் சோழமன்னன் கேட்டான்.

“அந்தக் கரும்புகள் எல்லாம் மனிதர்கள் என்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அவைகளை பசு பால்குரக்கும் நேரத்தில் அழித்துவிடவேண்டும். எப்படி அழிக்கிறோம் என்பதை தயவுசெய்து மன்னன் கவனிக்க வேண்டும்.”

அவர் மேல்துண்டை விசிறிக் காட்டினார்.

குதிரைலிருந்து நூறுவீரர்கள் கீழே இறங்கினார்கள்.

தோளில் இருத்து கூடையை எடுத்தார்கள். அந்தப் பிரப்பங் கூடையில் சூரியன் வடிவாய் ஒவ்வொரு முள்ளும் கூர்மையாய் உடையவட்டத்தகடுகள் இருந்தன. வெய்யிலில் பளபளத்தன. முரசு தடதட என்று முழங்

கியதும், அவர்கள் கூச்சலோடு கரும்பை நோக்கி அந்தச் சக்கரத்தை சுழற்றி சுழற்றி விட்டார்கள். வீசி வீசி எறிந்தார்கள். அந்த சக்கரம் வேகமாகப் போய் அந்தக் கரும்பைத் தாக்கி துண்டாய் உடைத்தது.

ஒரு பசு மடியில் கை வைத்து சுரப்புப் பிடித்து அது பால்தரும் நேரத்தில் கரும்புகள் அத்தனையும் தரையோடு சாய்ந்தன.

வீரர்கள்திரும்பவும் குதிரையில் ஏறிக்கொண்டார்கள்.

“இவை கரும்புகளாக இருக்கின்றன. இவையே மனிதர்களாக இருந்தால் என்ன பாடுபடுவார்கள் என்பதை நீங்கள் தயவு செய்து நினைத்துக் கொள்ள வேண்டும்” என்று வாதலூர் சோழ மன்னனிடம் சொன்னார்.

சோழ மன்னன் பயத்தில் உறைந்து போயிருந்தான்.

நாலாயிரம் கரும்பை நூறு பேர்கள் துண்டாக்கினார்கள். இவர்களுக்கு வேறு விதமான பயிற்சியும் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது.

இரவு நேரத்தில் இவர்கள் பத்து பேர் ஒரு படை வீட்டுக்குள் நுழைந்து கூச்சலிட்டு படை வீரர்களை எழுப்பி அவர்கள் தூக்கத்தில் அலைகின்ற நேரம் இவ்விதச் சக்கரங்களைப் பிரயோகம் செய்வார்கள். கடும் சேதம் விளைவிப்பார்கள்.

விடியற்காலையில் குறைந்த பட்சம் ஆயிரம் பேர்கள் உள்ள படையில் ஐநூறு பேராவது இறந்திருப்பார்கள். மற்றவர்கள் அனைவருக்கும் நிச்சயம் காயம் ஏற்பட்டிருக்கும். அசைக்க முடியாதபடி படுத்துக்கிடப்பார்கள்.

சோழ மன்னன்முகம் வெளிரப்பார்த்தான் அவனுக்கு வியர்த்துக் கொட்டியது. இதில் வெகு சிலருக்கு மட்டும் விஷம் தடவப்பட்ட சக்கரங்கள் தரப்பட்டிருக்கின்றன.

அவைகளை அவர்கள் மிக பத்திரமாக வைத்திருக்கிறார்கள்.

ஒரு வேளை, யானைகளைக் கொண்டு வந்து படைகளைக் கலைக்க முயன்றால் அந்த யானைகள் மீது கடும் விஷம் தடவப்பட்ட இந்த சக்கரங்கள் பிரயோகமாகும். காயம்பட்ட அறுபது நொடிக்குள் யானைகளுக்கு உன்மத்தம் பிடித்து அவைகள் பின்னோக்கி நகரத் தொடங்கும்.

“அதுஎன்ன விஷம்.” ஏதோ கேட்க வேண்டும் என்பதற்காக சோழ மன்னன் கேட்டான்.

“நவபாஷாணம். இங்குள்ள மலையில் மிகப்பெரிய பாறை இருக்கிறது. அந்த பாறை முழுவதும் ஒன்பது விதமான விஷங்கள் கொண்டது. அந்தப் பாறையை மெல்லச் சுரண்டி எடுத்து அதை நீரில் முக்கி எடுத்து, அந்த நீரை புளிக்க வைத்து. புளிக்க வைத்ததை இறுக வைத்து, இறுக வைத்ததை மெழுகோடு கலந்து சக்கரங்களில் தடவப் பட்டிருக்கும்.

இவை செய்கிற கலைஞர்கள் மற்றவர்களோடு பேசுவதில்லை.”

“ஏன்.”

“அவர்கள் உடம்பில் நவபாஷாணம் ஏறியிருக்கும். சிறிய அளவில் கலந்திருக்கும். அவர்கள் தும்மல் நம்மீது பட்டாலோ, அவர்கள் வியர்வை நம்மீது தெளித்தாலோ அல்லது அவர்களோடு ஏதேனும் ஒரு பெண் உறவு கொண்டாலோ மரணம் வெகு நிச்சயம்.”

“முதலமைச்சரே அவர்கள் மட்டும் எப்படி இந்த விஷத்தை தாங்குகிறார்கள்.”

“பத்து வயது முதல் கொண்டே சிறு சிறு அளவில் மாதந்தோறும் விஷம்கொடுத்து அந்த விஷத்தின் விளைவு

களை முறியடிக்க மருந்துகள் கொடுத்து மறுபடியும் விஷம் ஏற்றி அந்த விஷம் உடம்பில் தங்குமாறு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள் ஆகவே, விஷம் உடம்பில் தங்கியவர்கள் மறுபடி விஷத்தைத் தொட்டால் அந்த விஷம் அமிர்தமாகுமே தவிர அவர்களை எதுவும் தீங்கு செய்வதில்லை.

ஆனால், அவர்களுடைய ரத்தம் நம்மீது பட்டால், அல்லது அவர்கள் ரத்தம் செடிமீது பட்டால் அந்தச் செடிகருகிப் போகிறது. நமக்கு உடனே மரணம் நிகழ்கிறது.

அவ்விதம் மதுரையில் ஏழு பேர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நல்ல மானியம் கொடுக்கப்பட்டு தனியே வசித்து வருகிறார்கள்.

“அவர்களுக்கு குடும்பம் மனைவி?”

“அவர்களுக்கென்று ஒரு பெண் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறாள்.”

“ஒரு கிழவன் உட்பட ஆறுபேர் மதுரையம்பதிக்காக தங்கள் வாழ்வை தத்தம் செய்து அந்தப் பெண்ணோடு வசித்து வருகிறார்கள்.”

அடையப்பா இப்படி செய்ய வேண்டுமென்று யாருக்குத் தோன்றியது. எவரால் இவையெல்லாம் மிகச் சிறப்பாக நடந்தேறுகின்றன. ஆயிரத்தெட்டு குதிரைகள் ஆயிரத்தெட்டு சிறு தேர்கள் உறையூருக்குள் ஊடுருவியதும், சரம் விட்டதும் எனக்கு பெரிதாகப் படவில்லை. அப்படி சரம் விடுபவர்கள் திரும்பிப் போகிறவரையில் ஒருவரோடு ஒருவர் பேசவே இல்லையாம். இதுதான் எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.

பேசினால் கவனம் சிதறும் அவரவர் வேலையை அவரவர் செய்து கொண்டிருக்கும்போது பேச்சு எதற்கு என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதாம். இப்படி ஒரு படையை

யார் பயிற்றுவித்தது.” சோழன் ஆச்சரியத்தோடு கேட்டான்.

அரிமர்த்தன பாண்டியன் இறங்கி வந்து...சோழன் தோளை அணைத்துக் கொண்டான்.

“என் மூத்தோர் செய்த தவப்பயன் அல்லது இறைவன் எனக்குக் கொடுத்த பெரும் பொக்கிஷம். மதுரை மீது சிவன் கொண்ட கருணை. என் முதலமைச்சர் வாதவூரார், இது அவருடைய பயிற்சி, அவருடைய திட்டம். இது முழுக்க முழுக்க அவருடைய மூளை செய்த வேலை.”

“படைகளுக்கு மட்டும்தான் பயிற்சியா, இவ்விதம் கடுமையான பயிற்சி பெற்ற வேறு எவரேனும் இருக்கிறாரா.”

“அவைக்களப் புலவர் அறுநூறு பேர் இருக்கிறார்கள்.” வேறொரு மந்திரி முன்வந்து சொன்னார்,

“அறுநூறு புலவர்களா, எதற்கு? அவ்வளவு புலவர்களும் பெரிய சடையில் கூடி என்ன செய்ய முடியும்?”

“வெறுமே கூடிப் பேசுவதற்காக இந்தப் புலவர்கள் இல்லை.”

“பிறகு?” சோழன் வியந்தான்.

“இந்தப் புலவர்கள் வருடத்திற்கு ஒருமுறை கூடுவார்கள், மந்திரியோடும் அரசரோடும் தனித்தனியே கலந்து உரையாடுவார்கள். மதுரையைச் சுற்றியுள்ள கிராமங்களுக்கும், பாண்டிய தேசத்தில் மூலை முடுக்குகளுக்கும் இவர்கள் நடந்தோ, தேரிலோ பல்லக்கிலோ அவரவர் சக்திகேற்ற பயணம் செய்வார்கள்.

தொலைதூரம் போகிறவர்களுக்கு நல்ல ஊர்திகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அம்மாதிரியான இடங்க

ளுக்குப் போய் மக்களிடம் அமர்ந்து இறைவனைப் பற்றிய கதைகள் சொல்லி, பல பாடல்களை அவர்களுக்கு எடுத்து விளக்கம் சொல்லி, அந்தப் பாடல்களை அவர்களைப் பாட வைத்து, மதுரை முழுவதும் சிவமய மாக்க பாண்டிய தேசம் முழுவதும் சிவன் பெயரைச் சொல்கின்ற மனிதர்களே வாழ்வதற்கு ஏற்பாடு செய்யப் பட்டிருந்தது.”

“ஏன் அவ்விதம் விஷ்ணுவின் பெயரைச் சொல்வதில் என்ன தவறு?”

“ஏதேனும் ஒரு கடவுளை, ஏதேனும் ஒரு மதத்தை மக்கள் தழுவியிருப்பது நல்லது.” வாதவூரர் பேசினார்.

“எதற்காக அப்படிச் சொல்கிறீர்கள் வாதவூரரே.”

“பௌத்தமும் சமணமும் வடக்கே இருந்து தெற்கு நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. நம்மில் பிளவுகள் இருப்பின், இடது வலது என்று வேற்றுமை இருப்பின் மேல் கீழ் என்று இரண்டாக இருப்பின் அவர்கள் உள்ளே நுழைந்து தங்களுடைய தர்க்க நியாயங்கள் சொல்லி மக்களைக் குழப்புவார்கள். நான் ஒரே கடவுளை உடையவன். அவனுக்குப் பேர் சிவன் அவன் எங்கும் உள்ளவன் என்ற தத்துவத்தை விதைத்து விட்டால் அதற்கு எதிராய் இன்னொரு கருத்து எவரும் சொல்லவே முடியாது.”

“சமணமும் பௌத்தமும் தென்னாட்டில் தலை தூக்கும் என்று கருதுகிறீர்களா.”

“வெகு நிச்சயமாய் அவர்கள் திட்டமிட்டு உள்ளே நுழைந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அதிகமான துறவிகளை அனுப்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

துறவிகள் வந்து இங்கு அமர்ந்து நம்முடைய கருணையைப் பெற்று நாம் பேசிப் பழகுவதைப் பார்த்து நம்மில் மனமாற்றம் ஏற்படுத்தி நம்முள்வலிமை உள்ளவர்

களை அவர்கள் பக்கம் எடுத்துக்கொண்டு பிறகு மன்னருக்கு தூது அனுப்புவார்கள். அந்த மன்னர்கள் படை யோடு வருவார்கள். அப்படி படைகளோடுவரும் மன்னர்களுக்கு இவர்கள் ஒற்றர்களாக இருப்பார்கள் வழிகாட்டுவார்கள். ஆகவே உள்ளே நுழைந்து போரில் ஜெயித்த பிறகு நாடு சமண வசப்படும். பெளத்த வசப்படும்.

அவர்கள் நம் மதத்தை அழிப்பதற்காகவே என்று வருவார்கள்.

நாம் நம்முடைய நாட்டை மதம் வைத்துத்தான் காப்பாற்ற வேண்டும் கடவுளை வைத்துத்தான் கட்டுப்பாடு ஏற்படுத்த வேண்டும்.”

சோழன் திகைத்தான்.

மெல்ல மணிமுடியைக் கழற்றி, அருகிலுள்ள அமைச்சரிடம் கொடுத்தான்.

“எது கிழக்கு” என்று கேட்டான்.

வாதவூரரை விழுந்து வணங்கி தன் சிரத்தை அவருடைய பாதத்தில் பதிய வைத்தான்.

“என்ன, எதற்காக இப்படி செய்கிறாய் சோழ மன்னா, எழுந்திரு” என்று அன்பும் ஆதரவும் பொங்க அவனை எழுப்பினார் வாதவூரர்.

“இப்படி ஒரு முதன்மந்திரி எனக்கில்லையே என்ற ஆதங்கத்தில் வணங்குகிறேன். நீங்கள் பண்டிய தேசத்திற்காக அல்லாமல் நாம் எல்லோரும் வழிபடும் சிவனுக்காக தொண்டு செய்கிறீர்களே, அதற்காக வணங்குகிறேன். தமிழையும், தமிழ் மண்ணையும் காப்பாற்ற மதம் அவசியம், அது சைவ மதமாக இருந்தால் நல்லது என்று சொல்லி அன்னியர்கள் உள்ளே வருவதற்கு முன்பாகவே நம்மை வலுப்படுத்திக் கொள்கிறீர்களே, தமிழை நேசிக்கிறீர்களே, அதற்காக வணங்குகிறேன்.

இப்படி யோசிக்க எத்தனை புத்தி கூர்மை வேண்டும் அந்த புத்திக்கு கூர்மையை வணங்குகிறேன். அந்த புத்தி கூர்மைக்குக் கீழ் மக்கள் நன்றாக இருக்க வேண்டுமே என்ற கருணை உள்ளம் இருக்க வேண்டுமே, அந்தக் கருணை உள்ளத்தை வணங்குகிறேன். பெரியவர் என்னை ஆசீர்வதித்து எனக்கு ஒரு நல்ல மந்திரியை அனுப்பினால் சந்தோஷம் அடைவேன். அதற்காகவும் வணங்குகிறேன்.

பாண்டிய மன்னர், தங்களுக்கு செய்ய கடமைப்பட்டவர்.

ஆனால், நான் ஏதேனும் செய்ய வேண்டுமா, உத்தரவுகொடுங்கள்.”

“எனக்கு வண்டி வண்டியாய் மூங்கில் வேண்டும். சோழ மன்னா, இளம் மூங்கில்கள் வேண்டும்.”

“நிச்சயம் தருகிறேன். ஆனால், மூங்கில்கள் எதற்கு.”

“சிறு தேர்கள் செய்ய, அச்சுக்கும் உட்காரும் பல கைக்கும் இடையே வில் பொருத்த வேண்டும். இரும்பில் வில் செய்தால் சில சமயம் மரம் விரிந்து விடுகிறது. அல்லது அதிக சப்தம் எழுகிறது. கனமாகவும் இருக்கிறது. எனவே, மரத்தை மூங்கிலில் வைத்து விட்டால் மூங்கில் லேசாகவும் இருக்கும். உறுதியாகவும் இருக்கும். அதே சமயம் தேர், அதிகம் குலுக்கல் இல்லாமல் ஓடும்.

மூங்கிலை தேர்ந்தெடுக்கின்ற ஆட்களை நான் சோழ தேசத்திற்கு அனுப்புகிறேன். தயவு செய்து வலிமையான, மெல்லிய மூங்கில்கள் கொடுத்து உதவுங்கள் போதும்.”

“நிச்சயம் செய்கிறேன், நான் விடை பெறட்டுமா” வணங்கினான்.

“சோழ தேசப்பக்கம் வந்து, அங்குள்ள கோயில்களைக் கண்டு, அதைப் பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயங்களை

எங்களுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும்” என்று கைகூப்பினான். விடைபெற்றான்.

காலம் காலமாய். பகைமைக் கொண்டிருந்த சோழ தேசமும் பாண்டிய தேசமும் பிண்ணிப்பிணைந்திருந்தன.

“போய் வாருங்கள், போய்வாருங்கள்” என்று கையசைத்து பாண்டிய மக்கள் சோழ வீரர்களுக்கு விடை கொடுத்தனர்.

‘அடிக்கடி வாருங்கள், உங்கள் வீட்டுப் பெண்களையும் அழைத்து வாருங்கள்’ என்று பாண்டிய தேசத்துப் பெண்கள் சோழவீரர்களிடம் கை கூப்பி வேண்டினார்கள்.

சோழ மன்னனுக்கு கண் கலங்கி விட்டது,

ஒரு தேசத்தில் மக்களுக்கு இவ்வளவு நாகரீகமா இவ்வளவு அன்பா, இத்தனை பொறுமையா. எவ்வளவு செழிப்பாகி விட்டது பாண்டிய தேசம், என்று வியந்தான்.

மிளகும், கற்பூரமும், மலை வெற்றிலையும். மலை வாழைப்பழங்களும், தேனும். தினையும் கம்பும், கேழ்வரகும் சந்தனக் கட்டைகளும், கரடித் தோலால் ஆன போர்வைகளும், நல்ல முரசங்களும் பாண்டிய மன்னனால் சோழ மன்னனுக்கு பரிசுகள் தரப்பட்டன.

மூன்று கூடை முத்து தரப்பட்டது. முத்து கோர்த்து அணிகலன் செய்வதற்கு ஆறு ஆட்களை கூடவே பாண்டிய மன்னன் அனுப்பினான்.

துணியின் மீது முத்து வைத்து நெய்கின்ற தையற் கலைஞர்களையும் பாணர்களையும் பாணினிகளையும் அனுப்பினான்.

போய் சேர்ந்த அடுத்த பெளர்ணமியில் மிகப் பெரிய வண்டிக் கூட்டம் ஒன்று மதுரைக்குள் நுழைந்தது.

முதலில் கூடை கூடையாய் விதை நெல்கள் அனுப்பப்பட்டன. மஞ்சள் கிழங்கும், கரும்பும், வண்டி வண்டியாய் வந்திறங்கின. புலித்தோல் ஆடைகள் தரப்பட்டன. மெல்லிய வெள்ளை வெற்றிலைகள் ஈரத்துணியில் சுற்றி கொண்டுவரப்பட்டன. அழகிய சிவபெருமான் உலோகச் சிற்பம் ஒன்று வைக்கோல் போட்டு மூடி இறக்கப்பட்டது.

கடைசியாய் பலநூறு வண்டிகளில் மெல்லிய உறுதியான மூங்கில்கள் வந்திறங்கின. மதுரை வெறி பிடித்தது போல் குதூகலித்தது.

சல்லிசான விலையில் விவசாயிகளுக்கு விதை நெற்கள் கிடைத்தன புலித்தோல்கள் மெய்க்காப்பாளர்களுக்கு பரிசாக தரப்பட்டன. வெள்ளை வெற்றிலை ஊரெங்கும் வினியோகம் செய்யப்பட்டது. கரும்பை ஆலைகளுக்கு எடுத்துக் கொண்டு போய் வெல்லம் செய்வது எப்படி என்று புதிய முறை சொல்லித் தரப்பட்டது. மூங்கிலை தச்சர்கள் தேர்வு செய்து பிரித்து வைத்தார்கள்.

பாண்டிய மன்னன் பரவசமானான்.

“இத்தனைக்கும் காரணம் நீங்கள் தான் வாதலூரே, நீங்கள் எனக்கு முதல் மந்திரியாக வந்தது இறைவனே வந்தது போல.

சோழதேசத்தில் முதன்மந்திரிக்கு பிரம்மராயர் என்று பட்டம் கொடுப்பார்களாம். நான் உங்களுக்கும் பிரம்மராயர் என்ற பட்டம் தருகிறேன்.

சோழதேசத்து பிரம்மராயருக்கும் நம்முடைய பிரம்மராயருக்கும் வேற்றுமை இருக்கவேண்டுமல்லவா அடையாளம் தெரிய வேண்டுமல்லவா, அதற்காக உங்களுக்கு

இனிமேல் 'தென்னவன் பிரம்மராயன்' என்ற பட்டத்தை அளித்து அவ்விதமே உங்களை அனைவரும் அழைக்க வேண்டும் என்று ஆணையிடுகிறேன்.

இறைவன் உங்களை ஆசீர்வதிக்கட்டும். நீண்ட நெடுநாள் வாழ்ந்து பாண்டிய தேசத்தை வளப்படுத்துகின்ற செயலில் நீங்கள் இருக்க வேண்டும்" என்று கைகூப்பி வேண்டி நின்றார்.

சோழமன்னன் செய்தது போலவே தன் மணிமுடியை இன்னொரு மந்திரியிடம் கொடுத்துவிட்டு, மெல்ல அவர் தாழ் பணிந்து தன் தலையை அவர் பாதத்தில் வைத்தார்.

'சிவாய நமஹ, சிவாய நமஹ' என்று குரல் நடுங்க சொல்லி தென்னவன் பிரம்மராயனான வாதவூரர் விம்மினார்.

"மிக்க நன்றி பாண்டிய மன்னா, தொடர்ந்து என் வேலையைச் சரிவரச் செய்து வர, இறைவனை வேண்டுகிறேன். வரும் மூன்று நாட்கள் வாதவூருக்குப் போய் அங்கே என் குலதெய்வமான சிவபெருமானை தனித்திருந்து வழிபட எண்ணி இருக்கிறேன். மூன்று நாட்கள் விடுப்புத்தர வேண்டும்" கை கூப்பினார்.

"நல்லபடி போய் வாருங்கள்" என்று பாண்டிய மன்னனும் பதிலுக்கு கைகூப்பினான்.

"முதலமைச்சரின் மெய்க்காவல் படைஎங்கே" என்று திரும்பிக் கேட்டான்.

மெய்க்காவல்படை சட்டென்று எழுந்து நின்றது. விரைப்பாகியது.

"மிக்க கவனமாய் முதலமைச்சரை பாதுகாத்து வாருங்கள். மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு மறுபடியும் மதுரையில் உங்களை சந்திக்கிறேன்" என்று சொன்னார்.

முதலமைச்சர் வணங்கி விடைபெற்றார். மதுரையிலிருந்து வாதவூருக்கு வந்தார்.

இந்த மூன்று நாட்கள் எந்த வேலையுமின்றி இறைநினைப்பாகவே வீட்டிலும் கோவிலிலும் இருந்தது வாதவூரரின் மனதை சந்தோஷப்படுத்தியிருந்தது.

கனவு போன்ற ஒரு அற்புதமான அனுபவம் கைக்கூடியிருந்தது. சிவன் தனக்கு ஏதோ ஒரு செய்தியை சொல்ல நினைக்கிறார் என்று தெரிந்தது.

அவராகவே சொல்லட்டும் என்று அமைதியாகக் காத்துக் கொண்டிருந்தார். எவ்விதமான கனவு என்று அந்த கனவை மறுபடியும் யோசிக்கத் துவங்கினார்.

குதிரைகள் மதுரையை நோக்கி நிதானமாக நடந்து கொண்டிருந்தன.

2

அது சிவகணம்.

உடம்பு அகோரமான ரூபம். பூத வடிவம் ஆனால், உள்ளுக்குள் குழந்தை.

ஓம் நமச்சிவாய என்று இடையறாது மனம் சொல்லிக் கொண்டேயிருக்க, இறைவனுக்கு அருகே இறைவனைப் பார்த்தபடி இறைவனைச் சூழ்ந்து கொண்டு, பல்லாயிரக் கணக்கான சிவகணங்கள் அமைதியாய் உட்கார்ந்திருந்தன.

தொலைவில் கண்மூடி நிஷ்டையில் அமர்ந்திருந்த சிவன் மெல்ல புன்னகை செய்தார். சிவனையே பார்த்துக்

கொண்டிருந்த பூதகணங்கள் பதிலுக்கு புன்னகை செய்தன.

சிவன் மெல்ல கண் திறந்தார். பூத கணங்கள் எழுந்து நின்றன.

சிவன் “நல்லது” என்று உதடு விரித்து சொன்னார்.

சிவகணங்கள் கைகளை உயரத் தூக்கி, ‘ஓம் நமச்சிவாயா’ என்று உரக்கக் கத்தின.

சிவன் கண்மூடிக் கொண்டார்.

மீண்டும் அங்கு அமைதி ததும்பியது.

ஒரு சிவகணம் ஓரடி முன்னே வைத்தது. சிவனை நோக்கி கை கூப்பியது.

சிவன் மீண்டும் கண் திறந்தார். “என்ன வேண்டும் கணநாதரே” என்று கேட்டார்.

“ஐயனே, உங்களுக்கு அருகே இருக்கின்ற பாக்கியம் இருப்பினும், உங்களை இடைவிடாது நாங்கள் தரிசித்துக் கொண்டிருப்பினும், நீங்கள் யார் என்ன என்பது எங்களுக்கு புரியவில்லை. அரும்பெரும் விஷயமான உங்களைப் புரிந்து கொள்ளாது வெறுமே உங்களுக்கு அருகே இருக்கிறோமே என்று ஒரு சிறிய வெட்கம் இருக்கிறது. எனவே நீங்கள் யார் என்று நீங்களே எங்களுக்கு உணர்த்தினால், நாங்கள் தன்யமடைவோம்.

கல்பகோடி காலங்களாய் வெறும் கணங்களாக இருக்கின்ற நாங்கள் உங்கள் பேச்சினால் மலர விழைகிறோம். தேவ நிலையை அடைய விழைகிறோம். கருணை கூர்ந்து இங்குள்ள எல்லா சிவகணங்களுக்கும் நீங்கள் யார் என்ற பாடத்தை நீங்களே நடத்தவேண்டும் என்று மன்றாடிக் கேட்டுக் கொள்கிறோம்” என்று மறுபடியும் கை கூப்பினார்கள்.

சிவன் ஆசீர்வதித்து ‘நல்லது’ என்று மறுபடியும் சொன்னார்.

பூதகணங்கள் தலைக்கு மேல் கை உயர்த்தி சந்தோஷத்தோடு ‘ஓம் நமச்சிவாயா’ என்று கூறின.

அவர்களுக்கு உத்தரகோசமங்கை வரச்சொல்லி கட்டளை வந்தது.

சிவகணங்கள் செந்தமிழ் நாட்டில் உள்ள உத்தரகோச மங்கை என்னுமிடத்தில் சிவன் இருக்க சூழ்ந்த மர்ந்து பாடம் கேட்டார்கள்.

“மனிதருள், தேவருள், விலங்குள், பறவையினுள் எல்லா உயிர்களுக்குள் இருக்கின்ற இந்த ஆத்மா பூரணமாகும். அதுவே நான்.

பூரணமானது தான் பூரணமானவன் என்று தெரிந்து கொள்ளாது, தன்னைப் பார்க்காது, தன்னிலிருந்து வெளியே பார்த்து, தான் யார் என்று யோசிக்க ஆரம்பித்து விடுகிறது.

பூரணமானது ஆணும் பெண்ணும் கூடலில் ஈடுபட கருவறைக்கு வந்து கருவில் தங்குகிறது. கருவாக தங்குகிற வரையில் அது பூரணமாகத்தான் இருக்கிறது. மெல்ல உருமாறி ஏழாம் மாதம் ஆண் என்றோ, பெண் என்றோ பின்னப்படுகிறது.

இரண்டுமே அதுதான். ஆனால், அதற்குத் தெரிய வில்லை ஆண் என்று பின்னப்பட்டதுதான் இழந்து விட்ட அந்தப் பெண்ணைத்தேடுகிறது. பெண் என்று பின்னப்பட்டது தன்னிலிருந்து விடுபட்ட அந்த ஆணைத் தேடுகிறது. கருவாகி கரு உருவாகி வெளியேவருகிறது. உருவாகி வெளியே வந்த பிறகு ஆணின் அணைப்புக்கு பெண்ணும் பெண்ணின் அன்புக்கு ஆணும் ஏங்கத் தொடங்குகிறார்கள்.

கருவறைக்குள் பூரணமாய் இருந்தேனே என்று மறுபடியும் கருவறைக்குப் போகும் முயற்சியை கூடல் என்ற பெயரில் நடத்துகிறார்கள்.

மறுபடியும் அவர்களிடமிருந்து ஒரு சக்தி வெளியாகி பூரணமாய் ஒரு இடத்தில் கருப்பையில் தங்குகிறது மறுபடியும் பின்னப்படுகிறது.

இது அலகிலா விளையாட்டு இது இடையறாது நடக்கும் தொழில்.

அப்படியானால் இந்த விளையாட்டை எப்படி நிறுத்துவது, இந்தத் தொழிலை எப்படி மாற்றுவது.

காற்று வெளியே போனால், சிவா. உள்ளே போனால் வாசி.

உள்ளே போகும் மூச்சைக் கவனிக்கிறபோது, மனம் ஒருமுகப்படுகிறது. மனம் ஒருமுகப்படுகிறபோது, உள்ளேயிருப்பது யார் என்று பார்க்க இயலுகிறது. உள்ளே இருப்பது பூரணம். பின்னப்படாத ஒரு பூரணம் என்று புரியும்போது, பிறக்கும் ஆசை, பிறப்பதற்காக செய்யும் முயற்சிகளின் ஆசை குறைகிறது,

ஆனந்தம் உள்ளே இருக்கிறது. சந்தோஷம் நமக்குள் இருக்கிறது. அது வெளியில் உள்ள பொருள்களில் இல்லை என்பது தெள்ளத் தெளிவாகிப் போய் பொருள்கள் இருந்தாலும் இல்லாது போனாலும் ஒன்று என்ற நிலை வருகிறது, வெறும் உயிர் வாழ்தல்மட்டுமே சாதாரணமாக நடக்க மரணம் எளிதாகிறது.

மரணம், பயமில்லாமல் கலவரமில்லாமல் சந்தேகமில்லாமல் வரவேற்பாய் ஆனந்தமாய் இருக்க, மறுபடியும் பிறக்கவேண்டிய அவசியம் அந்த ஆன்மாவிற்கு ஏற்படுவதில்லை சிவமாகிவிடுகிறது. சிவ கணமாகிவிடுகிறது.

எல்லோரும் ஓம் நவச்சிவாயா என்று கூவினார்கள், ஒருவர் மட்டும் வானத்தில் இந்திரன் உலா போய்க் கொண்டிருப்பதை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவரிடமிருந்து குரல் வரவில்லை. இந்திரனுடைய அழகிலும், அவர் பரிவாரத்தின் அசைவிலும் மனம் லயிக்கத் தொடங்கியது.

சிவன் மறையும்முன்பு அவரைப் பார்த்தார் “ஆத்ம தத்துவம் சொல்லி கொண்டிருக்கும்போது மேலே கண்பார்க்கும் விஷயங்களை மனம் லயிக்கவிட்டீர்கள் அல்லவா. நீங்கள் மனிதனாகப் பிறந்து நன்றாகப் பார்த்து பழகி அலுத்துப்போய் பிறகு மறுபடியும் நம்மிடம் வாருங்கள்” என்றார்.

சிவகணங்கள் மறைந்தன. சிவனும் மறைந்தார். தனித்து விடப்பட்ட ஒரு சிவகணம் புலம்பத் தொடங்கியது.

‘இது உனக்கு மட்டும் நல்லதல்ல. பூமிக்கும் நல்லது. நமது புகழை பூமியில் சகலருக்கும் சொல்ல வேண்டிய கடமை உன்மூலம் நிறைவேற்றப்படும். நாம் உமக்கு சற்றுமுன் சொன்னதையும் உன் மூலம் உலகு அறியும்.

எனவே, புலம்பாமல் பிறப்புக்கு தயாராக இருக்கவும்’ என்று சொல்லப்பட்டது.

அவரை நின்ற இடத்திலிருந்து பிரபஞ்சம் உறிஞ்சிக் கொண்டது. உறிஞ்சி தனக்குள் விழுங்கியது. அந்த சக்தியை உருமாற்றி, ஒரு மனிதனின் உடலுக்குள் அனுப்பியது. குகை போன்ற நீண்ட ஒரு வாயிலுக்குள் அவர் நின்றார். நகர்ந்தார். வேகமாகத் தள்ளப்பட்டார் வேறு இடத்தில் போய்விழுந்தார். விழுந்ததில் மல்லாந்து வெறுமே கிடந்தார். இடைவிடாது சிவநாமம் சொன்னார்.

மெல்ல மெல்ல அவர்மீது மற்ற அணுக்கூறுகள் படியப்படிய அவர் உருவானார்.

“ஒரு காலகட்டத்தில் சிவனே நான் என்னவாக வேண்டும்” என்று அவர் கைகூப்பிக் கேட்க, “நீ ஆணாக வேண்டும்” என்று சிவன் ஆசீர்வதித்தார். பூரணம் பின்னப்பட்டு ஆணாயிற்று.

பின்னப்பட்டபோதே தன்னுள் பெண்மை இருக்கிறது என்று புரிந்துகொண்டது. தானே பெண்மை, தானே ஆண்மை, தானே இரண்டும் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டே வெளியே வந்தது.

அவரை சுமந்து வெளியே அனுப்பிய தாய் பெயர் சிவஞான வரி. அவரை கருவாக்கிய தந்தை பெயர் சம்புபாத கிருத்தர். அவர் சிவகுடும்பத்தில் பிறந்து சிவநெறிச் செல்வராக வளர்ந்தார். அவருடைய ஊர் வாதலூர்.

கனவு முடியும் நேரத்தில் முதலமைச்சர் முன்பு பூதம் போல உடம்போடும், நெற்றி நிறைய திருநீரோடும் சிவ கணம் ஒன்று தோன்றியது. நானே நீ, நீயே நான், என்று.

வாதலூரும் பதிலுக்கு வணங்கினார்.

திடுக்கிட்டு எழுந்தார். விடிந்திருந்தது.

மெய்க்காப்பாளர்களோடு கூடிய அந்த சிறிய குதிரைப்படை மதுரையை அடைந்தபோது குதிரையை மெள்ள முதலமைச்சர் பக்கம் குதிரைப்படைத் தலைவனான சாம்பவசிவன் திருப்பினான். சாம்பவசிவன் தன் அருகே வருவது கண்டு முதலமைச்சர் புன்னகை செய்தார்.

“என்ன சாம்பா, ஏதேனும் பேச வேண்டுமா.” மிகுது வாகக் கேட்டார்.

“ஆமாம் ஐயா.”

“பேசு.” அனுமதிக்கொடுத்தார்.

“குதிரைகள் வாங்க வேண்டுமய்யா. நம்மிடமுள்ள எல்லா குதிரைகளுக்கும் வயதாகி விட்டது. நம்முடைய ஊர் வெப்பம் அதிகமிருப்பதால். குதிரைகளின் இனப் பெருக்கம்விரைவாகவும், ஆரோக்கியமாகவும், நடைபெறுவதில்லை. இனப்பெருக்கத்திற்காக குதிரைகளை வெகு தூரம் மலைமீது கூட்டிக் கொண்டு போகவேண்டியுள்ளது. அங்கும் அத்தனை உற்சாகமாக அவைகள் ஈடுபடுவதில்லை அதனால்...”

“என்ன சொல்ல நினைக்கிறாய் சாம்பா.”

“மறுபடியும் நாம் குதிரைகள் வாங்க வேண்டியிருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். ஏதேனும் கடற்கரைப் பட்டினத்திற்குப் போய் யவனர்களின் கப்பல்கள் வரும் வரை காத்திருந்து, கப்பல்கள் வந்தவுடன் குதிரைகள் இறக்கி, சுத்தம் பார்த்து, கழிபார்த்து பிறகு தேர்ந்தெடுத்து நல்லவிலைபேசி குதிரைகளை கொண்டு வர வேண்டும்.”

“எத்தனை குதிரைகள் வாங்க வேண்டும்மென்று நினைக்கிறாய் சாம்பா.”

“குறைந்தபட்சம் ஆயிரம் குதிரைகளாவது வாங்க வேண்டும்.”

“சரி, உன் பேச்சிலுள்ள உண்மை புரிகிறது. நான் மன்னரிடம் இதைப்பற்றி ஆலோசிக்கிறேன்...”

“மன்னரே இதைப்பற்றி உங்களிடம் பேசுவாரென்று நினைக்கிறேன்.”

“எப்படி சொல்கிறாய், சாம்பா.” அன்போடு வாதலூர் கேட்டார்.

“மன்னர் தனது பட்டத்து குதிரையிலேறி வேகமாக விரட்டிப் போனபோது, சில கஜ தூரங்களுக்கு பிறகு அந்த குதிரை வேகம் குறைந்து நின்று விட்டது. மன்னர் எத்தனை விரட்டியும் நடக்கவில்லை. பிறகுபடுத்து விட்டது, மன்னர் கலவரமாகிவிட்டார்.

‘ஏன் என் குதிரை இப்படியிருக்கிறது’ என்று எல்லோரையும் கோபித்துக் கொண்டார்...

குதிரைக்கு ஒன்பது வயதாகி விட்டது என்று நான் தான் விளக்கிச் சொன்னேன்.

அவரும் கணக்குப் போட்டுப் பார்த்து ஆமாம் அதிகம் உழைத்து விட்டது என்று கவலைப்பட்டார்.

குதிரைகள் வாங்க வேண்டும், குதிரைகள் வாங்க வேண்டும் என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டார். இன்று நீங்கள் போனதும் அந்தப் பேச்சை ஆரம்பிக்கலாம் என்பதால், முன்கூட்டியே தங்களுக்கு ஞாபகப்படுத்தும் வண்ணமாக இதைச் சொல்கிறேன்.”

“நானும் இந்தச் செய்தியைக் கேள்விப்பட்டேன் சாம்பா, உன்னுடைய ஞாபகப்படுத்தலுக்கு நன்றி, நான் மன்னரிடம் பேசத்தயாராக இருக்கிறேன்.”

சாம்பான் விலகிக் கொண்டான். முன்னே போனான். அந்தப் படை கோட்டைக்குள் நுழைந்தது.

“மழைக்காலம் வந்து விட்டது முதன்மந்திரியாரே, இது வடகிழக்கு பருவக்காலம். குளிர்காலம், எனவே. புயலோ பெரும் மழையோ இருக்காது. அடர்த்தியாக எப்போதாவது பனி பெய்யலாமே தவிர, வேறு எதுவும் ஆபத்து இருக்காது. இந்த நேரத்தில் கப்பல்கள் சேர்த்தேத்து வழியாக பாண்டிய நாட்டைத்தான் முதலில் தொடும். அப்படி வருகின்ற கப்பலில் உள்ள குதிரைகள் பலவற்றை நாம் வாங்கிவிட வேண்டும். நம்மைத் தொட்டு

விட்டு பிறகு சோழ தேசம் போவார்கள். சோழ தேசம் போவதற்கு முன்பே, அந்தக் கப்பல்களை நம் துறை முகத்துக்குத் திருப்ப ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.”

“நல்லது மன்னா. நீங்கள் சொல்வது புரிகிறது. ஆனால். மன்னா, சோழர்களும் சேரர்களும், யவனர்களிடமிருந்தே குதிரையை எதிர்பார்ப்பதால், இங்கு குதிரைகளுக்கு மிகநல்லவிலை இருக்கிறது. நம் வடக்கில் கப்பலை கரைக்கு கொண்டு வந்தால். அவர்கள் வாய்க்கு வந்த விலை சொல்வார்கள்.”

“வேறு வழியில்லை வாதவூரே, நல்ல குதிரைகள் வேண்டுமென்றால். பிறர் தொடாது பங்கு போடாது நேரடியாக கப்பலில் வரும் அத்தனை குதிரைகளையும் வாங்குவதுதான் சிறந்தது. வரும் கப்பலில் நல்ல குதிரைகள் வரவேண்டுமே என்ற கவலைதான் எனக்கு இப்பொழுது.”

“புரிகிறது மன்னா, நான் வேறு ஒரு காரியம் செய்கிறேன். நமது சிறு படை ஒன்றை ராமேஸ்வரம் அனுப்பி அங்கிருந்து இலங்கை தீவுக்கு அனுப்புகிறேன், யவனக் கப்பல்கள் ஏதும்வந்தால் இவர்கள்பாய்மரம் விரித்து அந்த கப்பலுக்கு அருகே போய் அதற்குள் இறங்கி குதிரைகளை பார்வையிட்டு நன்றாக இருப்பின் நம்முடைய துறை முகத்திற்கு, திருப்பெருந்துறைக்குத் திருப்பி விட்டோமே.”

“எப்படியோ செய்யும். ஆனால், குதிரைகளை கொண்டு வந்துவிடும். நல்ல குதிரைகள் வேண்டும். பாண்டியநாட்டின் குதிரைகள் என்று பலரும் பொறாமைப்பட வேண்டும்.”

மன்னனையே வாதவூரர் அமைதியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

“மன்னா,” என்று மெல்லிய குரலில் அழைத்தார்.

“சொல்லுங்கள் வாதலூரே, ஏதேனும் சந்தேகம் உண்டா.”

“எதற்கு குதிரைகள் வாங்குகிறீர்கள். சேர தேசத்தோடோ, சோழ தேசத்தோடோ யுத்தம் போடும் எண்ணம் உண்டா.”

“இல்லை. வழக்கமாக பகைமை கொள்கிற இந்த இரு தேசத்தாரும் நம்மிடம் பிரியமாக இருக்கிறார்கள். சோழர்கள் சேர தேசம் போவதற்கு நம் வழியே தனிப் பாதை கேட்கிறார்கள். நானும் கொடுத்திருக்கிறேன்.

சேரர்கள் சோழ தேசம் போய் சாமி தரிசனம் செய்ய நம்மை அனுமதி கேட்டு ஊர்வலமாய் போகிறார்கள். நமக்கும் ஏதேனும் கொடுத்துவிட்டுதான் நகர்கிறார்கள். இவர்களால் எந்தத் தொந்தரவும் இல்லை. நாம் இவர்களோடு சண்டையிடப் போவதும் இல்லை. ஆனால், இப்படி, இவர்கள் தாண்டிப் போகும்போதெல்லாம் நம் முடைய குதிரைப்படையை ஆங்காங்கே நிறுத்தி வைத்து நம்முடைய வலிமையைக் காட்ட வேண்டுமென்று ஆசை எனக்கிருக்கிறது.

அடேயப்பா, இவ்வளவு அழகான குதிரைகளா, என்று சேர சேனாதிபதிகளும், சோழ சேனாதிபதிகளும் ஆச்சரியப்பட வேண்டும்.

எங்கு வாங்கினீர்கள், எப்பொழுது வாங்கினீர்கள் என்று நம்மை விசாரிக் வேண்டும். அவர்களிடத்திலிருந்து ஒரு பயம் கலந்த மரியாதை வெளிவருவதை நாம் அனுபவிக்க வேண்டும். நான் பேசுவது தவறா வாதலூரே.”

“இல்லவே இல்லை. ஒரு மன்னனாக நீங்கள் பேசியது எல்லாமும் சரி.”

‘அப்படியானால், ஒரு மனிதனாக நான் பேசியது தவறா,’ என்று அரிமர்த்தன பாண்டியன் கேட்டிருக்க வேண்டும். அவன் கேட்க வில்லை.

வாதலூர் தன் யோசனையை அங்கீகரித்து விட்டார். என்ற சந்தோஷத்தில் அரிமர்த்தன பாண்டியன் உற்சாக மாய் மற்றவர்களோடு பேசத்துவங்கினான்.

வாதலூர் மௌனமாக வெளியேறினார். குதிரைகள் வாங்குவதைப் பற்றி ஆழ்ந்து யோசித்தார்.

இது மன்னனின் கட்டளை, வாங்கித்தான் ஆக வேண்டும். எதற்கு குதிரைகள்? சேரர்களும், சோழர்களும் பார்த்து பொறாமைப்படுவதற்கு. மக்கள் பொறாமைப் படுவதோடு நின்று கொள்வார்களா.

இல்லையே சீண்டுவார்களே.

நாமும் நல்ல குதிரைகள் வாங்க வேண்டுமென்று ஆதங்கப்படுவார்களே, அப்படி குதிரைகள் வாங்க வேண்டுமென்றால் அதிக வரி வசூலிக்க வேண்டுமென்று பிரயத்தனப்படுவார்களே, ஏழை மக்களை கசையால் அடித்து காசு பிடுங்குவார்களே, பிடுங்கிய காசைக் கொண்டுபோய் யவனனிடம் கொட்டி குதிரைகள் வாங்குவார்களே. அதிக விலை கொடுத்து குதிரைகள் வாங்குவதால், அதை நன்கு பயிற்சியளிக்க வேண்டுமென்று முயற்சிப்பார்களே, பயிற்சிபெற்ற குதிரைகளை வெறுமே வைத்திருப்பதால் ஒரு போர் செய்து பார்க்கலாம் என்று முன்னேறுவார்களே.

இரும்பு பிடித்தவன் கை சும்மா இருக்குமா. குத்தித் தானே பார்க்கும் குதிரைபடைகள் பெரிதாக இருந்தால் வீட்டுக்குள்ளேயே வட்டமடிக்க முடியுமா, வாசல் தாண்டி தேசம்தாண்டி போருக்குப் போய்த்தானே ஆகவேண்டும்.

தான்கர்வப்பட்டு,காசை தவறாக செலவு செய்துதான் மட்டும் செய்யாமல் அண்டை அயலில் உள்ளவர்களை யும் செலவு செய்ய வைத்து, சாதாரண ஏழை எனிய மக்களை துன்பத்திற்கு உள்ளாக்குவதில் இந்த மன்னர் ஈடுக்கு ஏன் இத்தனை ஆசை கடைசி கடைசியாய் இந்த வரிச்சுமை யார் தலையில் போய் விழும்.

சேற்றில் இறங்கி, நாற்று நட்டு ஏர், பிடித்து முதுகு நோக உழுகிறானே, அவன் தலையில்லவா. அறுத்து அவன் கொடுத்த நெல் அல்லவா இப்பொழுது தங்கம் போன்ற விலையில் இருக்கிறது. அவன் உழைப் பல்லவா இங்கு பொருளாதாரமாக செல்வமாக மாறிக் கொண்டிருக்கிறது.

தனக்கு ஒன்றுமில்லாமல் எல்லாவற்றையும் வரி வசூலிப்பவர்களிடம் கொடுத்துவிட்டு வெறும் கோவணத்துடன் மறுபடியும் உழுவதற்குப் போவானே, அந்த வயிற்றெறிச்சலை எந்த மன்னன் தாங்கிக் கொள்ள முடியும். அவன் அழுதால், பூமி தாங்குமா. அவன் வாடினால் மேகங்கள் தோன்றுமா. குளிர் காற்று அடிக்குமா, மழை பொழியுமா.

மன்னர் ஏனிப்படி தவறாக யோசிக்கிறார்.

முதன் மந்திரி வாதவூரர் உள்ளுக்குள் குமுறினார்.

பயணத்திற்கு சித்தப்படுவது போல வெளியேபரபரப் படைந்து அரசவையை விட்டு வெளியே வந்து குதிரை லாயத்திற்கு அருகே போய் நின்று கொண்டார்.

என்ன செய்வது என்று யோசித்தார்.

குதிரை சேவகர்கள் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

“யுத்தம் வருமா முதலமைச்சரே” என்று கேட்டார் கள்.

“ஏன் கேட்கிறீர்கள்.” முதலமைச்சர் ஆச்சரியப் பட்டார்.

குதிரைகள் வாங்க வேண்டும் என்று மன்னர் சொன்னால் போருக்கு தயாராகிறார் என்றுதானே அர்த்தம் கிட்டத்தட்ட இருபத்து மூன்று வருடங்கள் மதுரையில் போரே இல்லை. சிறிய கலகம் கூட வர வில்லை. சேரரும், சோழரும், அவரவர் வேலையை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எல்லையை மீறா திருக்கிறார்கள்.

சோழ தேசத்தில் நிறைய கற்றளி வேலை நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. செங்கற் கோயில்களை கற்கோயில்லாக மாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். குறுக்கும் நெடுக்குமாய் பலமான பாதை போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

கடற்கரை வியாபாரத்தில் ஒரு பெரிய பிரச்சனை உண்டு. எப்போது கப்பல் வரும் என்று தெரியாது. என்ன கொண்டு வரும் என்று தெரியாது. இதை கொண்டு வா என்று தகவலனுப்ப முடியாது. வெறுமே காசு வைத்துக் கொண்டு எப்பொழுது கப்பல்வருகிறது. என்ன கொண்டு வருகிறார்கள் என்று காத்திருந்து வாங்கி வரவேண்டும். ஆனால் வழக்கமாய் இந்த குளிர் நாட்களில் கப்பலில் யவனர்கள் குதிரைகள் கொண்டு வருவார்கள். சில சமயம் நாலைந்து கப்பல்களில் குதிரைகள் வந்து நிற்கும்.

அப்படி வரும் என்ற நம்பிக்கையில்தான் பயணப் படவேண்டும். போய் காத்திருத்தல் அது எந்தத் தெளிவும் இல்லாத காத்திருத்தல் அது அதற்கு மிகுந்த பொறுமையும் நிதானமும் வேண்டும். ஒவ்வொருமுறையும் காலையில் கடற்கரைப் பக்கம் போய் ஏதேனும் தென்படுகிறதா பார்க்க வேண்டும்.

சிறு படகுகளை அனுப்பி என்ன என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் நல்ல குதிரைகளாக இருந்தால் உடனே கரைக்கு வரும்படி சொல்லவேண்டும்.

படகில் போனவன் கொடிகள் மூலம் சைகைகள் செய்வான் அதை வைத்துக் கொண்டு பதிலுக்கு சைகை செய்து அவனுக்கு உத்தரவுகள் கொடுக்கவேண்டும். கப்பல்கள் நிறைய குதிரைகள் இருந்தும் பாண்டிய தேசத்திற்கு வராமல் யவனர்கள் புகாருக்குப் போய் விடலாம்.

புகார் சோழதேசத்தின் கடற்கரை அதேபோல தொண்டை நாட்டில் மாமல்லபுரம் என்ற அழகிய கடற்கரை இருக்கிறது. அங்கும் யவனர்கள் போக விரும்புவார்கள்.

பதிலுக்கு நல்ல வியாபாரம் செய்யலாம் என்றுதான் பாண்டிய தேசத்தைத் தவிர மற்ற இடத்திற்கு போக ஆவல் காட்டுவார்கள். இங்கு நிறைய காசு இருக்கிறது என்பதை அந்த யவனர்களுக்கு சொல்லவேண்டும்.

மனம் மிக வேகமாகவும் ஆழமாகவும் 'யோசித்தது'. ஊரை விட்டு கிளம்பி வரும்போது இப்படிப்பட்ட பெரிய வேலை ஒன்று தலையில் வந்து விழப்போகிறது என்று தெரியவில்லை. ஆனால், வந்ததும் வராதுமாய் மன்னன் குதிரைகள் வாங்க உடனே கிளம்புங்கள்' என்று சொல்லிவிட்டார்.

மன்னன் பேச்சுக்கு மறுபேச்சு இல்லை. இந்த விஷயத்தில் பேசினாலும் எடுபடாது. ஆனால் இந்த குதிரைகள் வாங்குவது என்ற விஷயத்தை மிகமிக கவனமாகத் தான் செய்யவேண்டும். கிட்டத்தட்ட ஐம்பது வருடங்களாக இருந்த சேர சோழ பாண்டியர் அமைதி இந்த குதிரை வாங்குவதாலேயே கெட்டுப்போய்விடக்கூடும்.

குதிரை லாயத்தின் தூணைப் பிடித்தபடி வாதவூரர் யோசித்தார்.

என்ன செய்தால் குதிரை வாங்காது இருக்கலாம். மன்னனிடம் வேண்டாம் என்று எப்படிச் சொல்லலாம் என்று சிந்தித்தார்.

குதிரைப்படைத்தலைவன் அருகே வந்து நின்று வணக்கம் சொன்னான்.

“எனக்கு ஏதேனும் உத்தரவு இருக்கிறதா ஐயா, குதிரை வாங்க திருப்பெருந்துறைக்குப் போகப் போகிறோம் என்று சபையில் சொன்னார்களே, அரசர் உத்தரவு கொடுத்துவிட்டார் என்றும், உங்கள் தலைமையில் மிகப் பெரிய படை ஒன்று திருப்பெருந்துறைக்கு உடனே கிளம்பப் போகிறது என்றும் கேள்விப்பட்டேனே.”

வாதவூரர் பதில் சொல்லாது அந்த குதிரைப்படைத் தலைவனையே வெறித்துப் பார்த்தார். முப்பது அகவை இருக்கும். ஆனால், இன்னும் இளமையாகக்காட்சி அளிக்கிறான்.

நல்ல சம்பளம் நல்ல உத்தியோகம். அதனால் கம்பீரமாக காட்சியளிக்கிறான்.

திருப்பெருந்துறைக்குப்போய் இரண்டாயிரம் குதிரைகள் வாங்கினால் அதில் பலமானதாக ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுத்து தன் குதிரையாக எடுத்துவைத்துக் கொள்வான். முன்னும் பின்னும் அலைவான். எல்லை ஓரத்தில் நின்று சேரதேசத்து வீரர்களிடம் குதிரை ஓட்டம் காட்டி விடுவான்.

சேரதேசத்து வீரர்கள் சோழ தேசத்துக்கு பாண்டிய நாட்டு வழியாகப் போகையில் அவர்கள் குதிரையோடு தன் குதிரையை ஒப்பிடுவான். சிரிப்பான். சேர வீரர்கள்

கோப்பப்படுவார்கள் பாண்டியர்கள் அலட்டுகிறார்கள் என்று பேசுவார்கள். சோழர்களை ஏற்றிவிடுவார்கள்.

சோழர்கள் என்கே தவறு நடக்கிறது. யார் தவறாகப் பேசுகிறார்கள் என்று காத்திருப்பவர்கள். சோழதேசத்து எல்லையிலும் இவனோ, இவனைப் போன்ற படைத் தளபதியோ குதிரையைக் கொண்டுபோய் முன்னும் பின்னும் அலையவிட்டு எங்களுடைய படைபோல் உண்டா என்று கொக்கரிப்பார்கள்.

மூன்று மாதத்தில் நிச்சயமாக யுத்தம்வரும், ஐம்பது வருடங்களாக கட்டிக் காப்பாற்றிய ஓர் அமைதியான சூழ்நிலை இந்த வியாபாரத்தால் தானாக உடையும்.

நேரடியாக சண்டையில்லாது போனாலும் சேரர்களும் சோழர்களும் குதிரை வாங்குவார்கள். வாங்கிய குதிரையை பாண்டிய தேசத்தில் செலுத்திக் காட்டுவார்கள். பாண்டியவீரர்கள் மறிப்பார்கள். அங்கே சிறிய கலகம் ஆரம்பித்துவிடும். எல்லைப்போர் துவங்கிவிடும். அட்டுழியங்களை பெரிதுபடுத்திக் காட்டுவார்கள். எல்லையோர கிராமம் ஒன்றை சோழர்கள் தீவைத்து விட்டார்கள். மூன்று பெண்களை எடுத்து போய்விட்டார்கள் என்று பெரிதாக செய்தி பரப்புவார்கள்.

சேரதேசத்து வீரர்கள் இடையறாது அம்பு செலுத்துகிறார்கள். ஆநிரைகள் மீதெல்லாம் அம்பு போடுகிறார்கள். மூன்று குழந்தைகள் மீது அம்பு பட்டுவிட்டது. இரண்டு குழந்தைகள் இறந்துவிட்டன. ஒரு பெண்கவலைக்கிடம் என்று வேறு கதை சொல்வார்கள்.

வெகு நிச்சயமாய் இந்த குதிரைகள் வாங்கினால் குழப்பங்கள்தான் ஏற்படப் போகின்றன. வாங்காது இருக்கிற முடியாது, என்ன செய்வது.

மன்னரிடம் இருந்து மறுபடியும் ஆட்கள் வந்தது. 'பயணத்தேதி சித்தமாகிவிட்டதா, இன்று புறப்படுகிறீர்களா, நாளை புறப்படுகிறீர்களா என்று கேட்கப்பட்டது.

“நாளைதான் கிளம்புகிறேன்” என்று வாதவூரர் சொன்னார்.

பொக்கிஷ அறைக்குப்போய் மூட்டை மூட்டையாக பொற்காசுகள் வாங்கிக் கொண்டார். வாங்கியதற்கு கையெழுத்துப் போட்டார் தன்னுடைய பல்லக்கிலே அவைகளை அடுக்கி வைத்துவிட்டு குதிரையேறி மதுரையில் தன் இருப்பிடத்திற்கு வந்தார். உணவு உண்டு விட்டு ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டார்.

விடியற்காலையில் பல்தேய்த்து ஜபம் செய்துகொண்டிருக்கும்போது. ‘மன்னர் வருகிறார்’ என்று முழக்கங்கள் கேட்டன.

பாதிதவத்தில் எழுந்து வாசலுக்குப் போய் மன்னனை வரவேற்று இருக்க இருக்கை கொடுத்தார்.

“எங்கே விடியற்காலையில் கிளம்பிவிடுவீர்களோ என்று நினைத்துக் கொண்டு, உடனே ஓடி வந்தேன். நல்ல முறையில் போய் நல்லபடியாக குதிரைகள் வாங்கி வாருங்கள். உங்கள் வரவை நான் மிக ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.”

“நானே திருப்பெருந்துறைக்கு வரலாம் என்பதுதான் எண்ணம். நான், நீங்கள் இரண்டு பேருமே அந்தப் பக்கம் போய்விட்டால், இந்தப்பக்கம் தேசம் கலகலத்துப் போய்விடும். யாரேனும் ஒருவர் இங்கிருப்பதுதான் முறை. எனவே, நீங்கள் பயணப்பட்டு அவ்வப்போது செய்தி அனுப்பிக் கொண்டிருங்கள். உங்களுடன் ஐநூறு ஆட்களை குதிரைகளோடும், நல்ல வேலையாட்களோடும் அனுப்புகிறேன்.”

வெளியே வாசலுக்கு வந்து வாதவூரர் எட்டிப் பார்த்தார். தெரு முழுவதும் பளபளக்கிற ஈட்டிகளோடு பெரிய குதிரைப்படை அடைத்துக் கொண்டிருந்தது. வாதவூரர் வேறு வழியில்லாமல் பயணத்துக்கு வேகமானார். குதிரை ஏறினார்.

மதுரையிலிருந்து, தென்கிழக்காக இருக்கும் தொண்டி என்ற துறைமுகம் நோக்கி, குதிரையை செலுத்தத் துவங்கினார். இரண்டு நாள் பயணத்தில் திருப்பெருந்துறை ஊரை அடைந்தார்.

செய்கிற காரியத்தில் துடிப்பில்லாமல் மிகப் பெரிய வருத்தம் இருந்தது. இடைவிடாது மனம் இறைவனை நினைத்துக் கொண்டிருந்தது. என்னால் இந்ததேசத்தின் அமைதி பாழாகக் கூடாது. ஏதேனும் செய் என்று இரைஞ்சல் இருந்தது.

திருப்பெருந்துறை ஊருக்குள் கால் வைத்ததும், மனம் நெகிழ்ந்தது. இறைவன் வசம் ஆட் கொண்டது. புரியாத பரவசம் பரவியது. படைவீரர்களை அடுத்து ஊருக்குப் போய் தங்கச் சொல்லி விட்டு, திருப்பெருந்துறை கோயிலுக்குள் நுழைந்தார்.

குளத்தில் குளித்தார். திருநீறணிந்து கொண்டார். உலர்ந்த உடைகளோடு சன்னிதானத்துக்குப் போய் கண்மூடி நின்றார். சிறிய கோயில் செங்கல் தளி உள்ளுக்குள் இறைவன் பிரகாசமாக இருந்தான்.

“வரவேண்டும் வரவேண்டும்” பின்னால் குரல் கேட்டது.

கோவிலில் பூஜை செய்யும் சிவாச்சாரியார் படியேறி வந்து கொண்டிருந்தார்.

மந்திரியை வரவேற்றார்.

“ஒரு தகவல் சொல்லியிருந்தால் தோரணம் கட்டி மக்களைக் கூட்டி நல்ல விழா ஏற்பாடு செய்திருக்கலாமே இப்படி தகவல் ஏதுமில்லாமல் கோவிலுக்கு வந்துநிற்கிறீர்களே. வாருங்கள்” என்று மரியாதையாக அழைத்தார்.

கற்பூர தீபம் காட்டினார்.

“இந்தக் கோவில் பெயர் திருப்பெருந்துறை. அல்லது ஆவுடையார் கோவில். இதில் லிங்கம் இல்லை. சிவ லிங்கம் சூட்சுமமாக மறைபொருளாக இங்கே இருக்கிறது. இந்த சுவாமிக்கு ஆத்மநாத சுவாமி என்று பெயர்.” சிவாச்சாரியார் உரத்த குரலில் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

“ஒவ்வொரு பூஜையின் போதும் சிவபெருமான் இங்கு வந்து பூஜையை ஏற்றுக் கொள்வதாக ஒரு நம்பிக்கை இருக்கிறது. ஆவுடையாருக்கு மட்டும் பூஜை. ஆவுடையார் என்பது சாமியை ஏற்றுக்கொள்ள எப்பொழுதும் தயாராக இருக்கின்ற பக்தனின் நிலையில் இருக்கிறது. சுவாமி சூட்சும நிலையில் இருக்கிறார். அங்கிங் கெனாதபடி எங்கும் பிரகாசமாக இருக்கிற இறைவனுக்கு கல்லில் ரூபம் செய்துவிட முடியுமா.

அருவமே கடவுள். கடவுளுக்கு வடிவம் இல்லை. வடிவம் தரவும் முடியாது. என்பதை உணர்த்துவதற்காகவே நம்மை யோனி வடிவின் என்று உணர்த்துவதற்காகவே. உடல் கொண்டவர்கள் என்று சொல்வதற்காகவே. வெறும் ஆவுடையாரை மட்டும் இங்கு வைத்து விட்டு சுவாமியை எங்கும் இருக்கிற பிரகாசத்தை இறைபொருளை அந்த மகத்தான விஷயத்தை எதுவும் செய்யாமல் நம்முடைய கற்பனைக்கு விட்டார்கள்.

சிதம்பரத்தில் எப்படி ரகசியம் என்பது வெட்ட வெளியாக இருக்கிறதோ, அதேபோல இங்கு இறைவன்

என்பவர் எதுவுமில்லாமல் எல்லாமுமாய் இருக்கிறார். இங்கு எதுவுமில்லை. ஆனால் எல்லாமும் இருக்கிறது.

இந்த வெளியில் பஞ்ச பூதத்தின் அசைவு இருக்கிறது. எனவே இங்கு இறைவன் இருக்கிறார்.

வெகு நிச்சயமாய் இறைவன் இல்லாத இடமே இல்லை. பிரபஞ்சத்தில் எல்லாப் பகுதியும் அவன் ஆட்சிக்கு உட்பட்டது. அவனுடைய இருப்பு நிரம்பியது. என்பதைக் குறிப்பதற்காகவே இந்தக் கோவிலில் இவ்விதமாக ஒரு சம்பிரதாயம் இருக்கிறது.

நமக்கு சூட்சுமத்தை தரிசிக்கத் தெரியாது. நமக்கு எங்கும் நிறைந்த இறைவனை புரிந்து கொள்ள முடியாது ஏதேனும் ஒரு விதமாகப் புரிந்துகொள்ளட்டும் என்று தான் லிங்கத்தை உருவமாக வைத்தார்கள்.

அருவத்தை ஒரு உருவமாகச் செய்கிறபோது அது வெறும் லிங்கமாக இருக்கும் என்று வைத்தார்கள்.

முகமற்று, காது, மூக்கற்று, கைகளற்று, சாதாரணமாக இது ஒரு கல், இதனுள்ளும் கடவுள் இருக்கிறார். இதை வழிபடு என்று சொல்கின்ற விதமாக ஒரு உருவம் கொடுத்தார்களேயன்றி இதுவே இறைவன் என்று சொல்லி உருவம் கொடுக்கவில்லை. பாமரர்கள் தங்கள் மனதில் பதியவைத்துக் கொள்வதற்காகவே சிவலிங்க ரூபம் சொல்லப்பட்டது.

அப்படி சொல்லப்பட்ட சிவலிங்க ரூபம்தான் வழிபாட்டிற்கும் ஏற்பாடாயிற்று.

சிவலிங்க உருவம் எல்லா சிவன் கோவில்களிலும் முக்கியமாயின. ஆனால் இது பழமையான. இறைவன் மிகப்பெரியவன் என்ற விஷயத்தை மறுதலிக்க முடியாத இந்தக்கோயிலில். லிங்கமற்று, அதாவது எந்த உருவமும் அற்று இறைவன் இருக்கிறான் என்று நம்பப்படுகிறது.

எதுவுமற்று இருப்பதே இறைவனின் உண்மையான ரூபம் என்று காட்டுவதற்காகவும் இந்தக் கோயிலில் இந்த நியதி கடைபிடிக்கப்படுகிறது.

சுவாமி இல்லையே என்று யாரும் போய்விடமாட்டார்கள். கல்லில் ஒரு உருவம் இல்லையே என்பதற்காக யாரும் கும்பிடாமல் இருக்க மாட்டார்கள். இந்த வெற்றிடத்தைப் பார்த்து ஆவுடையாருக்கு மேலே இருக்கின்ற இடத்தைப் பார்த்து எல்லாரும் சிவலிங்கத்தை மனதில் நினைத்துக்கொண்டு வணங்குகிறார்கள். மக்கள் மனதில் உள்ள சிவன் இங்கே வீற்றிருப்பதால் இது ஆத்மநாத சுவாமி.

மக்களின் கண்களில் உள்ள கற்பனையால் இங்கு சுவாமி எழுந்திருப்பதால் இவர் சூட்சுமமான இறைவன்.

எப்பொழுது இறைவன் இங்கு சூட்சுமமாக இருக்கிறானோ, எப்பொழுது மனம் ஒருமித்து இந்த சூட்சுமத்தை கவனிக்க முற்படுகிறதோ அப்பொழுது, அவரவர் முற்பிறவி பயன்களுக்கேற்ப உள்ளுக்குள்ளேயே தரிசனம் நிகழ்ந்துவிடுகிறது. அப்படி உள்ளுக்குள் தரிசனம் நிகழ்வதாலேயே இந்த ஆவுடையார் கோயில் அல்லது திருப்பெருந்துறைக் கோயில் மிகப் பிரகாசமாக, மிக முக்கியமானதாக தவிர்க்கவே முடியாத ஒரு சிவத்தலமாக விளங்கிவருகிறது.

மந்திரியார் வாதவூரர் நன்கு தரிசனம் செய்து கொள்ளலாம்."

திபத்தையும் கற்பூரத்தையும் காட்டினார்கள். மூலிகைப் புகை போட்டார்கள். சாம்பிராணியின் வாசனையோடு புகை கலந்து வந்தது.

உள்ளே எதுவுமற்ற ஒரு வெளி வாதவூரர் நெஞ்சில் நன்கு பதிந்தது. தனக்குள் உள்ள இறைவனை அங்கு

இயக்கி வழிபட முடிந்தது. தனக்குள் உள்ள உருவத்தை எதிரே இருக்கின்ற இடத்தில் ஏற்றி வழிபட்ட போது உள்ளுக்குள் தோன்றிய உருவம் பலப்பட்டது.

எதிரே ஏற்றி வழிபடுவது மறந்து போய் உள்ளுக்குள்ளே இருக்கின்ற உருவத்தை மனம் பார்க்க ஆரம்பித்தது. மனம் உற்று உற்றுப்பார்க்க அந்தக் காட்சினும்தெளிவாகத் தெரிந்தது. அப்படி தெளிவாகத் தெரிகிற போது அந்தத் தெளிவு இறைவனுடைய காட்சியைத் தங்கா முடியாமல் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் ஆறாகப் பெருகின. காதுகளில் ரீங்காரம்தோன்றின. உடம்பு துடித்தது. உதடுகள் அவஸ்தைப்பட்டன. பற்கள் கிட்டித்தன. உள்ளிருந்து மிகப்பெரிய சக்தி ஒன்று பரவி மனதிற்குள் தோன்றி மனத்திற்குள் தோன்றிய இறைவனை தழுவிக்கொண்டது.

வாய்விட்டு பரவசத்தோடு வாதவூரர் அறினார்.

“ஆகா, இறைதரிசனம் உண்மையாகவே உங்களுக்குள் நிகழ்ந்துவிட்டது. என்பதை உங்களுடைய பிளிரல் சொல்கிறது. வாழ்க, தென்னாடுடைய சிவனே, போற்றி, எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி” என்று சிவாச்சாரியார்கள் வாழ்த்தினார்கள்.

அன்று அங்கே தங்கிப் போவதாய் வாதவூரர் சொன்னார்.

கோவிலிலேயே தங்கினார். மறுநாள் கிளம்பலாம் என்று நினைத்தபோது போகமுடியவில்லை.

“தெற்கே சூலமல்லவா, எதற்கு பயணப்படுகிறீர்கள்” நாளைப் போகலாம். இருந்து மூன்று வேளையும் தரிசனம் செய்யுங்கள்” என்று வேண்டுகோள் விடுத்தார்.

மறுநாளும் தங்கினார். மறுநாளும் தங்கினார். மறுநாளும் தங்கினார்.

“தொண்டி அருகில்தானே இருக்கிறது. ஒரு ஆளை தொண்டிக்கு அனுப்பி யவனக் கப்பல்கள் ஏதேனும் வருகிறதா என்று பார்க்க வைத்துவிடுவோம். மூன்று காத தூரம் குதிரையை விரட்டினால் ஒரு நாழிகையில் இங்கு வந்து விடலாம். உடனே கிளம்பிப் போய் யவனக் கப்பல் களை மேற்பார்வையிடலாம். கண்ணுக்கு தெரிந்த கப்பல் கரைக்குவருவதற்கு ஒருநாள் ஆகும். அதற்குள் தொண்டித் துறைமுகம் போய் சேர்ந்துவிடலாம்.

எனவே, வெறும் உப்புக்காற்று வீசுகின்ற தொண்டிக்குப் பதிலாக திருப்பெருந்துறையில் இருப்பது உத்தமம். எனவே, பாடி வீட்டை திருப்பெருந்துறை எல்லையிலேயே அமைத்துக் கொள்வோம்.”

அவர் நிலத்தை சீர்திருத்தச் சொல்லி அழுத்தமான குடிசை போட்டு அங்கே இருந்தார். தினமும் சுவாமி தரிசனம் செய்தார்.

ஒவ்வொரு நாளும் உள்ளுக்குள் இருக்கின்ற இறை அனுபவம் பலப்பட்டது. உயர்ந்து நின்றது. திருப்பெருந்துறையை விட்டு போகவே அவருக்கு விருப்பமில்லாமல் போய்விட்டது.

“ஏன் கற்பூரத் தட்டு விரிசல் கண்டிருக்கிறது”

“சூடாகி சூடாகி நான்கு தலைமுறைகள் கற்பூரம் ஏற்றிக் காட்டிய தட்டல்லவா விரிந்து விட்டது.”

“அப்படியா வேறு தட்டு வாங்குவதுதானே” வாதவூரர் அன்பாகக் கேட்டார்.

“வாங்க வேண்டும் சற்று தட்சணைக் காசு சேர்ந்ததும் வாங்க வேண்டும்” சிவாச்சாரியார் சொன்னார்.

“தட்சணைக் காசு உங்களுக்குத்தான் சரியாக இருக்கும் போலிருக்கிறதே.”

“அப்படித்தான், ஆனாலும் நாங்கள் சிக்கனமாக இருந்து கோவிலுக்கு உண்டான பொருள்களை தவறாது வாங்கிக் கொள்கிறோம். இன்னும் ஓரிரு மாதத்தில் நல்ல தட்டு வாங்கிவிடுவோம்.”

“ஒரு பித்தனைத் தட்டுக்கு இரண்டு மாதம் காத்திருக்க வேண்டுமா? நான்தருகிறேன். எத்தனை பித்தனை தட்டு வேண்டும்.”

அவர்கள் என்னென்ன வேண்டுமென்று ஒரு பட்டியல் கொடுத்தார்கள்.

இரண்டு கை பொன் அள்ளி அவர்களுடைய மேல் துண்டில் வாதவூரர் போட்டார்.

“இரண்டு நாட்களில் வாங்கிக் கொண்டு வந்து விடுங்கள். எந்தக் குறையுமில்லாமல் பூஜை ஆக வேண்டும் திருப்பெருந்துறையில் பெருமானுக்கு எதெல்லாம் முக்கியம் என்று கருதுகிறீர்களோ, அவையெல்லாம் இந்த காசு கொடுத்து வாங்கிக் கொள்ளுங்கள். வலம் புரிச் சங்கு இருக்கிறதா. தொண்டிக்கு ஆளனுப்பி அங்கிருந்து இரண்டு மூன்று சங்கு வாங்கிவரச் சொல்லுங்கள்.”

தனியே காசு கொடுத்து வலம்புரிச் சங்கு வாங்கி வரச் சொன்னார். வாங்கிவந்த வலம்புரிச்சங்கிற்கு வெள்ளியில் பூண் செய்து கொடுத்தார்.

“ஐயா, மகா மந்திரியாரே, உங்கள் காசில் இதோ அடுக்குதீபம், சாமரம், கொடி, பதாகை, முகம் பார்க்கும் கண்ணாடி, குடை என்று பலதும் வாங்கியிருக்கிறோம். இவைகள் அனைத்தையும் சிவன் சொத்தாக ஓலையில் எழுதி ஜாக்கிரதையாக வைத்திருக்கிறோம். இவைகளை வழங்கியது முதல்மந்திரி வாதவூரர் என்று தெளிவாக எழுதியிருக்கிறோம்.”

“வாதவூரர் காசா இது பாண்டியமன்னன் காசு. பாண்டியமன்னன் காசுகூட இல்லை பாண்டியமக்களின் காசு. எனவே வாதவூரர் என்று எழுதப்பட்ட ஓலையை கிழித்துவிடுங்கள், பாண்டியமக்களால் கொடுக்கப்பட்டது என்று எழுதுங்கள்.”

“அப்படியே செய்துவிடுகிறோம். வேறு சில விஷயங்கள் தேவைப்படுகிறது. உங்களால் உதவமுடியுமா?”

“என்ன”

“பின்பக்கச் சுவர் விழுந்துவிடும் போலிருக்கிறது மேலே விமானத்திற்கு அருகே ஒரு ஆலம் செடி முளைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. நாங்கள் ஏறி அதற்கிக் கொண்டுக்கிறோம். ஆனால், மறுபடி மறுபடி கிளைவிட்டு வருகிறது. அந்தச் செடி வேரோடிவிட்டால் விமானம் வெகுநாள் நிற்காது.”

“அப்படியா. கவனிக்கவேண்டிய விஷயம்.”

“உள்ளே கருவறையை சுத்தம் செய்து நாளாகி விட்டது. ஒரு சிற்பியைக் கூப்பிட்டு உள்ளுக்குள்ளும் சில வேலைகள் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது.”

“சிற்பிக்கு ஏற்பாடு செய்கிறேன்.”

“கோவில் முழுவதும் சுண்ணாம்பு பூச முடியுமா.”

“நிச்சயம் முடியும்.”

“பூசினால்தானே கோவில் எடுப்பாக இருக்கும். அப்பொழுதுதானே மக்கள் கோவிலுக்கு வருவார்கள்”

சிற்பிகள் வந்து பார்த்தார்கள். விமானம் ஏறி சுற்றிச் சுற்றி வந்தார்கள். வெகுநேரம் பரிசோதித்தார்கள். ஏணியில் இருந்து கீழே இறங்கினார்கள்.

“நீங்கள் விமானத்தில் கை வைக்கவே கூடாது”

“ஏன்?”

“வைத்தால் மொத்தமும் அப்படியே இறங்கி கருவறையை மூடிவிடும்.”

“என்ன சொல்கிறீர்கள்.”

“ஆலம் செடி ஒன்றல்ல. ஆறு ஏழு இருக்கிறது. பல்வேறு திசைகளில் இறங்கி விரிசல் கண்டிருக்கிறது. அதில் கை வைத்தால் மொத்தமும் பொலபொலவென்று கொட்டிப்போகும். வெறுமே சுண்ணம் அடித்து கலசத்தை மாற்றி ஒருவிதமாக கொண்டாடலாமே தவிர, ஆலம்செடிகளை அகற்றுகின்ற வேலையை நடக்கவே நடக்காது”

சிற்பிகள் பயமுறுத்தினார்கள்.

“சிற்பி பின்பக்கச் சுவரைப் பற்றி என்ன சொல்கிறீர்கள்”

“நான்கு பக்கச் சுவர்களும் கட்டப்படவேண்டியது தான். பின்பக்க சுவர்மட்டும் உங்கள் கண்களுக்கு தெரிகிறது. இவைகளை கட்டி நூறுவருடங்கள் ஆகிவிட்டன. மொத்தமும் இடித்து வேறு செங்கல் சுவர் பலமாக எழுப்பப்பட வேண்டும்”

“சிற்பியே சாதாரண வேலை என்று உன்னைக் கூப்பிட்டால் இவ்வளவு பெரிய வேலை சொல்கிறாயே?”

“ஐயா, முதல்மந்திரியாரே உங்கள் இஷ்டம் என்ன செய்ய வேண்டுமென்பதற்காகச் சொன்னேன்”

“சிற்பியாரே. நீங்கள் சொன்னதுபோல மொத்த பணியும் நிறைவேற வேண்டுமென்றால் என்ன ஆகும்”

“நிறைய ஆகும் முதல்மந்திரியாரே”

“எவ்வளவு என்று சொல்ல முடியாதா.”

“விமானம் மட்டும்தான் நான் பரிசோதித்திருக்கிறேன். முன்மண்டபம் செல்லவில்லை. கருவறைக்குள் போகவில்லை. ஆஷ்டையாரை அசைத்துப் பார்க்க வில்லை. இதையெல்லாம் செய்தால் இன்னும் அதிகம் செலவாகும் என்றுதான் எனக்குத் தோன்றுகிறது. கோவில் மிக பழமையானது. அதேசமயம் பிரகாசமானது.”

“என் அபிப்பிராயப்படி சமீபமாக கும்பாபிஷேகம் செய்யப்படவேயில்லை. இதனுடைய செப்பனிடப்பட்ட வேலைகள் எல்லாம் நூறுவருடங்களுக்கு முன்பு செய்யப்பட்டவை. செய்தவன் உண்மையானவன். சுத்தமானவன். அதனால் கட்டுமானங்கள் பலமாக இருக்கிறது. ஆனால், அந்த பலத்தையும் மீறி காலம் தன் கைவரிசையைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. எனவே, நீங்கள் ஏதேனும் செய்வதாக இருந்தால் முழுமையாகச் செய்வது நல்லது.”

“சரி, ஒன்று செய் சிற்பியே. கருவறையில் போய் சோதித்துவிடு முன்மண்டபத்தையும் ஆராய்ந்து பார்.”

உத்தரவிட்டார். தொண்டிக்கு ஆளனுப்பினார்.

“ஏதேனும் யவனக் கப்பல்கள் வந்தனவா” என்று கேட்டார்.

அங்குள்ள மீன் பிடிப்பவர்களிடம் பேச்சுக் கொடுத்து விசாரிக்கச் சொன்னார்.

சேரதேசத்தை தாண்டி ஒரு கப்பல் வந்திருந்தபோது, இலங்கையின் முனையில் இருக்கின்ற சிறிய தீவுகளில் குறிப்பாக முயல் தீவுகளில் சேர தேசத்து வீரர்கள் தங்கி சமைத்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

யவன கப்பல்கள் வருகின்ற போது அந்தக் கப்பல்களை வழிமறித்து தங்கள் தேசத்துக்கு அழைத்துப் போய் விடுகிறார்கள். யவனர்கள் மறுத்தால் கப்பலை சூழ்ந்து

கொண்டு ஓட்டையாக்கி விடுகிறார்கள். கடும் யுத்தம் புரிந்து கப்பல்கள் மேற்கொண்டு போவதை தடுத்து விடுகிறார்கள்.

இரண்டு கப்பல்கள் அவ்விதம் சேர தேசத்திற்கு திருப்பி விடப்பட்டன என்று தகவல் வந்தது.

எவ்வளவு தூரம் செய்திகளை நம்புவது என்று தெரிய வில்லை. அவர் தொண்டியிலிருந்து நாற்பது பேரை பிரித்து, ராமேஸ்வரத்திற்கு அருகில் உள்ள முயல் தீவுக்கு அனுப்பினார். யவன கப்பல் வந்தால் உடனே அழைத்து வரச் சொன்னார்.

கப்பல் வரவில்லை. மாறாக புயல் வந்தது.

உள்ளூர்கப்பல்களை வீசியடித்து நாசம் செய்தது.

இங்கு மட்டும் புயல்லை. அரபிக் கடலிலும் புயல் தோன்றி சில கப்பல்களை அழித்துவிட்டதாம், இந்த வருடம் பயணமே இருக்காது என்று யவனர்கள் சொல்கிறார்கள். அவர்களுடைய நாட்காட்டிப்படி இந்த வருடம் மோசமான வருடமாம்.

என்ன செய்வது அடுத்த வருடம் பார்த்துக் கொள்ள லாமா? மன்னனுக்கு ஓலை அனுப்பினார்.

இதையெல்லாம் நம்பாதீர்கள். திருப்பெருந்துறையிலேயே இருந்து குதிரைகள் வாங்கப் பாருங்கள். அங்கிருந்த படியே சுற்றியுள்ள கிராமங்களை நிர்வாகம் செய்து வாருங்கள்.

சேர தேசத்தில் இரண்டு கப்பல்கள் குதிரைகள் வாங்கி விட்டார்கள் என்றால் நாம் வாங்குவது மிகவும் முக்கியமாகிறது. எனவே திருப்பெருந்துறை விட்டு அசைய வேண்டாம். உண்மையில் நீங்கள் தொண்டியில் இருந்தால் மிகவும் நான் சந்தோஷப்படுவேன். எனினும் நீங்கள்

திருப்பெருந்துறையில் இருக்கிறீர்கள் என்பதே நிம்மதியாக இருக்கிறது. மறுபடியும் இரண்டு கப்பல்கள் வந்தால் அவைகள் சோழ தேசத்திற்கு போய்விடக்கூடும். எனவே, சேரனும் சோழனும் வாங்கியபிறகே பாண்டியன் வாங்கினான் என்ற அவப்பெயரை கொடுத்து விடாதீர்கள்.

எப்படியாவது கப்பல்களை மடக்கி குதிரைகளை வாங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்யுங்கள். என் கனவுகள் முழுவதிலும் குதிரைகள்தான் வருகின்றன. குதிரைகள் வரும் நாளை நான் ஆவலுடன் ஏதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்று மன்னன் பதில் ஓலை அனுப்பினான்.

அடுத்தமுறை சந்திக்க வரும்போது சிற்பி வெறுமே வரவில்லை. இருபது பேர் கொண்ட குழுவோடு வந்திருந்தார். அந்தக் குழுவில் நிறைய இளைஞர்கள் இருந்தார்கள். மிகப் பிரகாசமாய் காட்சியளித்தார்கள். வாதவூரரைப் பார்த்ததும் கைகூப்பி காலில் விழுந்து நமஸ்கரித்தார்கள்.

“ஐயா, ஐயா” என்று அழைத்தார்கள்,

சிவமதம் சம்பந்தப்பட்ட கேள்விகளைக் கேட்டார்கள்.

“ஐயா, மகாமந்திரியாரே, கடவுளுக்கு உருவமில்லை. உருவம் கொடுக்க முடியாது, எனவே உருவ வழிபாட்டை விட அருவ வழிபாடுதான் சிறந்தது என்று சொல்கிறார்கள். அருவ வழிபாடுதான் சிறந்தது என்று சொன்னால், சிற்பங்கள் எதற்கு, கோயில்கள் எதற்கு, சிற்பிகள் எதற்கு நாங்கள் ஓடு வீடு கட்டப் போகிறோமாய்யா, அருவ வழிபாடுதான் நல்லது என்று நீங்களும் சொல்கிறீர்களாமே எதனால்?” ஒரு இளம் சிற்பி வேகமாகக் கேட்டான்.

“எல்லோராலும் அருவ வழிபாட்டை செய்துவிட முடியாது தம்பி, உன்னை நீ உடம்பாகக் கொண்டிருக்கிற வரையில் உன்னுடைய பெயருக்கு பிறகு உன்னுடைய உருவம்தான் உனக்கு தோன்றுகிறது எனில் உன்னால் உருவ வழிபாடுதான் செய்ய முடியுமே தவிர, அருவ வழி பாடு செய்ய முடியாது. ஏனெனில் எந்தப் பெயர் சொன்னாலும், உடனே உனக்கு ஒரு உருவம் தேவைப் படுகிறது. உருவமற்றதற்கு உன்னால் பெயர் கூட கொடுக்க முடியாது.

பெயர் கொடுக்கிற அத்தனைக்கும் நீ உருவம் செய்து விடுவாய். அல்லது உருவம் இருப்பதற்கு மட்டுமே நீ பெயர் கொடுப்பாய்.

தம்பி, இங்கே குட்சுமம் என்ன தெரியுமா? இறைவன் உருவத்திலுமிருக்கிறான். அருவத்திலுமிருக்கிறான் என்று காட்டவே, இந்த இடத்தில் அருவமாக இறைவனை வைத்திருக்கிறோம்.

ஒரு சிவன்கோயில் பெரிதாகக் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. கதவுகள் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. வெளியே ஒரு பக்தன் இருக்கிறார். அவன் மனதில் என்ன தோன்றும். உள்ளுக்குள் ஆவுடையாரும். மழமழவென்று பாறையில் செதுக்கப்பட்ட ஒரு சிவலிங்கமும் இருக்குமென்றுதான் தோன்றும்.

அவர் உள்ளே வருவார். தீப ஜோதிக்கு நடுவே ஆவுடையாரை மட்டும் பார்ப்பார். சிவலிங்கம் இல்லை. மனதுக்குள் சிவலிங்கம் தோன்றிக் கொண்டேயிருக்கும். மனம் சிவலிங்கத்தை மறுபடி மறுபடி கற்பனை செய்யும். எங்கே சிவலிங்கம், எங்கே சிவலிங்கம் என்று தவிப்பார். ஆனால், இல்லாத இடத்தில் இதுவரை பார்த்த பல சிவலிங்கங்களை கொண்டு வந்து நிறுத்தி ஸ்தாபிப்பார். இங்கு சிற்பி நீ அல்ல. அந்த பக்தன்.

பார்க்கின்ற அனைவருக்கும் உருவத்திலிருந்து அருவம் தெரிந்து விட்டது. அதாவது பல சிவலிங்கம் பார்த்துப் பார்த்து இங்கே பார்க்கிற போது ஆவுடையார் மட்டும் இருந்தாலும் சிவலிங்கத்தை மனம் கற்பனை செய்யும்.

ஆகவே, கடவுள் என்பவர் உருவத்திலுமிருக்கிறார். அருவத்திலுமிருக்கிறார். உருவத்தைப் பார்த்து அருவம் கற்பனை செய்ய முடியாது. எனவே, உருவமில்லாத இடத்திலும் இறைவன் நீடிக்கிறார் என்பது அந்த பக்தருக்குத் தெரிந்துவிடுகிறது. பிறகு அருவத்தை மட்டும் பார்ப்பதற்கு அவர் கற்றுக் கொள்கிறார்.

ஆகவே, ஒரு பக்தருக்கு முதலில் உருவ வழிபாடு மனதில் பதிகிறது. பிறகு உருவத்தில் இருந்து அவரே கற்பனை செய்து கொண்ட அருவ வழிபாடு மனதில் பதிகிறது. பிறகு எல்லா இடமும் உருவமற்ற இடமாக எங்கெல்லாம் வெட்டவெளி இருக்கிறதோ, அங்கெல்லாம் இறைவனின் இடமாக உருவத்திற்கு வரவே வேண்டாது அருவத்திலேயே இருக்கக்கூடிய அந்தமௌனமாக இருப்பதற்கு பக்தர் தெரிந்து கொள்கிறார்.

கோவில் என்பது இறைவன் இருக்குமிடம் அல்ல. கோவில் என்பது இறைவனை நோக்கி அழைத்துப் போகிற இடம். இது ஒரு பாடசாலை. இறை உணர்வை உங்களுக்கு ஊட்டுகின்ற இடம். இங்கே வந்து இறைவனைப் புரிந்து கொள்ளுகிற இடம். இறைவன் எங்கு மிருக்கிறான் என்று கற்றுக் கொள்ளவே, இந்த இடத்திற்கு வரவேண்டும்.”

“ஐயா, நடராஜர் தத்துவம் என்றால் என்ன.”

ஒரு பொடியியல் மீசை முளைக்காத இளைஞன் அவரைப்பார்த்துக் கேட்டான்.

அவர் திரும்பி சிரித்ததும் கைகூப்பினான்.

“ஐயா தெரிந்து கொள்ளத்தான் கேட்கிறேன். யாரைகேட்டாலும், நீ சின்னப்பையன் புரியாது என்று சொல்கிறார்கள். புரியும்படி சொல்ல பெரியவர்களுக்கு தெரியவில்லையோ என்று சந்தேகம் வருகிறது. நீங்களாவது தயவுசெய்து விளக்கிச் சொல்லுங்கள் ஐயா.” என்று பணிவாகக் கேட்டான்.

அவன் பணிவு பிடித்திருந்தது.

“உலகத்தில் எல்லாப் பொருள்களும் மாறிக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்த பூமி, இந்த மரம், இந்த செடி கொடி, இந்த மிருகங்கள் பறவைகள் மனிதர்கள் கற்கள், மண்துகள், காற்று, நெருப்பு, எல்லாம் நகர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. மாறிக் கொண்டு இருப்பதே உலகத்தின் அடிப்படை நியதியாகும்.

மாறிக் கொண்டேயிருப்பது என்று சொல்வதைக் காட்டிலும், நகர்ந்து கொண்டேயிருப்பது என்று சொல்லலாமா நகர்ந்து கொண்டு இருப்பதும், மாறிக் கொண்டு இருப்பதும் ஒன்றுதானே. இங்கு உலகில் சக்தி இடையறாது இடையறாது நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. எப்படி, கால் தூக்கி ஆடுகின்ற ஒரு ஆடவன் போல அந்த வேகத்தின் அந்த அசைவு தாகத்தில் நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

இந்த வெட்ட வெளியில் கூட அணுத்துகள்கள் இருக்கின்றன. நீயும் நானும், அணுக்களின் கூட்டு. நமக்குள் உள்ள அணுக்கள் வேறுவிதமாக நகர்கின்றன.

இதோ இந்த கத்திக்குள் இருக்கின்ற அணு ஒரு கூட்டு. இதுவும் மாறிக் கொண்டேயிருக்கிறது. மெல்ல மெல்ல துகள்கள் வெளியேறிக் கொண்டேயிருக்கின்றன. துருவிலிருந்து அதை துடைத்து விடுகிறோம். இரசாயன மாற்றம் இடையறாது நடந்து கொண்டிருப்பதால், அந்த

நகர்வை அந்த அசைவை நாம் கடவுள் என்று வழிபடுகிறோம்.

எது பூமியின் அடிப்படையான விஷயமோ அதை நாம் உயர்வு என்று கொள்கிறோம். உயர்ந்த பொருள் கடவுள் தானே. எனவே, நிரந்தரமான உயர்ந்த அந்த அசைவை நடராஜர் என்று சிந்திக்கிறோம். அந்த அசைவுக்கு ஒரு கற்பனையாக ஒரு சிலாருபமாக ஒரு வடிவம் கொடுக்கிறோம்.

இந்த அமைப்பும் அந்த அசைவும் அந்த அணுவும் ஒன்று என்று எல்லாம் அறிந்த முனிவர்களால் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. தலைமுறை தலைமுறையாய் பலபேர் இந்த அசைவை தரிசனம் செய்து இப்படித்தான் இருக்கிறது என்று உறுதி செய்திருக்கிறார்கள்.”

“ஐயா, அந்த தரிசனத்தை நாம் பெற்றால் நன்றாக இருக்காதா, என்னால் அந்த சக்தி அசைவை உணர முடியாதா.”

“நிச்சயம் உணரமுடியும். இடையறாது ஒம்நமசிவாய என்று கோவிலில் ஏதேனும் மூலையில் உட்கார்ந்துசொல். இறைவனிடம் மன்றாடு எங்கும் நிறைந்திருக்கும் பரம் பொருளே, உன்னை எனக்குக் காட்டு என்று இறைவனிடம் மனம் உருக வேண்டிக் கொள்.

உன் முயற்சியால் இது நடக்காது, அதுவே விரும்பி தன்னைக் காட்டினால் ஒழிய உன்னால் அறிந்து கொள்ள முடியாது. சிற்பிகள் அசையாத சிலைகள் போல அமர்ந்து வாதஜூரை கேள்விகளால் தொடர்ந்து துளைத்தார்கள்.

“ஐயா, முதல் மந்திரியாரே, காமகோட்டம் என்ற ஹைக்கப்படும் அம்மன் சந்நதி இப்போது கோயில்களில் அதிகமாகக் கட்டி வருகிறார்களே, இறைவனுக்கு மட்டுமேதான் கோவில் என்று இருந்த காலம் போய்

அழகும் பொலிவும் கொண்ட ஆள் உயரத்திற்கு மேலான சிலைகளை பல இடங்களில் நிறுவியிருக்கிறார்களே. கவனித்தீர்களா.”

“ஆமாம், மக்களுக்கு சிவலிங்க சொரூபம் போதவில்லை. வாழ்வில் பிரச்சனைகள் அதிகமாகிவிட்டன. தாய்போலும் கருணைமிக்க ஒரு வடிவு தேவைப்படுகிறது. அம்மா காப்பாற்றுவாள், தாய் அணைத்துக் கொள்வாள். துக்கத்திலிருந்து மீட்பாள் என்று ஒரு நம்பிக்கை கொடுக்க ஒரு உருவம் தேவைப்படுகிறது.

எனவே தாய்போலும் ஒரு உருவத்திற்காக பார்வதியினுடைய வடிவத்தை அழகான சிற்பமாக்கி அதற்கு புடவை அணிவித்து நகைகள் போட்டு கீரிடம் வைத்து வழிபடுகிறார்கள்.”

“இது சரியா”

“அதைக் கடவுள் இல்லை என்று எவரால் சொல்ல முடியும். கல்லிலும் கடவுள் இருக்கிறான். ஆனால், அது மட்டும் கடவுள் அல்ல என்பதை ஒவ்வொருவரும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

எங்குமுள்ள பிரகாசமான சக்தி இங்கும் இருக்கிறது. என்று வழிபடவேண்டும். இங்கிருந்து பிரகாசமான எங்குமிருக்கிற சக்திக்குப் போவதற்கு முயற்சி செய்ய வேண்டும்.”

“ஐயா, மிக அற்புதமாக சொல்லித் தருகிறீர்கள். இறைவன் பற்றி எங்கள் பல சந்தேகங்கள் நீங்கின. ஐயா, இன்னுமொரு கேள்வி.” ஒரு முதிர் இளைஞன் எழுந்தான்.

“கேள்வா”

“காலத்தால் அழிக்க முடியாதது என்று இந்த உலகத்தில் ஏதேனும் உண்டா. ராமகாதை, மகாபாரதம்.

சிதம்பரம் கோயில் போன்றவை சந்திர சூரியர்கள் உள்ள வரை இருக்கும் என்று சொல்கிறார்களே.”

“வாதவூரர் வாய்விட்டு சிரித்தார்.

“எத்தனை சந்திரர்கள், எத்தனை சூரியர்கள் எத்தனை பூமி எவ்வளவு முறை மறுபடி புதுப்பிக்கப்பட்டு இங்கு வந்திருக்கிறது தெரியுமா.

பிரபஞ்சம் மாறிக் கொண்டேயிருக்கிறது. புதிது புதிதாய் பூமியும் உயிரினங்களும் தோன்றிக் கொண்டிருக்கின்றன. நாகரீகங்கள் மெள்ள மெள்ள வளர்ந்து கொண்டேயிருக்கின்றன. ஒரு உச்சிக்குப் போய் நாகரீகம் அழிந்து உலகம் தன்னைத் தானே அழித்து புதுப் பித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

இதுமாதிரி பிரபஞ்சத்தில் பல புதுப்பித்தல்கள் நடந்து விட்டன. எனவே, இந்த பூமியின் வயதைக் கொண்டு நீண்ட ஆயுள் என்று நினைத்துக்கொள்ளாதே. ஆயினும் நீ கேட்ட கேள்வி புரிகிறது.

காலத்தால் அழிக்க முடியாத ஒரு படைப்பை மனிதன் செய்ய முடியாதா என்று எங்குகிறாய். முயற்சி செய்வோம். ராமாயணம் அப்படித்தான் செய்யப்பட்டது. ஆனால், செய்யும்போது இது காலத்தால் அழியாதது என்று சொல்லப்படவில்லை. நேர்மையாகச் செய்தால் போதும். அது காலத்தால் அழிக்கப்பட முடியாத விஷயமாக மாறும் சத்தியத்தோடு செய்தால் போதும் அந்த விஷயத்தை காலம் கபளீகரம் செய்ய முடியாமல் சத்தியம் மிஞ்சி நிற்கும்

எனவே, உன்னுடைய ஒவ்வொரு வேலையையும் வெறும் சிற்பம் என்று சொல்லாமல். சிங்காரம் என்று நினைக்காமல், வெறும் வயிற்றுப் பிழைப்புக்கு என்று நினைக்காமல் சத்தியத்துக்கு கட்டுப்பட்டு செய்யுங்கள்.

சத்தியம் கொஞ்சம் கலந்திருக்க வேண்டுமென்று செய்யுங்கள். காலம் காலமாக நிற்க வேண்டும் என்ற ஆசையை விட சத்தியத்தைச் சொல்கிறபோது, காலம் தாண்டி சத்தியம் இருக்கிறது சத்தியம் உள்ள உங்கள் கலைப்படைப்பும் காலம் தாண்டி இருக்கும்.”

வாதலூர் முழக்கமாய் சொன்னபோது அத்தனை இளைஞர்களும் எழுந்து முகமன் சொல்லி அவர் காலில் விழுந்தார்கள்.

அவர் எல்லோருக்கும் திருநீறு இட்டார். தழுவிக்கொண்டார்.

“ஐயா, மாணவர்கள் தவறாக ஏதேனும் கேள்விகள் கேட்டிருந்தால் மன்னிக்க வேண்டும்” என்று முன்னமே வந்திருந்த சிற்பி பணிவாகக் கூறினார்.

“இல்லை எனக்கு சந்தோஷமாக இருக்கிறது.”

“ஐயா, இவர்கள் பேச்சில் மட்டுமல்ல, தொழிலிலும் கெட்டிக்காரர்கள். கண்ணாடி போல கருங்கல்லை இழைப்பதில் வல்லவர்கள். நீங்கள் இங்கு வந்திருக்கிறீர்கள். உங்களுக்கு இந்தக் கோயிலை புதுப்பிக்கும் எண்ணம் இருக்கிறது என்று சொன்னவுடன் இவர்கள் எல்லோரும் உங்களைப் பார்க்க வந்திருக்கிறார்கள்.”

“ஐயா, திருப்பெருந்துறைக் கோயிலை புதுப்பிக்க போகிறீர்களா பாண்டியதேசத்தில் தென் பகுதியில் பாறைகள் இருக்கின்றன. அருமையான சிற்பிகள் இருக்கிறார்கள். உதவி செய்வதற்கு ஊர்மக்கள் இருக்கிறார்கள். பொருள் வழங்குவதற்கு நீங்கள் இருக்கிறீர்கள். வேலை ஆரம்பித்துவிடலாமா” சிற்பி ஆவலோடு கேட்டார்.

வாதலூர் கருவறைக்குப் போய் கைகூப்பினார்.

“என்னை எதற்காக இங்கு பிறப்பித்திருக்கிறாய். குதிரை வாங்கவா, போர் செய்யவா, ஒருவரை ஒருவர் வெட்டி வீழ்த்துகொலைத் தொழில் செய்யவா, குதிரைகள் வாங்கினால் கொலைத்தொழிலில் தானே போய் முடியும். என்னை வேறு பணிக்கு நியமிக்கக் கூடாதா. உன் புகழ்பாடும் பணிக்கு நியமிக்கக் கூடாதா உன் புகழ்பாடும் பணிக்கு என்னை அழைத்துக் கொள்ளக் கூடாதா எனக்கு இந்த முதல் அமைச்சர் பதவி வேண்டாம். நான் விலகி விட்டோமா.

குதிரைகள் கிடைக்கவில்லை. என்று கொடுத்த காசை திரும்பி பண்டாரத்தில் சேர்த்துவிட்டு வேலையை உதறி விட்டு இங்கே ஓடி வந்துவிடவா. வெறுமே உனக்கு மடப்பள்ளி உத்தியோகம் செய்துகொண்டிருக்கவா, என்ன செய்வதற்காக என்னை இங்கே வரவழைத்திருக்கிறாய். என்னை மட்டும் வரவழைக்காமல், இத்தனை சிற்பிகளை ஊர் மக்களை, இங்கு வரவழைத்து என்ன செய்ய தூண்டுகிறாய். உன்னுடைய கோயில் சிதிலமாக இருப்பதைப் பார்த்து வேதனையாக இருக்கிறது எவ்வளவு பிரகாசமாக இருக்க வேண்டிய இடம் இது. இங்கு உள்ளே நுழைந்த நாள் முதலாய் உள்ளுக்குள் மிகப்பெரிய அமைதி படர்ந்திருக்கிறது. உன்னுடைய ரூபம் மெள்ள மெள்ள தெரிந்து கொண்டிருக்கிறது. எனக்கு மட்டும் தான் இப்படி என்று நினைத்தேன் இங்குள்ள சிற்பிகள் எல்லோருமே திருப்பெருந்துறைக்கு வந்தவுடன் நிறைய கேள்விகள் எழுகின்றன. இறை நினைப்பே அதிகமாக இருக்கிறது என்று சொல்கிறார்கள்.

இங்கு வரும் ஒவ்வொருவருக்கும் நீ ஞானம் அளித்துக் கொண்டிருக்கிறாய். ஐயனே, உனக்கு ஒரு கோயில் கட்ட என்னால் முடியவில்லையே, நான் என்ன செய்ய வேண்டும் சொல்.”

“கட்டு” உள்ளே சொல் பூரித்தது

“ஐயா.”

“கட்டு” மறுபடியும் உள்ளுக்குள் சொல் கிளம்பிற்று.

“ஐயா, யவனக்கப்பல் ஒன்று இலங்கைக்கு அருகே வந்துகொண்டிருப்பதாய் சிறிய படகுகளில் நம்முடைய ஆட்கள் வந்து சொல்கிறார்கள். படகுகளில் நிறைய குதிரைகள் இருக்கிறதாம்.”

“அப்படியா” வாதவூரர் திகைத்தார்.

கோயில் கட்டு என்று இறைவன் ஆணையிட்டபிறகு குதிரைகள் வந்திருக்கின்றனவே, என்ன அர்த்தம் இதற்கு, புலம்பினார்.

நான்கு நாட்கள் கழித்து படகுவந்தது. யவனர்களுடைய மரக்கலம் வழியிலே புயலில் சிக்கிகரையில் இடித்து, மரக்கலம் பிளந்து குதிரைகள் எல்லாம் கோடிக்கரை காட்டிற்கு ஓடிவிட்டன, ஒரு குதிரையைக்கூட பிடிக்க முடியவில்லை. யவனர்கள் போராடி களைத்துப்போய் வேறு கப்பலில் ஏறி ஊருக்குள் திரும்பிவிட்டார்கள்,

கடவுளே, கடவுளே இனிகோயில் கட்டலாம். யவனக் கப்பல் வரப் போவதுமில்லை. குதிரைகள் வாங்கப் போவதுமில்லை. இந்தக்காசை நிச்சயமாக கோயிலுக்குப் பயன்படுத்தலாம். இப்படி ஒரு கோயில் கட்டினால், சேரர்களும் சோழர்களும் வந்து பார்ப்பார்கள், தரிசிப்பார்கள் பாண்டிய நாட்டின் முக்கிய ஸ்தலம் என்று பேசுவார்கள்.

இதற்காகவே பாண்டியநாட்டிற்கு வருவார்கள். மக்களோடு கலந்து பழகுவார்கள். நாம் எல்லோரும் ஒன்றுதான் என்று தோன்றும். சேரர்களுக்கும் சோழர்களுக்கும் பாண்டியர்களுக்கும் காலம் காலமாக இருந்து

வந்த போர் இன்னும்...மட்டுப்படும். இன்னும் தேசம் அமைதியாகும்.

குதிரைகள் வாங்குவதை விட கோயில் கட்டுவது சாலச் சிறந்தது என்று இறைவன் சொல்லிவிட்டான். நான் கட்டுவதற்காகவே யவனர்கள் மரக்கலத்தை உடைத்து குதிரைகளை கோடிக்கரைக்கு அனுப்பி வைத்திருக்கிறான்.

நல்லநாள் பார்த்து கோவில் மூர்த்தியை மாற்றி சக்தியை குடத்தில் ஏற்றி பாலாலயம் அமைத்தார்கள். பாலாலயம் அமைத்தபிறகு அதற்கு எதிரே உட்கார்ந்து கோவில் கட்ட வரைபடம் தயாரித்தார்கள்.

இருபது இளம் சிற்பிகளும் இரவு பகலாய் உழைத்தார்கள்.

வாதவூரரோடு தினம் இரவு பேசிப்பேசி பல்வேறு விஷயங்களை கற்றுத் தெரிந்து கொண்டார்கள்.

உன்னுடைய வேலையில் சத்தியம் இருப்பின் வெகு நிச்சயமாய் அது காலம் கடந்து நிற்கும் என்று வாதவூரின் வாக்கை மனதிற்குள் ஏற்றிக்கொண்டார்கள்.

சத்தியத்திற்கு கட்டுப்பட்டு சத்தியத்தோடு வேலை செய்யத் தொடங்கினார்கள். அற்புதமான ஒரு பெரிய கலைக்கோயில் அங்கே மெள்ள மெள்ள எழும்பத் துவங்கிற்று.

மூட்டை மூட்டையாய் பணம் செலவாயிற்று. பாதிப் பணம் அஸ்திவாரத்திலேயே காணாமல் போயிற்று. மீதிப்பணம் மற்ற வேலைகளுக்கு முடிந்துபோயிற்று.

கூடவந்த குதிரைவீரர்கள் ஏன் இப்படிச் செய்கிறார் என்று திகைத்தார்கள். அதில் இருந்த ஒரு வீரன் கிளம்பி பாண்டியதேசத்திற்குப் போய் மன்னிடம் வாதவூரர்

அங்கே கோயில் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். காசு மொத்தமும் செலவழிந்து கொண்டிருக்கிறது; குதிரை வாங்குவதற்கு எந்த முயற்சியும் செய்யவில்லை. யவனக் கப்பல்கள் எதுவும் வரவில்லை. வந்த கப்பல்களையும் இவர் கண்டுகொள்ளவில்லை. சோழதேசத்திற்கு ஒரு கப்பல் போய்விட்டது என்று சொல்லிக் கொள்கிறார்கள் என்று குற்றப்பத்திரிகை படித்தார்.

மன்னன் கோபமானான்.

வாதவூரருக்கு குதிரை வாங்கியதுபோதும் ஊருக்குத் திரும்புங்கள் என்று ஓலை அனுப்பினான்.

வாதவூரர் கவலையானார். சிற்பிகளை அவசரப்படுத்தி னார். முடியும் தருவாயில் இருக்கின்ற கோயிலுக்கு சிற்பிகள் அயராது உழைத்து பூர்த்தி செய்தார்கள்.

அற்புதமான கொடுங்கை மரம் போன்ற தூண்களும், உத்திரங்களும், வளைவுகளும் அமைத்து இதைப் போன்று எழிலான கோயில் தமிழகத்திலேயே இல்லை என்று சொல்லும் படி வியக்க வைத்தார்கள்.

சிற்பக் கலையின் உன்னதம் என்ற அந்த இடத்தை மாற்றிக் காட்டினார்கள். இறையருளும் சத்தியமும் கலந்து செய்த வேலை உச்ச நிலையை எளிதாகத் தொட்டது. அழகுப் பெட்டகமாகத் திகழ்ந்தது.

எங்கும் உள்ள இறைவனுக்கு இங்கே ஒரு கோயில், இந்தக் கோயிலில் ஒவ்வொரு அங்குலமும் இறைவனால் செதுக்கப்பட்டது. இறைவனது அசைவு. என்னுடைய உளியும் சுத்தியும் அசையவில்லை. இறைவன் அசைந்தான் அதனால் கல்லில் உத்திரம் செய்ய முடிந்தது.

இறைவன் அசைந்தான், அதனால் கல் கொடுங்கை விரிசல் படாமல் அழகாக வந்தது, இறைவன் அசைந்தான், அதனால், தூண்கள் ஒவ்வொன்றும் கலைப்

பெட்டகமாக மாறின. இது மனிதர்கள் செயல்ல. மனிதனுக்குள் புகுந்து கொண்ட எங்கும் நிறைந்த இறைவனது செயல். இறைவன் தனக்குத்தானே கட்டிய கோயில் என்று எல்லோரும் சொன்னார்கள்.

கும்பாபிஷேகம் அற்புதமாக நடந்தது. குடமுழுக்கு முடிந்த கையோடு வாதவூரர் கிளம்பி மதுரைக்குத் திரும்பினார். மதுரையின் எல்லையைத் தொட்டபோது வயிறு பிசைந்தது.

“மன்னன் நல்லவன் மரியாதை உள்ளவன். ஆனால், கோபக்காரன், மூட்டை மூட்டையாய் பொற்காசுகள் எடுத்துக் கொண்டு போய் கோவில் கட்டி விட்டேன் என்று சொன்னால், எந்த மன்னனும் ஏற்கமாட்டான். குதிரை மீது வெறியாக இருப்பவனுக்கு. குதிரையைக் காட்டினால் தான் மனம் சமாதானமாகும் நான் கோயில் கட்டினேன் என்றால் கோபம்தானே வரும். என்ன செய்வது. அவஸ்தைப்பட்டார், எல்லையில் கண்மூடி அமர்ந்தார். என்ன செய்ய நினைத்திருக்கிறாயோ. சொல் நான் என்ன செய்ய வேண்டும் சொல் என்று இறைவனிடம் கேட்டார்.

“வரும்” என்று குரல் கேட்டது.

“வருமா. என்ன வரும்”

“வரும்”

அவர் கண் விழித்தார். அரண்மனை நோக்கிப் போனார். மன்னனைப் பார்த்து வணங்கினார்.

“எங்கே குதிரைகள்.”

“வரும்” வாதவூரர் பதில் சொன்னார்.

“எப்போது வரும்?”

“விரைவில் வரும்.”

“எங்கிருந்து வரும்.”

“தொண்டி துறைமுகத்திலிருந்து வரும்.”

“எத்தனை வரும்.”

“பல ஆயிரக் கணக்கானவை வரும்”

“காசு கொடுத்து விட்டீர்களா”

“கைமாற்றி விட்டேன்.”

“மிக்க நன்றி உங்களைப் பற்றி தவறாகப் பல செய்தி கள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. அதனால் விசாரித்தேன், நலமாக இருக்கிறீர்களா. அமருங்கள் யாரங்கே இவருக்கு உணவு கொடுங்கள்” என்று உபசரித்தான்.

எப்படி வரும், எங்கிருந்து வரும் என்று தெரியாம லேயே இறைவனுடைய ‘வரும்’ என்ற ஒரேயொரு சொல்லை நம்பி வாதலூரர், பாண்டியன் அரண்மனைக் குள் அமர்ந்திருந்தார்.

“நான்கு நாட்களில் வரும் என்று சொன்னீர்கள் வாதலூரே. ஏழு நாட்கள் ஆகிவிட்டனவே வருகின்ற சுவடே தெரியவில்லையே.”

“நிச்சயம் வரும்.”

“சரி வழியில் ஏதேனும் சிக்கல் இருக்கலாம். குதி ரைகள் புதியது அல்லவா, மிரண்டு நாலு பக்கம் அலைந் திருக்கலாம்.

கோடிக் கரையில் நிறைய குதிரைகள் இருப்பதாகத் தகவல் வந்தது. ஒருவேளை அம்மாதிரி வழியில் எங்கே னும் குதிரைகளைத் தவற விட்டிருக்கலாம். வரட்டும் வரட்டும்” மன்னன் காத்திருந்தான், பதினைந்து நாட்கள் பொறுத்து மறுபடியும் சுவத் தொடங்கினான்.

“எங்கே குதிரைகள்? வாங்கினீர்களா. இல்லையா” அதட்டினான்.

வீரர்களை விசாரித்தான்.

“எங்களுக்குத் தெரிந்து ஒரு குதிரை கூட வாங்க வில்லை. இவர் இருந்த இடமெல்லாம் கோயில் பேசிய தெல்லாம் சிற்பிகள், எங்களோடு இவர் பேசவேயில்லை. தொண்டிதுறைமுகத்திற்கு வரவேயில்லை.

தொண்டியிலிருந்து நாற்பது பேரை மூல்லைத் தீவிற்கு அனுப்பினாரே தவிர, அங்கிருந்து என்ன தகவல் என்பதை விசாரிக்கவும் இல்லை. இவர் மனம் முழுவதும் கோவில் கட்டுவதிலேயே இருந்தது. ஒரு குதிரை கூட வாங்கவில்லை. இது சத்தியம் என்று சொன்னார்கள்.”

மன்னன் கோபமானான்.

மன்னன் கூச்சலிடுகிறான் என்று வாதலூரரிடம் சொல்லப்பட்டது.

மனம் நடுங்கினார். இறைவனை நினைத்தார்.

“என்ன செய்ய நினைத்திருக்கிறாயோ நீ. நான் என்ன செய்யவேண்டும் இப்போது.” என்று கைகூப் பினார்.

மன்னன் திருப்பெருந்துறைக்கு ரகசியமாக ஆட் களை அனுப்பினான். ஊர் செழிப்பாக இருப்பதும், கோயில் பெரிதாக இருப்பதும், சீர் செய்யப்பட்டு கலைப் பெட்டகமாயத் திகழ்வதும் அவனுக்கு சொல்லப் பட்டன.

ஒரு குதிரைகூட வாங்கப்படவில்லை. கப்பல் இடித்து கவிழ்ந்து கோடிக்கரைக்குத் தாவிய குதிரைகளை மடக் கிப் பிடித்திருந்தால் கூட, நூறு நூற்றைம்பது குதிரை கள் பிடித்திருக்கலாம். உயர்ரக ஜாதி குதிரைகள் பல கடும்மழையில் கோடிக்கரை சேற்றில் சிக்கிக்கொண்டு

நரிகளால் கடிக்கப்பட்டு செத்துப் போயின. இந்தக் குதிரைகளைக் கூடப் பிடிப்பதற்கு அமைச்சர் ஏற்பாடு செய்யாதிருந்தது வேதனையாக இருக்கிறது என்று ஒற்றர்கள் சொன்னார்கள்.

மன்னன் வெறியானான்,

“மரியாதை கெட்டு விடும். எடுத்துப் போன காசு முழுவதும் கோயிலுக்கு செலவழித்துவிட்டு குதிரை வாங்கிய தாகவா பொய் சொல்கிறீர்கள், என்ன திமிர் உமக்கு” கையில் இருந்த சவுக்கால் அவர் முகத்தில் அடித்தான்.

வாதவூரர் துடித்துப் போனார் நியாயமும் தர்மமும் இறைபக்தியும் உள்ளவர்கள் இப்படிப்பட்ட இடங்களில் கூலி வேலைக்குப் போகும்போது ஏற்படும் அவமானங்கள் இத்தகையன வாகத்தான் இருக்கும். இறையருள் பெற்றவர் என்று வாங்கிய பெயர் விசிறி எறியப்படும். காசு கணக்குப் பார்க்கும்போது மனிதர்கள் பிசாசு குணம் கொள்கிறார்கள்.

வாதவூரர் என்ன செய்திருக்கிறார் என்று நேரடியாகப் பார்க்காமல் கோயில் கட்டியது மிகக் கேவலமான செயல் என்று நினைத்துக் கொண்டு தான் கேட்ட குதிரைகள் வாங்காமல் ஏமாற்றிவிட்டாரே என்று ஆத்திரப்பட்டு மன்னன் தானே முன்னின்று அவரை அடிக்கத் தொடங்கினான். ஆத்திரம் தீர அடித்தான். வலி தாங்காமல் வாதவூரர் அலறினார்.

“என்ன செய்ய நினைத்திருக்கிறீர்கள் என்னை. நான் என்ன செய்ய வேண்டும் இப்பொழுது.” என்று மறுபடியும் இறைவனைக் கேட்டார்.

வரும் என்று செய்தி வந்தது. உள்ளுக்குள் குரல் கேட்டது.

தினமும் காலையில் வாதவூரரை எழுப்பி தலையில் தண்ணீர் ஊற்றி அவர் சுய நினைவுக்கு வந்த பிறகு சவுக்கால் சுயநினைவு இழக்கும் மட்டும் அடிக்கவேண்டும் என்று கட்டளை இருந்தது.

மறுநாள் காலை தலையில் தண்ணீர் ஊற்றி அவரை தரதரவென்று அரண்மனைக்கு வெளியே இழுத்து வந்தார்கள். நேற்று அடித்த சவுக்கினால் ஏற்பட்ட காயம் நீர் பட்டு எரிந்தது. சரியான உணவு இல்லாததால் நடை தள்ளாடிற்று கண்கள் இருண்டது.

ஐயனே வரும் வரும் என்று சொன்னீரே ஒன்றும் வரக் காணாமே என்று உள்ளுக்குள் வாதவூரர் அலறினார் தொலைவில் புழுதிப் படலம் தெரிந்தது உப்பரி கையிலிருந்த ஒரு சேடி பார்த்துவிட்டு குதிரைகள் வருகின்றன. குதிரைகள் வருகின்றன என்று கூவினாள், பெருஞ்சத்தம் எல்லார் காதிலும் விழுந்தது.

மன்னன் குதிரைப்படையை அனுப்பி பார்த்துவரச் சொன்னான். குதிரைப்படைவேகமாக ஓடியது. தொலை தூரம் போயும் சத்தமும் புழுதியும்தான் தெரிந்ததே தவிர, குதிரைகள் தென்படவில்லை.

படைவீரர்கள் ஏமாற்றத்தோடு திரும்பினார்கள். சத்தம் கேட்கிறது அருகே போனால், தொலைவில் தூசி தெரிகிறது. அங்குபோனால் மறுபடியும் தூசிதொலைவில் போய்விடுகிறது. குதிரைகள் வருகின்றனவா, அல்லது பாண்டியதேசத்தை விட்டுப்போகின்றனவா என்று புரியவில்லை. குழம்பினார்கள்.

“என்ன வாதவூரே கித்து வேலைகள் செய்கிறீர்களா, கோயில் கட்டிய திமிரினால் என்னிடமே ஏமாற்று வேலைகள் நடத்துகின்றீர்களா, வெறும் சத்தமும் தூசியையும் எழுப்பி குதிரைகள் வந்துவிட்டது என்று பாவனை செய்கிறீர்களா, குதிரையை பார்க்காமல் கை

நீட்டி வாங்காமல் உங்களை விடுதலை செய்வதாக இல்லை. யாரங்கே, மறுபடியும் தண்ணீர் ஊற்றுங்கள். சுயநினைவு போகும்வரை சவுக்கால் அடியுங்கள்.”

அன்றும் சவுக்கடி தொடர்ந்தது.

வாதலூர் கதறினார். “இறைவனே இறைவனே என்ன செய்ய நினைத்திருக்கிறீர்கள் என்னை, நான் என்ன செய்யவேண்டும் இப்பொழுது” என்று கை கூப்பினார்.

அவரை மறுபடியும் சிறைச்சாலைக்கு இழுத்துச் செல்லும்போது, பெரும் சத்தம் கேட்டது, தூசு வேகமாய் விழுந்து மதுரையை சூழ்ந்து கொண்டது.

“குதிரைகள் வந்துவிட்டன, குதிரைகள் வந்துவிட்டன.” வாயிற்காப்போன் ஓடிவந்து மன்னனிடம் சொன்னான்.

ஒன்றிரண்டாய், பலநூறாய் ஆயிரமாய் குதிரைகள் சேணமின்றி ஆசனமின்றி முகக் கயிறின்றி உள்ளுக்குள் பிரவேசிக்கத்தொடங்கின. நடுநாயகமாக ஒரு வெள்ளைக் குதிரைமீது ராஜகுமாரன் போன்ற உடுப்போடும், பெரிய மீசையோடும், கையில்சவுக்கோடும், பாதரட்சையோடும், இடுப்பில் குதிரை கட்டக்கூடிய கயிறோடும் ஒரு முதிர்ந்த வாலிபன் சவாரி செய்துவந்தான்.

அவன் குரல் கொடுத்தால், குதிரைகள் கட்டுப் பட்டன. அவன் சவுக்குச் சொடுக்கினால், குதிரைகள் வேகமாயின. அவன் ‘ஹ’ என்று அதட்டியதும் குதிரைகள் நின்றன. அரண்மனையின் உப்பரிகையிலிருந்து மன்னன் வேடிக்கை பார்க்க, அந்த குதிரைக்காரன் நேர் எதிரே நின்று கொண்டான். சவுக்கை பலமாக சொடுக்கினான். குதிரைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக மன்னர் பார்க்கும்படி அரண்மனைக்குள் நுழைந்தன. லாயத்தை நோக்கி ஓடின.

கறுப்பு, சிகப்பு. வெள்ளை, பழுப்பு பல வர்ணங்கள் கலந்து என்று பிடறி குவிந்த, யவனதேசத்துக்குதிரைகள் ஒவ்வொன்றாய் உயரமாய், அழகாய், செழிப்பாய் சுழி சுத்தமாய் பற்கள் கெட்டியாய் கண்கள் மிரளலாய் வால் உயர்த்தலாய் மேனி அடிக்கடி சிலிர்த்தலாய் மன்னனின் அரண்மனைக்கு பின்பக்கம் ஓடிப்போய் நிற்குகொண்டன. குதிரைகளுடைய அழகும், சவுக்கு நுனியில் அவைகளை ஆட்டி வைத்ததும் பார்த்து மன்னன் வியந்தான்.

இரண்டிரண்டாய் என்று அந்தக் குதிரைக்காரன் குரல் கொடுத்ததும் குதிரைகள் இரண்டிரண்டாய் உள்ளே போயின. மூன்று மூன்றாய் என்று குரல் கொடுத்ததும் குதிரைகள் மூன்று மூன்றாய் உள்ளே போயின.

தொலைவிலிருந்து பார்த்துவிட்டு வாதலூர் கைகூப்பினார்.

அந்த குதிரைத்தலைவனை உற்றுப் பார்த்தார். அவருக்கு மட்டும் அவன் சிரிப்பது தெரிந்தது.

“வரும் என்று சொன்னேனே, வந்துவிட்டேனே பார்த்தீரா” என்று வாதலூரை நோக்கி அவன் புன்முறுவல் செய்தான்.

குதிரைக்காரன் முறைப்பாய் இருப்பதாய் மன்னனுக்குப் பட்டது. அவன் வீட்டுப்பெண்கள் குதிரைக்காரனை நோக்கி கைகூப்பினார்கள்.

எதற்கு குதிரைக்காரனைக் கும்பிடுகிறீர்கள், மன்னன் சீறினான்.

“என்ன சொன்னாலும் குதிரைகள் கட்டுப்படுகிறதே. அந்த வித்தைக்கு கைகூப்பிட வேண்டாமா,” பட்டமகிஷி பதில் சொன்னாள்.

அந்த குதிரைக்காரன் விதம்விதமாய் குதிரைகளை நடத்திக் காண்பித்தான். வேகமாய் ஓடி சட்டென்று நிற்கச் சொன்னான். துள்ளிக் குதிக்கச் சொன்னான், பளிச் சென்று திரும்பச் சொன்னான். வட்டமாய் ஓடச்சொன்னான். நீளமாய் ஓடி படியிறங்கி திரும்பச் சொன்னான். முன்கால்களில் குதியாட்டமாய் நடக்கச் சொன்னான். நடனமாடுவதைப்போல நான்கு கால்களை உயரத்தூக்கி தாவித்தாவி குதிக்கச் சொன்னான். கால்களை உயரத்தூக்கி கணைக்கச் சொன்னான். அவன் என்ன சொன்னாலும் குதிரைகள் கட்டுப்பட்டன.

அவன் சொடுக்க லாயம் நோக்கி ஓடின. மன்னன் வியப்பு தாளாமல் உப்பிகையிலிருந்து தரையிரங்கி வந்தான். குதிரைக்காரனை நோக்கிநடந்தான் அவனுக்கு அருகே போய் அவனையும் அறியாமல் கைகூப்பினான். குதிரைக்காரன் பதிலுக்கு வணங்கினான்.

“மூவாயிரம் குதிரைகள் வாதலூருக்காக நாம் கொண்டு வந்தோம். யவனர்களிடமிருந்து இந்தக் குதிரைகளை வாங்கி உங்களுக்குக் கொடுக்கச் சொல்லியிருக்கிறார். குதிரைகள், முரட்டுக் குதிரைகள் ஆனபடியால் இவைகளை நன்கு பழக்க வேண்டிய அவசியமாய் இருந்தபடியால் பழக்காத குதிரைகளை அரண்மனைக்கு கொண்டுவந்தால் அரண்மனை நிர்மூலமாகிவிடும். என்று பயந்ததாலும், இத்தனை நாட்கள் அவகாசம் தேவைப்பட்டது. குதிரையை கைமாற்றி வாங்கிக்கொள்ளுங்கள்.”

தான் ஏறிய வெள்ளைக் குதிரையிலிருந்து கீழே இறங்கி கயிறைப் பிடித்து மன்னனிடம் கொடுத்தான்.

மன்னன் கயிறை வாங்கிக் கொண்டான்.

“வாதலூர் எங்கிருக்கிறார். அவரை வணங்கிவிட்டுப் போய்விடுகிறேன்.”

குதிரைக்காரன் வாதலூரை தேடினான்.

மன்னனுக்கு வாதலூரைச் சுட்டிக்காட்ட வெட்கமாக இருந்தது.

தெரியாமல் தண்டித்துவிட்டோமே என்று கலவரமடைந்தான். அவன் வாதலூரை அருகே அழைத்து வரச் சொன்னான். இரண்டு பேர் கைத்தாங்கலாக பிடித்துக் கொள்ள வாதலூர் நிற்பதைப் பார்த்து ஓடிப்போய் குதிரைக்காரன் அவரை நோக்கி வணங்கினான்.

“என்னாயிற்று உங்களுக்கு யாரடித்தார்கள் இப்படி” என்று பதட்டத்துடன் கேட்டான்.

மன்னரின் கட்டளை என்று வீரர்கள் சொன்னதும்.

நிரும்பி, கோபமாய் மன்னனைப் பார்த்து முறைத்தான், மன்னன் பதட்டத்தோடு வாதலூரை விடுதலை செய்ய கட்டளையிட்டான்.

வாதலூர் விலங்குகள் எடுக்கப்பட்டதும், அந்த குதிரை வீரனை கட்டித்தழுவிக்கொண்டார். கண்ணீர் பெருக்கினார். வந்தது வெறும் குதிரை வீரன் இல்லை, இறைவன் என்று அணு அணுவாய் தெரிந்து கொண்டு ஆனந்தப் பட்டார். மயங்கி விழுந்தார், அவரை தடவிக் கொடுத்துவிட்டு குதிரை வீரன் விடைபெற்றான்.

சவுக்கு அடியினாலும் குதிரைகள் வந்துசேர்ந்த நிம்மதியினாலும் வாதலூர் மயங்கி விட்டார் என்று ஊர் மக்கள் பேசிக் கொண்டார்கள். மன்னனும் அவ்வாறே நினைத்தான்.

அவர் உள்ளுக்குள் நிகழும் மாற்றங்கள் அறியாதது இருந்தார். வாதலூரை அரண்மனைக்கு எடுத்துக் கொண்டு போனார்கள். அரண்மனையின் முற்றத்தில் குதிரைகள் குதியாட்டம் போட்டன.

“அந்த வீரன் நடத்திக்காட்டியது போலவே மதுரை வீரர்களும் குதிரைகளை கயிறு போட்டு விதம் விதமாய் நடையில் நடக்கச் சொன்னார்கள். மல்லகதி, மாயூரகதி, வானரகதி, வல்லியகதி, சரகதி என்று ஐந்து விதமான நடைகளிலும் அவைகளை நடக்க விட்டு வேடிக்கை பார்த்தார்கள். அந்த அழகில் சொக்கிப் போனார்கள்.

இம்மாதிரியான குதிரைகள் உலகத்தில் வேறு எங்கும் இல்லை. பாண்டியனுடைய படை தனித்த மதிப்பு பெற்று விட்டது. என்று பேசிக் கொண்டார்கள். குதிரைகளுக்கு எள்ளும் புல்லும் வெல்லமும் போட முயற்சி செய்தார்கள் குதிரைகள் அவைகளை முகர்ந்து பார்க்காமல் முகம் திருப்பிக் கொண்டன. ஏன் என்று தெரியாமல் திகைத்தார்கள். இடம் புதிது அதனால் மிரளுகின்றன. என்று தங்களுக்குத்தானே சமாதானம் செய்துகொண்டனர்.

கொட்டடியைப் பூட்டிவிட்டு அவரவர் வீட்டிற்குப் போனார்கள் குதிரைகளைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இரவுநேரம் உச்சியைத் தொட்டது.

அதுவரை இறைவன் அருளால் பரிகளாக இருந்தவை சட்டென்று நொடிப்பொழுதில் நரிகளாகியது. வாதவூரரைக் காப்பாற்றுவதற்காக இறைவன் காட்டில் உள்ள நரிகளை எல்லாம் பரிகளாய் மாற்றி மதுரைக்கு அனுப்பியிருந்தான். கொட்டடியில் விடப்பட்ட அந்த நரிகள் சந்து வழியே கிளம்பி மற்ற குதிரைகளைக் கடித்தன. ஊருக்குள் படையெடுத்தன. ஊர் முழுவதும் வேட்டையாடி குழந்தைகளையும், கிழவர்களையும் கடித்தத்குதறின. மண்பாண்டங்களை உருட்டி சோற்றை கவ்வித் தின்றன. படுத்திருந்தவர்களை உறும்மி எழுப்பி அலறவைத்தன.

மதுரை முழுவதும் சூறையாடிவிட்டு காடுகள் நோக்கி ஓடிப்போயின. விடிந்ததும் கிழிந்த ஆடைபோல்

மதுரை சின்னாபின்னப்பட்டு கிடந்ததை மன்னன் பார்த்தான். கோபமானான்.

மறுபடியும் வாதவூரரைக் கைது செய்துவர கட்டளை யிட்டான்.

“என் காசு எடுத்துக் கொண்டு போய் ஒரு கடற்கரை பக்கத்தில் உட்கார்ந்து ஆட்களோடு சித்து வேலை பழகி சித்து வேலை பழகியதற்காக கோவில் கட்டி அந்த கோவிலுக்கு இக்காசு முழுவதும் செலவழித்து, என்னை ஏமாற்றுவதற்காக நரிகளை பரிகளாக மாற்றிக் கொண்டு வந்தீர்களா, என்ன திமிர், உமக்கு இதைவிட மோசமான நடத்தை உள்ள மந்திரி எவருக்கேனும் கிடைத்திருப்பார்களா அதர்மத்தின் மொத்த உருவமே வாதவூர்தானா” என்று ஏசி, அவரை மறுபடியும் துன்புறுத்தக் கட்டளை யிட்டான். இந்த முறை துன்புறுத்தல் விதம்விதமாக தொடர்ந்தது.

கல்லிலே கட்டி குளத்திலே போட்டார்கள் தாங்க முடியாத சூடான ஆவி வரும் சுண்ணாம்புக் களவாயில் நெட்டித் தள்ளினார்கள். உடம்பெல்லாம் வேகட்டும் என்று குத்தி உள்ளுக்குள் புரட்டி இழுத்தார்கள்.

கட்டித் தழுவி இறைவனை உள்ளுக்குள் வாங்கிக் கொண்ட வாதவூரருக்கு இந்த தண்டனைகள் எதுவும் மனம் தொடவில்லை. மனம் உணராததால் உடம்பிலும் வேதனை தெரியவில்லை. மனம் முழுவதும் இறைவன் மீதே இருந்தது. இறைவன் மனதைப் பற்றியிருந்தான்

மனம் இறைவனைப் பற்றியிருந்தது. அங்கு பின்னிப் பிணைந்திருந்த நிலையில் அவருக்கு சுற்றுப்புறச் சூழ்நிலையே தெரியவில்லை. எது பரி, எது நரி என்று மன்ன னிடம் கேட்க. மன்னன் இன்னும் தண்டனையை அதிகப் படுத்தினான்.

விதம் விதமான தண்டனைகள் நிறைவேறின, உடம்பே மரத்துப் போகும் வண்ணம் வலியின் உச்ச கட்டத்திற்குப் போய் எதுவுமே செய்யத் தோன்றாது திகைப்பான நிலையை வாதலூர் அடைந்தார்.

இறைவன் அடியார்களை சாதுக்களை எவர் வேண்டுமானாலும் துன்புறுத்தலாம். சற்று அதிகமான வலு உள்ளவர்கள் கூட கை ஓங்கி வரலாம். கட்டையை தூக்கி வீசலாம். ஒழித்து விடுவேன் என்று விரல் ஆட்டலாம். கோபத்தில் பேசலாம்.

இவை எதுவும் அடியார்கள் முன்பு சாத்தியமில்லை. அடியார்கள் பதிலுக்கு ஏசுமாட்டார்கள். ஒழித்து விடுவேன் என்று எதிருக்கு எதிராகப் பேசுமாட்டார்கள், ஆனால், அடியார்களுக்காக இறைவன் பேசுவான்.

ஆட்டம் போடுபவர்களை அடக்கி வைப்பான். ஒழித்துக் கட்டுவான்.

அரிமர்த்தன பாண்டியனும் சிவபக்தன்தான். ஆனால் நிதானம் இல்லை. நல்லது கெட்டது எது என்று தெரிந்து கொள்கின்ற தெளிவான புத்தியில்லை அடக்கமில்லை அமைதியில்லை ஆரவாரமும் அகம்பாவமுமே மன்னனின் இயல்பான குணமாக இருந்தது.

உள்ளே இறைவன் பற்றிய நம்பிக்கை இருந்தாலும் இறைவன் முக்கியம் என்று தெரிந்தாலும், இறையடியாரை வணங்க வேண்டும் என்று கற்றுக் கொண்டிருந்தாலும் செயல்படுத்தத் தெரியவில்லை.

அவனுக்கும் பாடம்புகட்ட இறைவன் விரும்பினான். தன்னையே நேசிக்கின்ற தன்னைப் புரிந்துகொண்ட அடியாரைக் காப்பாற்று வதற்காகவும், தன்னைப் புரியாமல் தவிக்கும் இன்னொரு மன்னனை கரையேற்றுவதற்காகவும் ஒரு லீலையை அங்கே சிவபெருமான் நடத்தத் தொடங்கினார்.

இவர்கள் இரண்டு பேருக்கும் நடுவே மூன்றாவதாக வந்தி என்கிற ஒரு அழகான கிழவியை கைதுக்கி கரைசேர்க்கவும் திட்டமிட்டார்.

கோடைகாலத்தில் வறண்டு கிடக்கும் வைகை நதியில் மெள்ளத் தண்ணீர் ஊறிற்று. சிவபெருமான் வைகை நதிக்கு ஊரை அழித்துப் புரண்டோடுமாறு கட்டளை யிட்டார். உயிர்ச் சேதம் ஏற்படுத்தாது. பொருட்சேதம் ஏற்படுத்தி மக்களை மிரட்டச் சொன்னார். இழுத்துப் புரட்டச் சொன்னார். மக்கள் பயந்து மன்னனிடம் முறையிடும் வகையில் மதுரையை சூழ்ந்துகொண்டு தொந்தரவு கொடுக்கச் சொன்னார்.

என்னுடைய அடியாரை மன்னன் நோகச் செய்து கொண்டிருக்கிறான். மன்னன் நோக வேண்டுமென்றால் மக்கள் நோகவேண்டும், மக்கள் இடித்துரைத்தால்தான் மன்னனுக்குப் புத்தி வரும் எனவே எதற்கும் லாயக்கில்லாதவன் இந்த மன்னன் என்று மக்கள் குறை சொல்லும் வகையில் மதுரை நகரை பாழ்படுத்தி என்று உத்தர விட்டார்.

வைகை பொங்கினாள்.

எண்ணெய் தடவி ஒரு முழுக்குப் போட்டபோது இடுப்பளவு ஆழம் ஜலம் வந்தது. உடம்பு முழுவதும் அரப்புந்துள் தேய்த்து அடுத்த முழுக்குப் போட்டபோது தலைக்குமேலே வெள்ளம் போயிற்று. எகிறி கரைக்கு வந்து உடம்பைத் துடைத்துக்கொண்டு உற்றுப் பார்த்த போது இரண்டாள் ஆழம் தண்ணீர் இருந்தது.

கரைமுழுவதும் வேகமாய் ஏறிற்று. துணிகளை வாரிக் கொண்டு கரைக்கு மேலுள்ள வீதிக்கு வந்தபோது தண்ணீர் பின்னே தொடர்ந்தது. ஜனங்கள் என்ன இது இப்படியொரு வெள்ளம் இதுவரை வைகையில் வந்ததே யில்லையே என்று திகைத்தார்கள்.

மழையில்லை, காற்றில்லை, சிறு தூறல்கூட விழவில்லை. வெய்யில் கனத்து அடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால், வைகையில் மிகப்பெரிய வெள்ளம் பொங்கி பிரவாகமாய் நொங்கும் நுரையுமாய் ஆடுமாடுகளை அடித்துக் கொண்டுபோய்க் கொண்டிருக்கிறது.

இது காட்டு வெள்ளமப்பா, மேலே மலையில் மழை பெய்கிறது. மழைநின்றவுடன் வெள்ளமும் வடிந்துவிடும் என்று அனுபவப்பட்டவர்கள் சொன்னார்கள்.

ஆனால், இது அனுபவம் தந்தப்பாடத்திற்கு அப்பால் நடக்கின்ற பாடம். எனவே. அவர்கள் சொன்னது பொய்த்துப் போயிற்று, தண்ணீர் மேடேறி சாலை தாண்டி அடுத்த சரிவில் இறங்கி சந்துகள் வழியாக ஊருக்குள் புகுந்து, ஊருக்குள் உள்ள வாழைத்தோட்டங்களை அழித்து கரும்புத் தோட்டங்களை நாசப்படுத்தி நெல் வயல்களில் நிறைந்து, மாடவீதிகளையும், கோயில்களையும் சூழ்ந்து அரண்மனையின் வாசலில் வெள்ளம் எட்டிப் பார்த்தது.

ஆயிரம் மாடுகள் வைத்துக் கொண்டிருந்த மிகப் பெரிய தவைந்தன் ஒரே நாழிகையில் ஓட்டாண்டி யானான். அவன் மாடு ஒன்றுகூட கிடைக்கவில்லை. சகலமும் வெள்ளத்தில் அடித்துக்கொண்டு போயிற்று. மிகப் பெரிய அடுக்குமாடிகள் கொண்டவனை, அஸ்திவாரத் தோடு மாளிகைப் பறித்து எறிந்து வைகை தரைமட்ட மாக்கியது.

தாழ்வான குடிசைப்பகுதிக்குள் நுழைந்த வெள்ளம், குழந்தையையும் தாயையும் பிரித்துப்போட்டது. தாயும் குழந்தையும் எதிரெதிர் குடிசையில் நின்று வாய்விட்டு அலறினார்கள்,

அவர்களைக் காப்பாற்ற முயன்ற இளைஞர்கள், உருட்டி நகரின் வேறுபக்கம் அடித்துச் செல்லப்பட்டார்கள். நகரின் வேறுபக்கத்திற்கு அடித்துச் செல்லப்பட்ட

வர்களை இறந்தவர்கள் என்று நினைத்துக்கொண்டு அவர்களின் தாயும் தந்தையும் வாய்விட்டு அலறி, வயிற்றில் அடித்துக் கொண்டார்கள்.

இறைவன் கட்டளைப்படி ஒரு உயிர்கூட சேதமாகவில்லை. ஒரு புல்கூட பிடுங்கிப் போடப்படவில்லை. ஆனால், சகலமும் நாலுதிக்கிலும் வீசியெறியப்பட்டது. பிரித்துப் போடப்பட்டது. குடிசைகள் தரையோடு தரையாயின. மாளிகையின் மதில்சுவர்கள் இடிந்து விழுந்தன. வெறும் ஒற்றைச்சுவரில் ஒரு மண்டபம் நின்று கொண்டிருந்தது.

மண்டபத்தை இடித்து சாய்ப்பதா அல்லது தானே இடிந்து விழுமா என்று மக்கள் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கரைகளைத் தேடி மார்பளவு ஆழத்தில் தத்தளித்துக் கொண்டு...

“ஏன் இப்படி, ஏன் இப்படி ஏற்படுகிறது. நான்கு நாட்கள் முன்பு ஊர்முழுவதும் நரிக்கூட்டம் ஓடிவந்தது. ஊளையிட்டது. கோழிகளையும் ஆடுகளையும் கடித்து காயப்படுத்திவிட்டுப் போயிற்று. குழந்தைகளை ரணப்படுத்திவிட்டுப் போயிற்று. பெரியவர்களை பயமுறுத்தி விட்டுப் போயிற்று.

இப்பொழுது என்னவென்றால் காலமில்லாத காலத்தில் ஒரே வெள்ளம். ஊரையே அழிக்கின்ற வெள்ளம். ஏதோ தவறு நடக்கிறது. இந்த ஆட்சி சரியில்லை. இந்த ஆட்சியில் ஏதோ மோசமான விஷயங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. இது இயற்கையின் சீற்றம் அல்ல. இறைவன் சீற்றம் என்று மக்கள் பேசிக் கொள்ள ஆரம்பித்தார்கள்.

மறையோர்களின் பேச்சை மன்னன் தடுத்து நிறுத்தி விட முடியும், மக்களின் பேச்சைத் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை.

நரி நகரத்துக்குள் புகுந்ததோ, அல்லது நதி வீட்டுக்குள் புகுந்ததோ முக்கியமில்லை.

இப்படி அத்துமீறி வந்தவைகளிலிருந்து எப்படி காப்பாற்றிக் கொள்வது. இதுவே முக்கியம்.

மதுரை காயம் படாமல் பாதுகாப்பாய் இருக்க அரண் அமைப்பது எப்படி கற்றோர்கள் யோசிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

மன்னன் வாதவூரர் மீது தன் கோபத்தை விட்டு விட்டு நதியைப் பற்றி கவலைப்படலானான்.

வரதவூரரை துன்புறுத்தியதுதான் இந்த நதியின் சீற்றத்திற்குக் காரணம் என்று அவனுக்கு முடிச்சுப் போடத் தெரியவில்லை. மாயை கண்ணை மறைத்தது. அவனைச் சுற்றி உள்ளவர்களுக்கு. தெரிந்தாலும் அவனிடம் சொல்ல பயந்தார்கள்.

அப்படியா வாதவூரரை அடித்ததால் தான் இந்த சீற்றம் என்று நினைக்கிறாயா. நீயும், நாலு வாங்கிக் கொள் நதி என்ன செய்கிறது என்று பார்த்துவிடலாம். என்று நெட்டி சிறைக்குள் தள்ளினால் என்ன செய்ய முடியும்.

மேலும் வாதவூரர் செய்தது நியாயம் என்று யாரால் வாதிட முடியும். குதிரைகள் வாங்க, கொண்டு சென்ற பணத்தை அரசனின் அனுமதி பெறாமல் ஏமாற்றி கோயில் கட்டப் பயன்படுத்திக் கொண்டது தவறில்லையா.

கோயில் கட்டியது நல்ல காரியம் என்றாலும் காசு மன்னனுடையது. ஒரு முதலமைச்சரே பொக்கிஷத்திலிருந்து காசு திருடினால் வேறுயார்தான் என்னதான் செய்யமாட்டார்கள்.

சகலமும் அறிந்த அமைச்சர் பண்பாளர். நல்ல குடிபிறப்பாளர். நிறைய வேத விஷயங்கள் தெரிந்தவர். கடவுளைப் பற்றி நன்கு அறிந்தவர். அவரே இவ்விதம் நடந்து கொள்கிறார் என்றால் வேறு யாரை நோவது.

மக்கள் தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டார்களே தவிர, மன்னரிடம் போய் வாதவூரரை நாம் துன்புறுத்துவது இந்த சீற்றத்திற்குக் காரணமாக இருக்குமோ என்று சொல்ல பயந்தார்கள்.

வைகை நதிக்கரையை உயர்த்தினால், வெள்ளம் ஊருக்குள் புகுந்து அழிப்பதைத் தடுக்கலாம்; ஒரு அடி உயரத்திற்கு கரையிலிருந்து தண்ணீர் ஊருக்குள் புகுந்து ஊரை வளைத்துக் கொண்டு ஓடுகிறது எதனால் இந்த வெள்ளம் என்று இப்பொழுது ஆராய்வதைவிட வந்த வெள்ளத்தை எப்படித் தடுப்பது என்ற முயற்சியில் ஈடுபடலாம்,

கட்டட வல்லுனர்களும், சிற்பிகளும் கரையைப் பார்த்துவிட்டு மடமடவென்று மண் போட்டு ஊர் மொத்தமும் கூடி மதுரையின் எல்லையில் ஆரம்பித்து மறுஎல்லை வரை களிமண் சுவரால் உயர்த்திக்கொண்டே வரலாம். சிறு சிறு கற்களைப் போட்டு களிமண்ணை வெட்டிப் பிசைந்து உயர்த்தினோம் என்றால் வெய்யிலில் காய்ந்து கரை கெட்டிப்பட்டு விடும்.

மழை இல்லாதது ஒரு நல்லவிஷயம் வெள்ள மட்டுமே மதுரையை பயமுறுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. எனவே ஊர் கூடி தேரிழுத்தால் தேர் நிலைக்கு வருவது நிச்சயம் என்று முடிவெடுத்தார்கள் அரசரிடம் சொன்னார்கள்.

அரசன் சிந்தித்தான் சரி அவ்விதமே செய்துவிடுவோம் என்று சொல்லி ஊரிலுள்ள அத்தனை பேரும் அவரவர் பங்கிற்கு ஒரு குறிப்பிட்ட தூரத்தை எடுத்து

மண்ணும் கல்லும் கலந்து கரையெழுப்ப வேண்டுமென்று கட்டளையிட்டான்.

வீட்டுக்கு ஒருவர் உடனே விரைந்து வைகைகரைக்கு வருமாறு ஆணையிட்டான்.

தயங்கியவர்களை வீரர்கள் நெட்டித் தள்ளிக் கொண்டு போனார்கள் முடியாது உடல்நலம் சரியில்லை முதுமை வந்துவிட்டது என்று கூவியவர்கள் மீது சட்டப்படி நடவடிக்கை எடுப்போம் என்று பயமுறுத்தினார்கள்.

உன்னால் முடியாவிட்டால் உனக்குப் பதிலாய் நான் சுவரெழுப்புவேன் எனக்கு என்ன கூலி கொடுப்பாய் என்று அதே வீரர்கள் பேரம் பேசினார்கள்.

முதலில் வெள்ளம் வடிய சுவரெழுப்பு பிறகு கூலி பேசிக் கொள்ளலாம் என்று அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளவர்கள் அவசரப்படுத்தினார்கள்.

ஊர் மொத்தமும் வைகைக் கரையில் ஏகப்பட்ட ஆயுதங்களுடன் வந்திறங்கியது. வேகமாய் கரையை அடைக்க முயன்றது.

ஓடுகின்ற வெள்ளத்தை களிமண் சுவரால் தடுத்து நிறுத்த முடியுமா.

இடுப்பு உயரம் சுவர் எழும்பும் வரை வைகைப் பெண்ணாள் காத்திருந்துவிட்டு முடிந்துவிட்டது என்று வேர்வை வழித்து எறியும்போது, பட்டுடன்று எட்டி உதைத்து களிமண் சுவரை காணாமல் செய்குவாள்.

மக்கள் மனம் வெதும்புவார்கள். மறுபடி முயற்சி செய் என்று அரசு அதிகாரிகள் கத்த, மறுபடியும் மக்கள் சுவரெழுப்ப முயற்சிப்பார்கள்.

அந்த மதுரையில் வந்தி என்று ஒரு கிழவியிருந்தாள். அவள் கணவன் இல்லாதவள்.

அவளுடைய குழந்தைகளும் அவளுக்கு முன்பே உலகத்திலிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டு விட்டார்கள். தனியாக இருந்தாள். தனியாக இருந்தாலும், தன்மானத் தோடு வாழ்ந்து வந்தாள். கடைசி வரை உழைத்துச் சாப்பிட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் வேறு எவருடைய வீட்டிலும் அண்டாது தன் சிறிய வீட்டில் அடுப்பேற்றி, உலை வைத்து, புட்டு அவித்துக் கொண்டு, அந்த புட்டை ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்து கூலி விற்ப்படி அதில் கிடைத்த லாபத்தில் வயிற்றைக் கழுவிப்படி வாழ்ந்துவந்தாள்.

அவளுடைய பங்குக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட நீளம் சுவர் எழுப்பி கரை அடைக்க வேண்டியிருந்தது. வந்தியால் தட்டுத் தடுமாறி சமையல் செய்ய முடியுமே தவிர நதியின் போக்கை தடுத்து நிறுத்தக் கூடிய களிமண் சுவர் எழுப்ப முடியவில்லை. அவரவர் வேலையே தலைக்கு மேல் இருந்ததே தவிர வந்தியின் வேலையை இழுத்துப் போட்டுச் செய்ய அவளுக்கு உறவோ நட்போ இல்லை.

அவள் தினமும் வணங்குகின்ற சிவபெருமானை அன்றும் வணங்கினாள். அவித்த புட்டை இலையில் வைத்து, ஐயனே, எடுத்துக் கொள் என்று மான சீகமாக சிவனுக்கு வேண்டுகோள் விடுத்தாள்.

சிவன் அவள் மனக்கண் முன்பு தோன்றியதும் பிட்டு சாப்பிடுங்கள் என்று உபசரித்தாள்.

இறைவன் சாப்பிடுவது போல் நினைத்துக் கொண்டாள்.

அவர் சாப்பிடும்போது, 'எனக்கு உங்களால் ஒரு உதவியாக வேண்டியிருக்கிறது' என்று மெல்லப் பேசினாள்.

‘அரசன் கரையடைக்கச் சொல்லி உத்தரவிட்டிருக்கிறான். என்னால் முடியுமா’ இதைச் செய்வதற்கே பெரும் பிரயத்தனம் செய்ய வேண்டியதிருக்கிறது. இதைச் செய்யவே பெரும் பாடு படவேண்டியதிருக்கிறது. நான் எப்படி சுவர் அடைப்பேன். எனக்கு ஏதேனும் உதவி செய்து எவர் மனமேனும் இளகி, என்னை நோக்கித் திரும்பும் வண்ணம் செய்ய வேண்டும். எவரையேனும் துணைக்கு அனுப்பவேண்டும். சுவரெழுப்ப, என்னுடைய கடமையைச் செய்ய நீங்கள் அருள் புரிய வேண்டும்.’ என்று கைகூப்பினான்.

சிவன் அவள் மனக் கண் முன்பு தோன்றியவன் மெல்லச் சிரித்தான்.

அவள் இருந்த தெருவின் எல்லையில் ஓர் ஆள்தரையிறங்கினான் மிக அழகாக இருந்தான். நல்ல உயரம், மாநிறம். முறுக்கி விடப்பட்ட மீசை, அகலமான நெற்றி, அழுத்தமான புருவம், சற்று பெரிய கண்கள் கூர்த்தநாசி உறுதியான முகவாய். உள்பக்கம் அடங்கிய காது சங்கு போன்ற கழுத்து, அகலமான மார்பு, பரந்த பெரிய முதுகு திரட்சியான புஜங்கள், குழிவான வயிறு. உருண்டையான பிருஷ்டம், நடந்து நடந்து முறுக்கேறிய தொடைகள், ஆடுசதைகள், உறுதியான அழகான பாதங்கள், சீரான விரல்கள் என்று சர்வ லட்சணங்களோடு ஒரு ஆண்மகன் நடந்து வந்தான். அவன்கையில் கூடையும், மண் வாரியும் இருந்தன.

‘கூலி வேண்டுமா, கூலி’ என்று கூவிக்கொண்டு வந்தான்.

என்ன சொல்கிறான் அந்த இளைஞன். நீ எனக்கு உதவி செய், நான் உனக்கு கூலி தருகிறேன் என்றானா, அல்லது நீ கொடுக்கிற கூலிக்கு நான் உனக்கு அருகே வருகிறேன் என்று சொன்னானா. எவருக்கும் புரியவில்லை.

கூலி தரட்டுமா என்கிறானா கூலி தா என்று கேட்கிறானா புரியவில்லை. புரிந்து கொள்ளும் நிதானம் இல்லை.

மறுபடியும் தெய்வீகமான அந்த இளைஞன் கூலி வேண்டுமா கூலி என்று கூவிக்கொண்டே வந்தியின் அருகே வந்தான்.

வந்தி அவனைக் கைதட்டிக் கூப்பிட்டாள். ‘அப்பனே இங்கு வா’ என்று கட்டளையிட்டாள்.

அந்த தெய்வீக இளைஞன் தாவி வந்திக்கு அருகே ஓடி வந்துநின்றான்.

“என்ன பாட்டி எதற்கு கூப்பிட்டாய். நீ செய்திருக்கும் பிட்டை விற்றுவிட்டு ஓடிவர வேண்டுமா. ஒரு நொடியில் இந்த பாத்திரத்திலுள்ள அத்தனை பிட்டையும் விற்றுவிட்டு வருகிறேன் கொண்டா.” என்று கை நீட்டினான்.

“அப்பா, இத்தனைநாள் உட்கார்ந்த இடத்தில் நான் பிட்டு விற்றுக் கொண்டு வருகிறேன். இதற்கு எந்தச் சிரமமும் இல்லை. வந்தியின் பிட்டுருசியானது என்று மக்களுக்குத்தெரியும், அவர்கள் விரும்பி வாங்குவார்கள்.

இன்று ஊர் மக்கள் அத்தனை பேரும் வைகைக் கரைக்குப் போய் கரையை அடைக்கும் வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள்.

நானும் அதைத்தான் செய்ய வேண்டும். ஆனால், கனிமண்ணால் சுவர் எழுப்பி, கரை அடைக்கும் வேலையை இத்தனை வயதான என் ஒருத்தியால் செய்ய முடியுமா. வலுவுள்ளவர்கள் செய்த கனிமண் சுவரே காணாமல் போகிறது. நான் எப்படி இந்தக் காரியத்தைச் செய்யமுடியும்.

உடப்பு வலுவாக இருக்கும்போதுதானே தடுப்பு சுவர் நன்றாக எழுப்ப முடியும். எனக்கு வலுவு குறைந்து விட்டது. எனவே, எனக்காக அழகிய இளைஞனே, நீ தடுப்பு சுவர் எழுப்புவாயா.”

“அட்டா, களிமண்ணால் வைகை நீர் உள்ளே வரா தபடி சுவர் எழுப்ப வேண்டும். அவ்வளவுதானே. இப்படியாரேனும் கூப்பிடுவார்கள் என்றுதான் தெருத்தெருவாய் அலைந்து கொண்டிருக்கிறேன். கூலி வேண்டுமா கூலி என்று கூவிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

வெட்கங்கெட்ட செயல்கள் போல மற்றவர்களை துன்புறுத்தும் துராங்காரம் போல், ஆத்திரம் போல், கோபம் போல், அலட்ட போல், கர்வம் போல் நதி எகிறி குதித்து பொங்கிப் பிரவாகமாகி நகருக்குள் புகுந்து மக்களை பயமுறுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. அழிவுகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது.

இதை வைராக்கியம் என்கிற களிமண் சுவரால் ஒழுக்கம் என்கிற கருவிகள் கொண்டு கட்ட வேண்டும். அந்த வைராக்கிய சுவர் எழுப்பி உறுதியாக நின்றால் தான் நதி அத்துமீறி ஊருக்குள் புகுந்து அழிக்காமல் இருக்கும். உன்னால் வைராக்கிய சுவர் எழுப்ப முடியா விட்டால் நீ என்னை கூப்பிடலாம். உனக்காக நான் எழுப்புவேன்” என்று இளைஞன் புன்முறுவலோடு சொன்னான்.

“நீ சொல்வது எனக்கு விளங்கவில்லை இளைஞனே ஆனாலும், கூலிக்கு வேலை செய்கிறேன் என்று ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறாய் அப்படித்தானே.”

வந்திக் கிழவி அவனைக் கூர்ந்து பார்த்துக் கேட்டாள்.

எதனாலோ, அவளுக்கு வயிறு பிசைந்தது உடம்பெல்லாம் இனம் புரியாமல் ஆரவாரம் செய்தது.

“ஆமாம், நீ என்ன கொடுத்தாலும் வாங்கிக் கொண்டு உனக்காக வேலை செய்வேன். எனக்கு நீ என்ன கொடுப்பாய்” இறைவன் ஆழ்ந்த பொருளோடு வந்தியிடம் கேட்டான்.

“என்னிடம் என்ன இருக்கிறது. உதிர்ந்த இந்த பிட்டுகள் தான் இருக்கின்றன. இதைச் சாப்பிட்டு விட்டு எனக்காக வேலை செய், வேலையை முடித்தவுடன் மறுபடியும் நிறைய பிட்டு உனக்கு கொடுக்கிறேன்.”

“அட, நல்ல வாசனையாக இருக்கிறதே” அந்தக் கூலிக்காரன் உரத்த குரலில் வியந்தான்.

“இதில் இருக்கிற ஒவ்வொரு துகளும் சிவன்நாமம் சொல்லி செய்தது. நான் சொன்ன ஒவ்வொரு சிவநாமமும் என்பாத்திரத்திற்குள் பிட்டாக உருவெடுத்திருக்கிறது. இந்த சிவநாமம் சொன்ன உணவை எடுத்துக் கொண்டுவிட்டு எனக்காக சுவர் எழுப்பு. நதியை நிறுத்து” என்று வேண்டிக் கொண்டான்.

இறைவன் சரி என்று தலையசைத்தான். நல்லபசி ஒருகை பிட்டு கொடு என்று கையேந்தினான்.

பசி என்று அந்த இளைஞன் சொன்னதும் வந்தி பரபரத்தாள். பாத்திரத்தின் முடியைத் திறந்து மேலுள்ள இலையை அவன் கையிலிட்டு இலைகளுக்கு கீழே உள்ள அந்த பிட்டை இரண்டு கரண்டி எடுத்து அந்த இலையின் மேல் வைத்தாள்.

அவன் இடக்கையால் உணவு ஏந்தி வலக்கையால் உருட்டி வாய்க்குள் போட்டு விழுங்குவதைப் பார்த்து சந்தோஷப்பட்டான்.

“அட்டா, என்ன ருசி, என்ன ருசி, நீ சொன்னது போல, இந்தப் பிட்டு முழுவதும் இறைவன் நாமம் மனக்

கிறது. மிக ருசியாய் மாற்றி இருக்கிறது என்று பாராட்டினான். இப்போதைக்கு இது போதும் நான் போய் சுவரெழுப்பி விட்டு உன்னிடம் வந்து மீதியை வாங்கிக் கொள்கிறேன்.” எழுந்து வைகைக் கரைநோக்கி நகர்ந்தான்.

தனக்காக உதவி செய்வதற்கு இறைவன் ஒரு வலுவுள்ள சுறுசுறுப்பான இளைஞனை அனுப்பியிருக்கிறான். என்று நினைத்துக் கொண்டு வந்திக் கிழவி இறைவனை நோக்கிக் கும்பிட்டாள்.

இன்னும் கொஞ்சம் பிட்டு சாப்பிடுகிறாயா என்று இறைவனை நோக்கிக் கேட்டாள்.

மனதிற்குள் இருந்த இறைவன் எங்கோ நடந்து சென்று கொண்டிருப்பது போல தெரிந்தது. ஊர் மக்கள் அனைவரும் களிமண்ணோடு போட்டியிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். நதியோடு போராடிக் கொண்டிருந்தார்கள். கெட்டிப்பட்டு விட்டது, கரை எழுப்பப்பட்டு விட்டது, நதி தடுக்கப்பட்டு விட்டது, என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே, சுவர் விரியும், உட்காரும், களிமண் கரையும், கற்கள் இழுக்கப்படும். நதி இன்னும் வேகமாய் பொங்கி ஊருக்குள் திசை திரும்பும்.

அந்த இளைஞனும் கரைக்குப் போனதும், நான் வந்தியின் ஆள் என்று உரக்கச் சொன்னான். தன்னை அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளவர்களிடம் அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான்.

எப்படி கரை கட்டப் போகிறேன் என்று விலாவ ரியாய் விவரித்தான் கல்லும் மண்ணும் கலந்து மடமட வென்று ஒரு கலவையை உருவாக்கினான். அள்ளி அள்ளி நதிநீர் போக்கில் போட்டு நதிநீரை திசை திருப்பினான். பாதி சுவர் எழுப்பினான். ஊர் அவனை வியப்போடு பார்த்தது.

பரவாயில்லையே, சட்டென்று சுவர் எழுப்பிவிட்டாயே, என்று வியந்தது.

இது என்ன பெரிய வேலை. இது போல் எத்தனை நதிகள் எத்தனை வெள்ளங்கள் நான் பார்த்திருக்கிறேன் என்று அலட்டிக் கொண்டான்.

ஆனால், வெய்யில் கொளுத்துகிறது அய்யா, என்று நீரை விட்டு நகர்ந்து ஆயுதத்தைக் கீழே போட்டுவிட்டு, மரத்தடியோரம் உட்கார்ந்து கொண்டான். சாய்ந்து கொண்டான். பாட்டுப் பாடினான். மற்றவர் சுவர் இடிந்து விழும்போது வாய்விட்டுச் சிரித்தான். என்னுடைய சுவர் எப்படியிருக்கிறது பார்த்தாயா என்று அலட்டிக் கொண்டான்.

பூகம்பமே வந்தாலும் இந்தச் சுவர் விரியாது என்று கொக்கரித்தான்.

நீங்கள் யார், மதுரை நகரத்து ஆஸ்தான சிற்பியா களிமண் சுவர் எழுப்ப முடியவில்லை. கல்லில் எங்கிருந்தைய்யா கோட்டை கட்டப் போகிறீர் என்று உரக்க கேலி செய்தான்.

ஊர் சிரித்தது. ஆஸ்தான சிற்பி முகம் வெளுத்தான்.

மூங்கிலை நெருக்கமாக நட்டு அதன் மீது களிமண் கொட்டி, சுவர் எழுப்ப ஒரு படைவீரர் முயன்ற போது வெறும் மூங்கில் போதுமா, உங்கள் வீட்டிலுள்ள ஈட்டி கேடயங்கள் எல்லாவற்றையும் கூட கொண்டு வந்து நட்டு விடுங்கள். வெள்ளம் நிற்கிறதா பார்க்கலாம் என்று சொல்லி அவர் கரை செய்வதைப் பார்த்து வாய்விட்டு சிரித்தான்.

மற்றவர்கள் அவன் சிரிப்புக்கு சிரித்தார்கள்.

ஒரு புலவருடைய சுவர் இடிந்து விழுந்தபோது, ஒரு கவிதை சொல்லி சுவரை நிறுத்தி வைக்கும்படி கட்டளை

யிடக்கூடாதா, தமிழால் எத்தனை பேர் எத்தனை சாதித்திருக்கிறார்கள். நீங்கள் ஒரு களிமண் சுவர் கூட எழுப்பத் தெரியாமல் முழித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்று கேலி செய்ய, ஊர் புலவரை நோக்கி வாய்விட்டுச் சிரித்தது.

யார் எது சொன்னாலும், யார் என்ன செய்தாலும், அதை அவன் கேலியாக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் புதுப்புது விதமாய் கேலி செய்ய ஊர் தன் வேலையைவிட்டு விட்டு அவனைச் சுற்றிக் கொண்டது.

அடுத்தது என்ன செய்யப் போகிறான் என்பதை வேடிக்கை பார்க்க ஆரம்பித்தது.

அவன் வாயையே பார்த்துக்கொண்டிருக்க, திடுமென்றுபரபரப்பாகிமன்னர் வருகிறார், மன்னர்வருகிறார் என்று அவன் எழுந்து, மண்வெட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு கரைநோக்கி ஓட, மற்றவர்கள் மன்னர் வருகிறாரா என்று பார்க்காமல், அவன் சொன்னது உண்மை என்று நினைத்துக்கொண்டு. அவனைப்போலவே கரை அடைக்கின்ற வேலையைப் பார்ப்பதுபோல நடித்தார்கள்.

அட்டா. மொத்த மதுரையே ஒரு நாடக மேடை, மதுரையில் உள்ள அத்தனை பேரும் நடிகர்கள். சுவர் எழுப்புவதுபோல் என்னமாய் நடிக்கிறார்கள். நடித்து நடித்து சுவர் எழுப்பினால், வெள்ளம் அடங்குமா, மதுரை தாங்குமா என்று அவன் கேட்க, அத்தனை பேரும் வெட்கப்பட்டார்கள். நடிக்க கற்றவர்களுக்கு நல்லது கெட்டது புரியுமா என்றான்

அங்கு எவரோ கட்டிய சுவர், தளக்கென்று சத்தத் தோடு நீரில் கரைந்து விழுந்தது.

நல்ல சுவர் கட்டினாலே, இந்த வெள்ளத்திற்கு தாங்காது. இது நடிப்பு சுவர், எப்படி தாங்கும் என்று அவன்

சொல்ல, கட்டியவர் வெட்கப்பட்டார். லேசாய் சோகப் பட்டார்.

யாரையா இவன், எல்லோரையும் குறை சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறான். இவன் என்ன பெரிய ஒழுங்கா... இன்னும் ஓரடிக்கூட சுவர் எழுப்பவில்லை. வந்து விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறானே தவிர, இவன் பங்குக்கு உண்டான வேலையை செய்யவில்லை. மற்றவர் சுவர் எழுப்பி அடைப்பதையும் கேலிசெய்து கொண்டிருக்கிறான். எங்கிருந்து வந்திருக்கிறான் இந்த ஆள், யாருடைய கூலிந்தாரன் என்று உரத்துக் கேட்டார்.

யாரப்பா நீ ஒருவர் விசாரிக்க முயன்றபோது அவன் ஆற்றுக்குள் ஓடி, வெள்ளத்தில் பாய்ந்து நீந்தத் துவங்கினான் -

சுவர் எழுப்பியவர் அத்தனை பேரும் அவனை பார்த்து திகைத்தார்கள்.

யாரோ ஒருவன் ஆற்றோடு அடித்துக் கொண்டு போகிறான் என்று கத்தினார்கள். அவன் நதியில் திண்டாடுவதுபோல் கை. கால்களை உயர்த்தி உரக்கக் கூவினான்.

எவரும் நதியில் இறங்கத் துணியவில்லை. அவனைக் காப்பாற்ற முயலவில்லை. அதோ, அதோ ஒருவன் அடித்துக் கொண்டு போகிறான் என்று சுட்டிக் காட்டினார்கள்.

ஆனால், அவன் சட்டென்று எழுந்தான். படகு போல் நீரைக் கிழித்துக் கொண்டு முன்னேறினான். மறுபடியும் தளரவிட்டு அதேநீரில் அலறியபடி வெள்ளத் தோடு புரண்டு போனான். மீண்டும் நீந்தினான், கரையேறினான்.

மதுரை மக்கள் மிக நல்லவர்கள் யார். வெள்ளத்தில் சிக்கிக் கொண்டாலும் ஓடிவந்து உதவி செய்கிறார்கள் என்று உரக்கக் கூறிச் சிரித்தான்.

மதுரை மக்கள் வெட்கப்பட்டார்கள். வெட்கம் ஏற்பட கோபப்பட்டார்கள், மன்னர் வருகிறார் மன்னர் வருகிறார் என்று மறுபடி. அவன் சொல்ல, சட்டென்று எல்லோரும் மண்ணை அள்ளி நதியில் போட்டார்கள்.

மும்முரமாய் வேலை செய்வதுபோல மீண்டும் நடிக்கத் தொடங்கினார்கள். மன்னன்மீது உண்மையான அன்பிருந்தால் மதுரையின்மீது உண்மையான அக்கறையிருந்தால் இந்நேரம் வெள்ளம் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டிருக்கும்.

மன்னனிடம் பொய்யான மரியாதை, மதுரையின் மீது அக்கறையின்மை, இதனால்தான் வெள்ளம் ஊரை வளைத்துக்கொண்டு ஊரை நாசம் செய்கிறது. மக்கள் ஒழுங்காக இருந்தால்தானே. நதியும் நேராக ஓடும். மக்கள் பொய்யர்களாக இருந்தால் நதி ஊருக்குள் புகுந்து நாசம்தான் ஏற்படுத்தும் என்று எல்லாம் தெரிந்தவன் போல் அவன் உரக்கச் சொன்னான்.

அவன் பேச்சு எல்லோருக்கும் வலித்தது.

கேலி செய்ய, கேலி செய்ய கோபம் அதிகரித்தது.

ஏய், அதிகம் பேசினால், உதை வாங்குவாய். சற்று பணக்காரரான ஒரு ஆள் முஷ்டியை மடக்கிக் காட்டினார்.

பார்த்துக் கால் வை நீ நிற்கிற இடம் அருகே பெரும் பள்ளம் கோபத்தில் முன்னும் பின்னும் அலைந்து வெள்ளத்தில் சிக்கிக் கொள்ளப் போகிறாய் என்று அந்த வாலிபன் உரக்கச் சொன்னான்.

நீ என்னடா சொல்வது எனக்குத் தெரியாதா வைகையைப் பற்றி என்று அவர் ஓரடிபின்னே நகர, ஆறடி பள்ளம் அவரை உள்ளே இழுத்தது. தலைகீழாய் புரட்டிக் கொண்டு போயிற்று. அவர் அலறி, வேலை செய்கிற நாலுபேரின் காலை கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு கரையேறி, மழையில் நனைந்த கோழி போல ஓரமாய் உட்கார்ந்து கொண்டார்.

“மதுரையில் உள்ள பணக்காரர் போய் உட்கார்ந்து கொண்டுவீட்டார். இப்பொழுது மதுரையின் கல்வியாளர் புலவர் என்ன செய்யப் போகிறார்.”

“தம்பி, மரியாதைக் குறைவாகப் பேசாதே, அது தவறு.”

“ஐயா, உண்மை குறைவாக இருக்கிறது. அதைத் தான் சொல்கிறேன். உண்மையைச் சொல்ல வேண்டா மென்றால் சொல்லவில்லை. மரியாதையாகச் சொல்ல வேண்டுமென்பதற்காக உங்களைப் பற்றி பொய்யா சொல்ல முடியும், கவிஞர் பொய் சொல்லலாம். என்னைப் போன்ற கூலிக்காரன் பொய் சொல்லலாமா?”

“நீயும் இப்பொழுதுபொய் தானே சொன்னாய், மன்னர்வருகிறார் மன்னர்வருகிறார் என்று இப்போது பெரிய யோக்கியனை போல் பேசுகிறாயே.”

“சரி, இனி சொல்லவில்லை.”

மன்னர் வருகிறார் மன்னர் வருகிறார் என்று மறுபடியும் ஓடிப்போய் தண்ணீரில் இருந்து கரை அள்ளிப் போடுவது போல அந்தக் கூலிக்காரன் நடித்தான்.

மற்றவர்கள் இவன் பொய் சொல்கிறான் என்று நினைத்து அவனையே வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

குதிரையில் இருந்து இறங்கிய மன்னன் யாரையோ மக்கள் வேடிக்கை பார்ப்பதைப் பார்த்து கோபமானான்.

கரையை அடைக்க ஆளனுப்பினால், இங்கென்ன கதையளந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்று வேகம் கொண்டான்.

யாரங்கே, வேலை செய்யாமல் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள். கைக்கொம்பை பட்டென்று தரையில் அடித்தான்.

உண்மையிலேயே மன்னன் வந்ததைப் பார்த்து விட்டு ஜனங்கள் இடதும் வலதுமாக அலைந்தார்கள்.

வழுக்கி தரையில் விழுந்தார்கள் சிலபேர் நதியோடு புரண்டு போனார்கள். சிலர் நதிக்கு எதிர்க்கரைக்குப் போய் என்ன செய்வது என்று இருந்தார்கள். சகலரையும் விரட்டி வேலைக்கு அனுப்ப அங்கு மக்கள் நிதானமாக சிறிது நேரமாயிற்று.

மன்னன் கரையெழுப்பி இருக்கிறதா என்று பார்த்துக் கொண்டு வர, எவ்வளவு மண் போட்டாலும் அடித்துக் கொண்டு டோய்விடுகிறது என்று மக்கள் சொல்ல, அந்தக் கூலிக்காரன், கரை திரும்பி மரத்தடியில் உட்கார்ந்து தலைக்கு ஒரு கல் வைத்து கால் நீட்டிப்படுத்துக் கொண்டான்.

மன்னர் சிற்பியோடு வேறு என்ன விதமாய் கரையெழுப்பலாம் என்று ஆலோசனைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். வேறு என்ன வரவழைக்கலாம் என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். திடீரென்று இப்படி வெள்ளம் வர என்ன காரணம் என்று நினைக்கிறீர்கள். என்று வயது தானவர்களை விசாரித்தார்.

மன்னர் எதிரே உண்மையைக் சொல்ல எல்லோரும் பயந்தனர். ஆனால் வாதவூருக்கு விழுந்த அடிகள்தான்

ஊரை வதைத்துக் கொண்டிருக்கிறது என்று உள்ளூர் நினைத்தனர்.

படுத்துக் கொண்டிருந்த அந்த தெய்வீக இளைஞன் புன்னகை செய்தான். ஆழ்ந்து உறங்குவது போல் நடித்தான்.

“இது யாருடைய இடம்” மன்னன் அணைக்கப் படாத அந்த இடத்தைச் சுட்டிக்காட்டிப் பேசினான்.

“பிட்டு விற்கிற வந்தியின் இடம்.”

“வந்தி எங்கே?”

“வந்திக்கு வயதாகி விட்டது. வரவில்லை.”

“அப்படியென்றால் யார் அடைப்பார்.”

“வந்தி கூலிக்காரனை அனுப்பி இருக்கிறான். அந்த கூலிக்காரன் இத்தனை நேரம் முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தான்.”

“முயற்சி செய்தும் அடைபடவில்லையா.”

“சிறிதளவு நேரம்தான் முயற்சி செய்தான். பாதி நேரம் மற்றவர்களைக் கேலி செய்வதிலேயே பொழுதைக் கழித்தான்.”

“என்ன கேலி இப்போது, கேலி செய்யவா இங்கு வந்திருக்கிறீர்கள். எங்கே அந்த கூலிக்காரன்.”

“இத்தனை நேரம் இங்குதான் இருந்தான். இப்போது எங்கு போனான் என்று தெரியவில்லை. ஒருவேளை ஆற்றோடு போயிருப்பானோ.”

அவர்களோடு ஆற்றைக் கவலையோடு பார்த்தார்கள்.

“அவனாவது ஆற்றோடு போவதாவது, திமிர் பிடித் தவன். எல்லோரையும் கேலி செய்து கொண்டிருக்கிறான் மன்னர் உட்பட.”

“என்ன” மன்னர்திரும்பி சீறினார்.

அவன் கேலி செய்யாதவர்களே இல்லை. மதுரை ஏன் இப்படி நாசமாகிக் கொண்டிருக்கிறது தெரியுமா, மக்கள் நல்லவர்களாக இல்லை. மக்கள் நல்லவர்களாக இல்லாததால் மன்னரும் நல்லவராக இல்லை. மன்னவரும் மக்களும் நல்லவராக இல்லாததால், நதியும் நேராகப் போகவில்லை” என்று சொல்கிறான்.

“எங்கே அந்த திருடன்?”

மன்னன் கைப்பிரம்பை கெட்டியாகப் பிடித்தபடி பல் கடித்தபடி விழிகளை உருட்டியபடி அவனைத் தேடினார்.

“அங்கு படுத்துக் கொண்டிருக்கிறான். ஆழ்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறான்.” யாரோ பார்த்துவிட்டு வேகமாக ஓடிவந்து சொன்னார்கள்.

சொன்னவன் குரலில் குதூகலம் குதித்தோடியது.

“நாங்கள் சுவர் கட்டுவதுபோல் நடிக்கிறோமாம். அதனால்தான் கரை அடைபடவில்லையாம்.”

“எவ்வளவு திமிராகப் பேசினான் தெரியுமா? எங்களைச் சொல்லிவிட்டு இவன் செய்வதைப் பாருங்கள். இத்தனைநேரம் உட்கார்ந்து அரட்டை அடித்துவிட்டு இப்பொழுது சுகமாய்த் தூங்குகிறான்.”

மற்றவரைப்பற்றி குறை சொல்வதையே வாழ்க்கை யாகக் கொண்ட ஒருவன் மன்னனிடம் அந்த இளைஞனைப் பற்றி குறை சொன்னான்.

யாரோ ஒருவருக்கு, அவன் உதைபடுவதைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை இருந்தது.

அடேய் தம்பி எழுந்திரு. மன்னர் வந்துவிட்டார். என்று மன்னர் பார்க்க தட்டி எழுப்பினார்.

அட, போய்யா, மன்னனாவது, மண்ணாங்கட்டியாவது, தூக்கத்திலுள்ள அந்த தெய்வீகஇளைஞன் தொட்டு எழுப்பியவரை சட்டென்று விரட்டினான்.

எழுப்பியவர் மிகுந்த திருப்தியோடு நகர்ந்து கொண்டார். மன்னனைப் பார்த்தார்.

“உங்கள் எதிரிலேயே உங்களை பற்றி எவ்வளவு இழிவாகப் பேசுகிறான் பார்த்தீர்களா. அப்பொழுது எங்களை எல்லாம் எவ்வளவு பேசியிருப்பான். இவனால் வேலை செய்ய முடியாமலே போய்விட்டது. அது மட்டுமல்ல, சுவர் எழுப்பினால், ஓடி வந்து தடேல் என்று அருகில் வந்து விழுவான், நீர் தெறிக்கும். சுவர் ஆடும், இவன் நீந்தி நடுகரைக்குப் போவான். எல்லோரும் வேடிக்கை பார்க்கும்படி முன்னும் பின்னும் அலைவான். பிறகு கரையேறுவான்.

வேலையில் சுவனமில்லாமல் இருப்பதற்கு இவன்தான் காரணம். பல சுவர்கள் இடிந்து விழுந்ததற்கு, இவனுடைய ஆட்டம்தான் காரணம்” என்று மிகைப்படுத்தி அந்தப் புலவர் பொய் சொன்னார்.

எழுப்புங்கள் அவனை. மன்னர் பல் கடித்தார்.

ஒரு வீரன் போய் அவனைத் தொட்டு எழுப்ப, எழுந்திரு, மன்னர் உன்னைக் கூப்பிடுகிறார் என்று சொல்ல, அவன் திடுக்கிட்டு எழுந்தான்.

நாலாபக்கமும் பார்த்தான். எதிரே மன்னர் இருக்கும் போதே, யார் மன்னர், எங்கிருக்கிறார் மன்னர். என் கண்ணுக்கு எவரும் தென்படவில்லையே, என்று முன்னும் பின்னும் அலைந்தான்.

அவன் செய்வது பார்த்து எல்லோருக்கும் சிரிப்பு வந்தது. எல்லோரும் சிரிக்க மன்னனுக்கு கோபம் அதிகம் வந்தது.

அவன் பயந்தவன் போல் நடித்து சுற்றுமுற்றும் மன்னனைத் தேட, மன்னன் அருகே போய் அவன் முதுகு காட்டி நின்றான்.

மன்னரும் இல்லை எவரும் இல்லை, என்று அவன் நாலாபக்கமும் பார்க்க, அவன் பார்க்காதபோது பாண்டிய மன்னன் கைப்பிரம்பால் அவன் முதுகில் ஓங்கி அடித்தான்.

தன் முழு கோபமும் சேர்த்து, கையிலுள்ள முழு பலமும் சேர்த்து, அந்த தெய்வீக இளைஞனைத் தாக்கினான்.

அடி விழுந்த மறுகணம், உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு உயிர்கள்மீதும் அடி விழுந்தது.

சிறையிலிருந்த வாதவூரர் முதுகில் சுளீர் என்று அடி விழுந்தது. தழும்பேற்பட்டது.

கோயிலுள்ள அந்தணர்கள் மீது அடி விழுந்தது. பிரம்புத் தழும்பு காணப்பட்டது.

ஊரிலுள்ள அத்தனை பேர் முதுகிலும் அடி விழுந்தது. தழும்பு காணப்பட்டது.

அரசன் முதுகிலும், அரசியர் முதுகிலும், அரசனுடைய குழந்தைகள் முதுகிலும், புலவர்கள் முதுகிலும், கற்றோர் முதுகிலும், கல்லாதவர்கள் முதுகிலும், பணக்காரர்கள் முதுகிலும், ஏழைகள் முதுகிலும், பறவைகள் முதுகிலும், மிருகங்கள் முதுகிலும், புழுக்கள் முதுகிலும், கொசுக்கள் முதுகிலும், ஈக்கள் முதுகிலும், அவரவர் உருவத்திற்கேற்ப ஒரு கோடு துடிக்கும்படியான வரியை ஏற்படுத்திய ஒரு தழும்பு சகல உயிரினங்களிலும் ஏற்பட்டது மதுரை ஓட்டுமொத்தமாய் அப்பா என்று வாய்விட்டுக் கூறியது. அவன் சிரித்தான். காணாது போனான்.

மன்னன் பிரம்பைக் கீழே போட்டுவிட்டு முதுகைத் தடவி, அந்த ஆளைத்தேடி, அசரீரி, வாளை நிறைத்தது.

வானம், வித்தியாசமான ஒளியோடு தகதகத்தது.

“மன்னா, வாதவூரர் என்னவர், எனக்காக உன் காசை செலவழித்தவர், அவர் செலவழித்த காசு உன் பெயரையும் உன் தேசத்து மக்கள் பெயரையும், சந்திர சூரியர் உள்ளவரை சொல்லிக்கொண்டிருக்கும். மிக அற்புதமான கலைப் பொக்கிஷமாய் இந்தப்பூமி உள்ளவரை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும். எனவே, வாதவூரரை எம் பொருட்டு வெளியே விட்டு வணங்குவாயாக, இந்த வெள்ளம் என்னால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. எவருக்கும் திங்கில்லாது வெள்ளம் வடிந்துவிடும், கவலை வேண்டாம் என்று வெளிச்சமாய் இருந்து ஆசீர்வதித்தான்.

மன்னன் கைகூப்பினான். உள்ளுக்குள் மனம் மலர்ந்தான். வந்தது இறைவனே என்று தெரிந்து கொண்டான், மன்னிப்பு கேட்டான்.

வணங்க வேண்டிய உம்மை கைநீட்டி பிரம்பால் அடித்தது மிகப்பெரிய தவறு. எல்லோருள்ளும் இறைவன் இருக்கிறான் என்பதைக்காட்ட உன்னில் விழுந்த அடி எல்லோர்மீதும் விழும்படி செய்தீர்கள். நீங்கள் இல்லாத இடமே இல்லை என்று தெரிவிப்பதற்காக அத்தனை உயிரினத்தின் முதுகிலும் தழும்பு ஏற்படுத்தினீர்கள்.

உலகத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு உயிரும் சிவனே... என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன். சிவனன்றி எதுவுமில்லை என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன். எல்லாம் சிவமாக இருக்கிறபோது, மன்னர் யார், மக்கள் யார் மந்திரி யார் மகேசன் யார் சகலரும் ஒன்றே இருப்பது ஒன்றே, அது ஒன்றே சுற்றிச் சுற்றி வெவ்வேறுவிதமாய் தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. நானே எல்லாம். எல்லாழம் எனக்குள் என்பதைப் புரிந்துகொண்டேன்.

குதிரை ஏறி அரண்மனைக்கு விரைந்தான். சிறைச் சாலையைத் திறக்கச் சொன்னான் இறங்கி ஓடிப்போய் வாதலூரின் கால்களைப் பிடித்துக் கொண்டான். நெற்றியை அவர் பாதத்தின்மீது தேய்த்து என்னை மன்னித்து விடுங்கள் ஐயா. எனக்கு உங்களால் இறை தரிசனம் கிடைத்தது என்று வாய்விட்டு அழுதான்.

முதுகில் உள்ள அடியைத் தடவிக் கொண்டிருந்த மாணிக்கவாசகர் சந்தோஷத்துடன் இறைவனை மனமார் வாழ்த்தினார்.

நமச்சிவாய வாழ்க நாதன் தாள் வாழ்க
இமைப்பொழுதும் என் நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள் வாழ்க
கோகழி யாண்ட குருமணிதன் தாள் வாழ்க
ஆகமமாகி நின்று அண்ணிப்பான் தாள் வாழ்க
ஏகன் அநேகன் இறைவனடி வாழ்க
வேகம் கெடுத்தாண்ட வேந்தனடி வெல்க.

என்று இறைவன் புகழை அழகிய தமிழில் சுவையாகப் பாடினார். மதுரை மக்கள் அவர் பாட்டுக்குக் கிறங்கினார்கள். மனனம் செய்து கொண்டார்கள். ஒட்டு மொத்தமாய் கோயிலில் நின்று உரத்த குரலில் பாடினார்கள்.

மாணிக்க வாசகர் இறைவனுடைய புகழைப் பாடுவதற்காக மந்திரிப் பதவியைவிட்டு விலகி விட்டு அரசன் கொடுத்த சிறு படையுடன் ஊர் ஊராய் நடக்கத் துவங்கினார்.

ஒவ்வொரு ஊரிலும் உள்ள சிவன் கோயிலிலும் போய் இறைவன் புகழை அழகிய பாடலாய் எழுதத் தொடங்கினார்.

திருவெம்பாவை என்ற அழகிய பள்ளி எழுச்சியை ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அருட்பெருஞ்சோதியை, யாம்

பாடக் கேட்டேயும் வாஸ்தலங்கள் என்று இனிமையான பாடல்களாக எழுதி உலகுக்கு கொடுத்தார்.

இறைவனை நன்கு உணர்ந்ததனால். அவருடைய மனம் இறையோடு முற்றிலும் கலந்ததனால், அவர் பாட்டு தமிழில் உச்ச கட்டமாக்கியது. அத்வைத சாரத்தினால் தெளிந்த அமுதாகியது. ஒரே ஒரு பாட்டு மனனம் செய்ததாலும், வாழ்க்கை முழுவதும் அதை பொருள் உணர்ந்து புரிந்து கொள்கின்ற கனமான விஷயமாய் இருந்தது.

பொருட்சுவையும், இசைச்சுவையும் கலந்து தகதகத்தது. இறைவன் புகழைப்பாடுவதற்கு எல்லையே இல்லை என்பதை ஒவ்வொரு பாட்டும் அழகாக எடுத்துக் காட்டியது.

அருளுடையச் சுடரே அளிந்தோர் கனியே
பெருந்திற லருந்தவர்க் கரசே
பொருளுடைக் கலையே புகழ்ச்சியைக் கடந்த
போகமே யோகத்தின் பொலிவே
தெருளிடத் தடியா சிந்தையில் புகுந்த
செல்வமே சிவபெருமானே
இருளுடுத்து உன்னைச் சிக்கெனப்பிடித்தே
எங்கெழுந் தருளுவது இனியே.

என்று அழகாகப் பாடினார்.

இருட்டில், நடக்கின்றவன் வேறொருவனை குரல் கேட்டு தெரிந்து கொண்டதும், ஓடிப்போய் எப்படிப் பற்றிக் கொள்வான். எனக்கு வழிகாட்டு என்று எப்படிச் கேட்பான். அதைப்போல், உன்னை நான் பற்றிக் கொண்டேன். இனி நான் அடுத்தது செய்ய வேண்டியது என்ன என்பதாய் அந்தப் பாடல் அமைந்திருந்தது.

அம்மையே யப்பா ஒப்பிலா மணியே
அன்பினில் விளைந்த ஆரமுதே.
பொய்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும்
புழுத்தலைப் புலையனேன் எனக்குச்
செம்மையே யாய சிவபதமளித்த
செல்வமே சிவபெருமானே
இம்மையே உன்னை சிக்கென பிடித்தே
எங்கெழுந் தருளுவது இனியே.

என்றும் பாடினார்.

ஊர் ஊராய் நடந்தார். பல பாடல்கள் எழுதினார்.
எழுதியவைகளை மக்கள் வாங்கி தாங்களும் பிரதி
எடுத்துக் கொண்டார்கள்.

அவர் பின்னே அவர் தமிழுக்காக அலைந்தார்கள்.
அவர் தொட்டுத் தடவி சிவனருள் பெற்றார்கள்.

அணுக்கத் தொண்டராய் மாறினார்கள்.

மாணிக்கவாசகர் ஊர் ஊராய் பயணப்பட்டு தமிழ்க்
கல்விகளை நெய்துகொண்டிருக்கும்போது இலங்கை
யிலுள்ள ஒரு சிவபக்தர் என்னேரமும் சிவ நினைப்பாக
இருந்து எது பேசினாலும், பொன்னம்பலம் பொன்னம்
பலம் என்று முடிப்பார்.

குழந்தைகளைக் கூட வாருங்கள் பொன்னம்பலம்
என்று சொல்வார்.

எல்லோரும் நலமாக இருக்கவேண்டும். பொன்னம்
பலம் பொன்னம்பலம் என்று ஆசீர்வதிப்பார்.

உணவு அருமையாக இருந்தது பொன்னம்பலம்
பொன்னம்பலம் என்று பாராட்டுவார்.

அட்டே, தலைவலியா சோர்வாக இருக்கிறதா.
இறைவன் பெயரைச் சொல்லுங்கள் சரியாகி விடும்.

பொன்னம்பலம் பொன்னம்பலம் என்று ஆரம்பித்து
வைப்பார்.

அந்த செல்வந்தர் அவ்விதம் சொல்வதை மன்ன
னிடம் புத்த மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் குறை சொன்
னார்கள். அந்த மன்னனும் புத்த சமயத்தைச் சேர்ந்
தவன்.

இது என்ன ஒவ்வொரு முறை பேசுகிறபோதும்
பொன்னம்பலம் என்று முடிக்கிறீர்கள். எதனால்,
அவ்விதம் சொல்கிறீர்கள் என்று மன்னன் வியப்போடு
கேட்டான்.

மற்றவர்கள் அவரை குறையாகவும், கேலியாகவும்
சொன்னாலும் ஆராயாமல் இதைப் பற்றி எந்த முடிவும்
செய்யலாகாது என்று தெளிவானான்.

“பொன்னம்பலம் என்பது தில்லை எனப்படும் சிதம்
பரத்தைக் குறிக்கிறது. சிதம்பரம் சாதாரண இடமல்ல
அது பூமி தோன்றும்போதே உருவாகி விட்டக்கூத்திரம்.
மிக அனாதியானது. இறைவனின் இருப்பு அங்கு வெகு
பலமாய் வேருன்றி இருக்கிறது. வெறும் கட்டிடமாக
அதை நினைத்துவிடாதீர்கள். இறைவன் ஆட்சி செய்
கின்ற இடமாய் அதை உணர்வதற்கு ஒரு பக்குவம் வர
வேண்டும். பக்குவம் வரவேண்டும் என்றால் நம்பிக்கை
வரவேண்டும். முழுநம்பிக்கையோடு அங்கு நின்று இறை
வனை வேண்டினால், கிடைக்காதது எதுவுமில்லை
பொன்னம்பலம் என்பது தங்கக் கோயில் என்று பொருள்
தகதகக்கின்ற ஒளிமிகுந்த கோயில்தான் அங்கிருக்கிறது.

அந்த ஒளி தங்கத்தால் ஆனது மட்டுமல்ல. இறைவ
னாலும் ஆன ஒளி அது” என்று விளக்கினார்.

அன்—7

அரச சபையிலிருந்த புத்த பிட்சுக்கள் கோபமானார்கள்.

“என்ன பொன்னம்பலம், என்ன சிதம்பரம், என்ன இறையிருப்பு, என்ன வெளிச்சம், என்ன கதையிது. புத்தரை விட ஒரு பெரிய மகான் உண்டா. புத்தர்தான் கடவுள்.”

“கடவுள் புத்தராக வந்திருக்கிறார். புத்தர் இருக்கின்ற இடம் கண்டி அதாவது கடவுள் வசிக்கின்ற இடம் இலங்கை. எனவே, நீங்கள் மற்ற எந்த இடத்திற்கும் போக வேண்டிய அவசியமில்லை, இவர் உளறுகிறார்” என்று சொன்னார்கள்.

புத்த பிட்சுக்கள் எகிறி எகிறி பேச, எடுமையாக எதிர்க்க மன்னனுக்கு பொன்னம்பலம் பற்றி ஆவல் அதிகரித்தது. மேலும் சிதம்பரம் பற்றி விசாரிக்க அவையிலுள்ள புத்த பிட்சுக்கள் கோபமானார்கள்.

“மன்னனே இது ஒன்றும் பெரிய விஷயமல்ல. இது ஒரு முட்டாள் தனமான இடம். வெறும் கற்கோயில், வெறும் பாறைகளால் கட்டப்பட்ட மனித புத்திக்கு உட்பட்ட ஒரு கட்டிடம். இதை நாங்கள் போய் உறுதி செய்துவிட்டு வருகிறோம். அங்கு போய் நின்று சிவனை விட புத்தரே உயர்ந்தவர் என்று வாது சாதிக்கிறோம். எவரேனும் வந்து வாது செய்தால், எங்களை ஜெயித்தால் நாங்கள் அவர்களுக்கு அடிமை. இல்லையெனில் இவர் சொல்லுகின்ற பொன்னம்பலத்தை நாங்கள் கைக்கொள்ளுவோம். இது வெறும் குப்பைமேடு என்று வர்ணிப்போம்” என்று ஆத்திரப்பட்டார்கள்.

அன்பை மட்டுமே இடையறாது சிந்திக்க வேண்டும் என்று முயற்சி செய்கிறபோது அப்படி சிந்திப்பதாய் ஒரு பொய் ஏற்பட்டு விடும். எப்பொழுது சிந்திப்பில் ஒரு பொய் ஏற்படுகிறதோ, எப்பொழுது நம்மை நாமே

ஏமாற்றிக் கொள்கிறோமோ, அப்போது நடிப்பு மிகப் பெரிதாகும்.

அன்பு என்கிற நடிப்பு பெரிதாகிறபோது, ஆத்திரம் அடியில் போய்விடும். ஆனால், ஆத்திரம் அழிந்து போகாது. அழிந்து போகாத மேற்பார்வையில் மூடப்பட்ட அந்த ஆத்திரம் திடுமென்று வெளியாகி கோரப்பற் களைக் காட்டும். அன்பை உபதேசிக்க வாழ்க்கை அர்ப்பணித்த புத்த பிட்சுக்கள் ஆத்திரமாய் நின்று பறைசாற்றினார்கள்.

சிதம்பரத்தை அழித்து விடுகிறோம் என்று இலங்கையிலிருந்து கிளம்பினார்கள்.

அந்த புத்தபிட்சுக்களோடு பொன்னம்பலத்தாரும், அரசனும், அவன் குடும்பமும் கிளம்பியது.

அரசனுக்கு உள்ளூர சிதம்பரத்தை ததரிசிக்க வேண்டுமென்ற ஆவல், இறைவன் அங்கிருக்கிறானாமே, அவனை பார்த்து கைகூப்ப வேண்டுமென்று பேரவா. அவன் புத்த பிட்சுக்களை சாக்காக வைத்து பொன்னம்பலத்தார்துணைவர சிதம்பரம் வந்தடைந்தான்.

புத்த பிட்சுக்கள் அரசனின் சிறு படையோடு, சிதம்பரம் கோவிலுக்குள் நுழைந்தார்கள். மண்டபத்தில் ஏறினார்கள். சிவபெருமானை நிந்தித்து புத்தனை பெரிதாகச் சொல்லி பேசினார்கள். சைவமதம் வெறும் சாம்பல் மதம், புத்த மதம் பொன்னான மதம், என்று வார்த்தைகளால் அடுக்கினார்கள்.

மற்ற மதத்தைக் குறை சொல்கிறவனுக்கு தன் மதத்தின் மகிமை தெரியாது. என் மதம்தான் உயர்ந்தது என்று சொல்கிறவனுக்கு வேறு ஒரு மதத்தின் தத்துவத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியாது.

வாதாடி இறைவனைப் புரிந்து கொள்ள முடியாது. பேசிப் பேசி பிதற்றி இறைவனை கண்டுகொள்ள முடியாது. அது, சொல்லாமல் சொல்லும் வித்தை. செய்யாமல் செய்யும் காரியம். அன்னிச்சையாய் உள்ளிருந்து முளைக்கின்ற இடம். வர்ணனைக்கும் விபரங்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட விஷயம். பகிர்ந்து கொள்ள முடியாத பேரொளி.

இறைவனைத் தெரிந்தவர்கள் இதுதான் இறைவன் என்று சொல்லமாட்டார்கள். இறைவன் இருக்கிறான் என்று விளக்கமாட்டார்கள். இறைவன் இல்லை என்றும் எதிர்க்கமாட்டார்கள். எதிர்ப்போர்க்கும் இருக்கிறதென்று உரத்துக் கூறுவோர்க்கும் இறைவன் புலப்படவில்லை என்றே அர்த்தம். இறைவனைப் பற்றித் தெரிந்தவர்கள் உள்ளுக்குள் இறைவனை அனுபவிக்க ஆரம்பித்து விடுவார்கள், அங்கு பேச்சில்லை. உங்களுக்கும் இறைவன் தெரியட்டும் என்ற கருணை மட்டுமே உண்டு.

புத்த பிட்சுக்கள் பேசுகிறவர்கள். வாதம் செய்ய மட்டுமே முயற்சிக்கிறவர்கள் அலட்டில் ஆனவர்கள். தங்கள் மதத்தை உலகெங்கும் பரப்பி தாங்களும் சிறக்க வேண்டுமென்ற முட்டாள்தனமான ஆர்வமுள்ளவர்கள். ஆர்வக்கோளாறுகள் உள்ளவர்களிடம் இறைவன் காணப்படமாட்டான். அங்கு வெறும் வன்முறை மட்டுமே முதலாவதாய் இருக்கும். வன்முறை இருக்கிற இடத்தில் இறையருள் சிறிதளவும் இருக்காது. மனிதனின் பேய்குணங்கள் மட்டுமே அங்கு வேடமிட்டு அலங்கரித்துக் கொண்டுவரும்.

வீரமென்ற அலங்காரத்தில் வருகின்ற அந்த ஆத்திரத்தை உலகம் இதுவரை வெறுத்து ஒதுங்கித்தான் இருக்கிறது. புத்த பிட்சுக்கள் சிதம்பரத்திற்குள் போய் வாதுக்கு வருமாறு உறுத்துக் கூறியதும், கோயிலுள்ளோர் திகைத்தார்கள்.

எதற்கு இப்போது வாதம், நாங்கள் உங்களை உங்கள் மதத்தைப்பற்றி எதுவும் சொல்லவில்லையே.

நீங்கள் எங்கள் மதத்தைப் பற்றி குறையாகச் சொல்லாது போனாலும், நாங்கள் உங்கள் மதத்தைப் பற்றி குறை சொல்வோம். உங்கள் மதம் இழிவான மதம். புத்த மதமே மிகச் சிறந்த மதம். என்று ஆரவாரித்தார்கள். இதை நீங்களும் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஒத்துக் கொள்ளாவிட்டால் விடமாட்டோம். வாதுக்கு வாருங்கள் என்று வம்புக்கு அலைந்தார்கள்.

வாதுக்கு வரத் தயாரில்லை, என்றபோது எக்காளமாய் பேசினார்கள். இழிவாக நடந்து கொண்டார்கள். சிலைகளை மட்டும் பார்க்கிறவர்களுக்கு இது புத்தர், அது நடராஜர் என்று தெரியும். அதிலிருக்கிற சக்தியைக் கவனிக்கிறபோதுதான் இறைவன் ஒருவனே என்று புரியும். புரியாதவர்கள் புத்தி பேதலித்து அறையுலகில் விடுத்தார்கள்.

ஊர்மக்கள் மாணிக்கவாசகரிடம் போய் இப்படி ஒரு விஷயம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்று விவரித்தார்கள்.

தென்திசை முழுவதும் சுற்றிய மாணிக்கவாசகர்தில்லையம்பலத்தில் விரும்பி அமர்ந்தகொண்டார், சிதம்பரத்தின் எல்லையிலுள்ள ஒரு நந்தவனத்தில் அழுத்தமான குடிசையை எழுப்பி இடையறாது சிவநாமத்தை உச்சரித்து அடிக்கடி நடராஜர் தரிசனம் பெற்று அமையாக வாழ்ந்து வந்தார்.

கோயிலுக்குள் கலவரம் நடக்கிறது என்று கேட்டதும் மக்கள் அழைக்க உள்ளே வந்தார். வாதுக்கு வருகிறேன் என்று அறிவித்தார்.

புத்தபிட்சுக்கள் உட்கார்ந்தார்கள்.

அவர்கள் அமர்ந்ததும் அவர்களைப் பார்க்க விரும்பாத மாணிக்கவாசகர் எதிர் பக்கத்தில் அமர்ந்து திரையிட்டு தன்னை மறைத்துக் கொண்டார்.

புத்த பிட்சுகள் மாணிக்கவாசகரை நோக்கிக் கேள்விக் கணைகள் வீசினார்கள்...

“இறைவன் ஒருவனா அல்லது பல உருவத்தில் உள்ளவனா. இறைவன் ஏகன் அல்லது அனேகன் ஏதாவது ஒரு பதில் சொல்லு.”

“ஒன்றானது பலவாயிற்று பலவான எல்லாவற்றிலும் ஒன்றே இருக்கிறது”

“நீங்கள் சொல்வது விளங்கவில்லை.”

“விரிசல் விட்ட நிலைக்கண்ணாடியில் ஒவ்வொரு விரிசலுக்குள்ளும் ஒவ்வொரு துண்டுக்குள்ளும் ஒரு முகம் தோன்றும். ஆனால் உண்மையான பிம்பம் ஒன்றே உங்களுக்குப் பலவாக தோன்றுகிறது. காரணம் உள்ளத்து விரிசல்”

இன்னொருவர் கேள்விக் கணை வீசினார்.

“இறைவன் எங்கிருக்கிறார்.”

“எங்கும் இருக்கிறார்.”

“அப்படியானால் நீங்கள் ஏன் இங்கிருக்கிறீர்கள்” கேள்வி கேட்டவர் அடுத்தபடியாய் பேச.

எல்லா பிட்சுக்களும் வக்கரமாய் வாய்விட்டுச் சிரித்தார்கள்.

“இங்குமிருக்கிறார் என்பதால் இங்கு இருக்கிறேன்” மாணிக்கவாசகர் அசராது பதில் கொடுத்தார்.

“என் கேள்வி அப்படியல்ல. தில்லையில் மட்டுமே இறைவன் வேருன்றி இருப்பதாக பொன்னம்பலம்

பொன்னம்பலம் என்று பிதற்றிக் கொண்டிருக்கிற ஒரு சிவபக்தர் சொல்கிறார். நீங்களும் இந்த இடத்தைக் கைக்கப்பித் தொழுது ஆரவாரித்துப்பாடியிருக்கிறீர்கள். எங்குமுள்ள இறைவனை இங்கு வந்து, இங்குநின்று பாடுவானேன். வேறு எங்கேனும் போய் பாடக் கூடாதா. இங்கு மட்டும் பாடுவதால் இறைவன் இங்குதான் இருக்கிறார் என்று மக்களுக்குத் தோன்றுமல்லவா. நீங்கள் தவறாக வழி நடத்துகிறீர்கள் அல்லவா எங்குமிருக்கிறான் என்று சொல்லிவிட்டு கோவிலுக்குள் வருவானேன். கோயிலை மட்டும் சுற்றிக் கொண்டிருப்பானேன்.”

“பசுவின் பால் ரத்தமாய் பசுவின் உடம்பு முழுவதும் பரவியிருக்கிறது. பசுவின் ரத்தம் தான் பாலாக இருக்கிறது. அந்த பாலாக மாறும் இடத்தில் தான் கைவைத்து இழுப்பார்கள். பால் அங்கிருந்து அமுதமாக பீய்ச்சப்படும். மாட்டின் காலுகளிலோ, கால்களிலோ, பால் கரக்க மாட்டார்கள். ஆனால் அந்த இடத்தில் உள்ள ரத்தம்தான் மடிவழியே பாலாக வருகிறதென்று கற்றோருக்குத் தெரியும். எங்கும் உள்ளான். ஆனால், பசுவின் பால் மடி போல சில இடங்கள் இந்த பூமியில் இருக்கின்றன. அவற்றைத் தொட்டு ஸ்பரிசித்து அருகே உட்காரும் போது இறைவனின் அமிர்தத் தன்மை நம்முள் பரவுகிறது.

என்னைக் கேட்கின்ற இந்தக் கேள்வி உங்களுக்கும் பொருந்தும் கண்டியில் மட்டுமா புத்தர் இருக்கிறார். கண்டியில் மட்டும் இருப்பவரே கடவுள். தில்லையில் இருப்பவர் கடவுள் இல்லை என்று சொல்லவா இவ்வளவு தூரம் வந்தீர்கள். கடவுள் இருக்கும் இடம் நாடிப் போக வேண்டிய புத்த பிட்சுகள் கடவுள் இல்லாத இடம் தேடி வருவானேன், உங்களுக்கு கடவுளை பிரித்து வைத்துக் கொள்ளத் தெரிகிறதே தவிர. பெரிதாக்கி உணரத் தெரியவில்லை.”

வாதம் தொடர்ந்தது.

“கடவுள் ஒருவருக்கு மட்டும் தானா எல்லோருக்கும் பொதுவா.”

“எல்லாயிடத்திலும் நிறைந்தவன் எல்லோருக்கும் பொதுவாகத்தான் இருப்பான்.”

“அப்படியானால் குடுமி வைத்து ருத்ராட்சம போட்டு பூணூல் அணிந்த சில அந்தணர்கள் மட்டுமே. கடவுளின் இடத்துக்கு அருகே இருக்கிறார்கள். மற்றவர்களை விலகி இருக்கச் சொல்கிறார்கள். இது என்ன காரணம் கடவுளை எல்லோருமே கட்டித் தழுவிக்கொள்ளலாம் அல்லவா, அந்தணர்கள் மட்டும் என்ன சிறப்பு.”

“உங்கள் மன்னர் அரியணையில் நாயை உட்கார வைப்பீர்களா.?”

“என்ன சொல்கிறீர்கள்” புத்த பிட்சுகள் கூச்சலிட்டார்கள்.

“மன்னன் அரியணை மன்னன் உட்காருவதற்கு. நாயின் இருப்பிடம் எங்கோ அங்குதான் நாய் இருக்க வேண்டும். பசுவின் இருப்பிடம் எதுவோ அங்குதான் பசு இருக்க வேண்டும். குதிரைக் கொட்டடி எங்கோ அங்குதான் குதிரை இருக்க வேண்டும்,

ஒரு சௌகரியத்திற்காக மன்னனுக்கு அரியணையும், நாய்க்கு வாசற்படியும், குதிரைக்கு கொல்லைப் புறமும், பசுவிற்கு பசு மரமும் கட்டி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பசுமரத்தில் குதிரையும், நாய் உட்காருமிடத்தில் அரசரும் இருக்க இயலாது. அந்தணர்களை பூஜை செய்ய அனுமதித்தது ஒரு சௌகரியம் கருதியே, தவிர எந்தவித உயர்வு கருதி அல்ல, அந்தணர் ஒரு தகுதி அல்ல அது வேலை

எல்லா உயிரும் சமமே, எல்லா உயிரும் ஒன்றே. இதில் வேறுபாடு இல்லை. தானே இறைவன் என்று தெளிந்த உயிர். தெளியாத உயிர், தெளியப் போகும் உயிர், தெளிய முயற்சி எடுக்கும் உயிர், என்று வேண்டுமானால், பிரித்துக் கொள்ளலாமே தவிர, இறை எல்லா வடிவமாகவும் இருக்கிறான் என்பதில் எந்த ஐயமும் இல்லை.

புத்தபிட்சுக்கள் வாயடைத்துப் போனார்கள்.

நாங்கள் மந்திர ரூபமானவர். எங்கள் மந்திரம் உங்கள் வாயைக் கட்டிவிடும். என்று உரக்கச் சொன்னார்கள்,

“அந்த ஆட்டம் இங்கு பலிக்காது. மந்திரக் கட்டுகள் பேயின் வேலை. இறந்தோர் ஆவியை இழுத்து வளைத்து வைத்துக் கொண்டு செய்கின்ற ஏமாற்று வேலை. இறைவனை அறிந்தவர் இருக்கின்ற இடத்தில் இவைகள் நடக்காது. நீங்கள் ஏவிவிடப்படும் சூட்சும உருவங்களை ஆதரித்து அன்பாய் பேசி, உங்களிடமே திருப்பி அனுப்ப முடியும். நீங்கள் கட்டி வைத்திருக்கிற சூட்சும உருவங்களை விடுவித்து விடமுடியும்.”

“அப்படியா, புத்த மதத்தின் சக்தியைப் பார். உன்னால் பேச முடியுமா அடுத்த வார்த்தை என்று முயற்சித்துப் பார்.”

புத்த பிட்சுக்கள் ஒன்றாக எழுந்து நின்று மந்திரம் ஜெபித்து கையில் நீர் எடுத்து திரைக்கு அப்பால் வீசினார்கள்,

மாணிக்க வாசகர் எதிரே சூட்சும உருவங்கள் வந்து இறங்கின. அவரைப் பார்த்துச் சிரித்தன. அவருக்கு அருகே போய் வெம்மை தாளாமல் பின்வாங்கின. கைகூப்பின.

அவர் சிவாயநம, என்று அவைகளை நோக்கி உச்சரித்தார்.

அவைகள் பணிந்து எழுந்தன

“நீங்கள் விடுதலை பெற்றீர்கள். உங்களை இனியாரும் அணுக முடியாது. உங்களின் பாவங்கள் தொலைந்தன. வாய் நிறைய சிவன் பெயரைச் சொல்லுங்கள். நமச்சிவாய வாழ்கஎன்று சொல்லுங்கள்.” என்று உரக்கச் சொன்னார்.

சூட்சும உருவங்கள் ‘நமச்சிவாய வாழ்க்’ என்று சொல்லின.

பளிச்சென்று எல்லாக் கட்டுகளும் அவிழ்ந்தன. சுதந்திரமாயின.

மாணிக்க வாசகர் போய் வாருங்கள் என்று விடை கொடுத்தார்.

அவைகள் போகும் முன் புத்த பிட்சுக்களின் அடிநாக்கை திருகி விட்டுப் போயின. ஊமையாக மாணிக்க வாசகரை செய்வேன். என்ற புத்த பிட்சுக்கள் வாய் பேச முடியாமல் வெறும் கூச்சலால் பே, பே என்று சுத்தினார்கள். என்ன முயற்சித்தும் தொண்டையை விடுவித்துக் கொள்ள அவர்களால் முடியவில்லை.

இலங்கை மன்னன் பதறினான். ஓடி வந்து, மாணிக்க வாசகர் கால்களில் விழுந்தான்.

“தவறு என்னுடையது. இவர்கள் உரக்கக் கத்திய போது நான் இவர்களைப் புறக்கணித்திருக்க வேண்டும். ஆரவாரமாகவும், அட்டகாசமாகவும் பேசியபோது இவர்களை அறிவினிகள் என்று நான் புரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். எங்கள் மதமே பெரிய மதம் என்று ஆர்ப்பரித்த போது, இவர்கள் வன்முறையாளர்கள், சிந்திக்கத் தெரி

யாத சுயநலமிகள் என்று முடிவெடுத்திருக்க வேண்டும். உடனே போய் தில்லையம்பலத்தை நிர்மூலமாக்குவோம் என்று உரத்துப் பேசி கிளம்பியபோது இவர்கள் வெறும் சூழ்ச்சிக் காரர்கள் என்று நான் அறிந்திருக்க வேண்டும்.

மிகச் கீழ்த்தரமாய் பில்லி சூனிய விஷயங்களை செய்கிறபோது இவர்கள் மக்களுக்கு அருகே இருக்கவே லாயக்கில்லாதவர்கள். இவர்கள் தரித்திரம் பிடித்தவர்கள். நோய்மிகுந்தவர்கள். மனம் வக்கரம் பிடித்தவர்கள் என்று தெளிவாகியிருக்க வேண்டும்.

தவறு என்னுடையது. இங்கு நடந்த அத்தனை விஷயங்களுக்கும் இலங்கை மக்களின் சார்பாக நான் மனதார மன்னிப்புக் கேட்கிறேன்.

இந்து மதம்தான் உயர்ந்தது என்று நீங்கள் ஒரு நாளும் சொல்லவில்லை. நீங்கள் மதம் தாண்டிப் பேசினீர்கள். கடவுளைப் பற்றியே பேசினீர்கள். எல்லா மதமும் சொல்கின்ற கடவுள் விஷயத்தைப் பேசினீர்கள். கடவுளைப் பற்றிப் புரிந்துகொண்டு பேசினீர்கள். உங்களுக்கு மறுபடியும் என் வணக்கத்தை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மீண்டும் மன்னிப்புக் கோருகிறேன்.

இன்னும் ஒரு விண்ணப்பம். எனக்கு பருவம் வந்த ஒரு மகள் இருக்கிறாள். அவளுக்கு பேச முடியவில்லை. இவர்கள் பல மந்திரங்கள் செய்தும் அவள் புத்தி தெளிவாகவில்லை. இறைவன் பெயரைச் சொல்லி அவளுக்கு பேச்சு வரவழைத்துக் கொடுங்கள் என்று மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்” என்று கைகூப்பினான். கண்ணீர் விட்டு அழுதான்.

மாணிக்கவாசகர் திருச்சாழல் என்ற பதிகத்தைப் பாட, இலங்கையின் இளவரசி பேச்சு மீண்டு, அறிவாலும் சிறந்தவளானாள்.

திருநீரை உடம்பு முழுவதும் பளீரென்று பூசி, பொன்னால் செய்யப்பட்ட அரவத்தை புஜத்திலும் மார்பிலும் நகையாக அணிந்து கொண்டு எப்பொழுது பேசினாலும், வேத விஷயங்களையே பேசிக் கொண்டு அந்தணர்கள் போகிறார்களே கவனித்தாயா என்று ஒரு பெண் கேட்க, அதற்கு இன்னொரு பெண் விடையளிப்பதாய் அந்த திருச்சாழல் பதிகம் இருந்தது.

பூசுவதினாலும், மறைகளைப் பேசுவதினாலும், பொன்னால் அரவம் போல் நகை செய்து கொண்டு பூண்பதாலும் என்ன நடந்து விடும். இறைவன் எல்லா உயிர்களுக்குள்ளும் இருக்கிறார்.

பூசியவர்களுக்குள்ளும் இருக்கிறான். பூசாதவர்களுக்குள்ளும் இருக்கிறான். மறைகளைப் பேசுபவர்களுக்குள்ளும் இருக்கிறான். பேசாதவர்களுக்குள்ளும் இருக்கிறான். நகைகள் பூட்டி அலங்காரமாய் வருபவர்களுக்குள்ளும் இருக்கிறான். எந்த நகைகளும்ற்று துனியாகக் கிடக்கிறவர்களுக்குள்ளும் இருக்கிறான் என்று இறைவனின் பரப்பிரம்ம சொரூபத்தை எளிமையாய் அழகாய் விவரித்தார்.

**பூசுவதும் வெண்ணீறு பூண்பதுவும் பொங்கரவம்
பேசுவதும் திருவாயால் மறைபோலும் கானேம
பூசுவதும் பேசுவதும் பூண்பதுவும் கொண்டென்னை
ஈசனவன் எவ்வுயிர்க்கும் இயல்பானான் சாழலோ.**

இலங்கை மன்னனுடைய மகளுக்கு பேச்சு அளித்த செய்தி, சோழ மன்னனுக்கு தெரிந்து, அவனும் ஓடிவந்து பணிந்தான். அவனுக்கும் பேசாத ஒரு மகள் இருந்தாள். அந்த மகளுக்குப் பேச்சுக் கொண்டு வருமாறு கைகூப்பி வேண்டினான்.

சோழ மன்னனின் மகளுக்குப் பேச்சு வரும்படி மாணிக்கவாசகர் செய்தார்.

சோழமன்னன் அவருக்கு அடியவனானான். சிதம்பரத்தின் எல்லையில் அழகிய நந்தவனம் அமைத்து அவருக்கு குடியிருக்க ஏற்றதொரு மாளிகை அமைத்து, உதவிக்கு தொண்டர்கள் கொடுத்தனுப்பினான்.

தினசரி ஊர் ஊராகச் சுற்றி வந்த மாணிக்கவாசகர், தினசரி சிதம்பரம் கோயிலுக்குப் போய் நடராஜரை தரிசிப்பதை மட்டுமே வழக்கமாகக் கொண்டார்.

பிறகு கோயிலுக்குப் போவதையும் நிறுத்தி, வீட்டிற்கு வெளியே வந்து சிதம்பரம் கோவில் கோபுரத்தை அன்னாந்து பார்த்து நமச்சிவாய என்று ஒருமுறை கூப்பிடுவதை மட்டுமே வழக்கமாகக் கொண்டார், பிறகு வீட்டிற்கு வெளியே வருவதையும் நிறுத்தி, தன் மாளிகைக்குள்ளேயே அடைந்து கொண்டார். மாளிகையிலேயும் தன்னுடைய நடவடிக்கைகளை ஒரே அறையில் இருக்குமாறு இறுக்கிக் கொண்டார்.

அந்தநேரம் அவரைத் தேடி ஓர் அந்தணர் வீட்டின் படியேறினார். வணங்கினார்.

“நீங்கள் செய்த அற்புதங்களைக் கேள்விப்பட்டு உங்களைத்தரிசிக்க வந்திருக்கிறேன். எனது ஊர் பாண்டிய தேசம், மதுரை. நீங்கள் அங்கு வந்தபோது உங்களைச் சந்திப்பதில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்” என்று வணங்கினார்.

“பாண்டிய தேசத்து ஐயனே, இந்த சாதாரண மனிதனைப் பார்க்கவா இவ்வளவு தொலைவு வந்தீர்கள், பாண்டிய தேசத்தில் எந்நாளும் குடிகொண்டிருக்கிற சோமசுந்தரனை மறந்துவிட்டு, ஒதுக்கிவிட்டு இந்தப் பிச்சைக்காரனைத் தேடி வரவேண்டுமா, இது அவசியமில்லை என்பது என்னுடைய எண்ணம். நீங்கள் மறுபடியும் பாண்டிய தேசத்திற்கே திரும்பிப் போகலாம்.

இங்கு விசேஷமாய் எந்த விஷயமும் இல்லை” என்று சொன்னார்.

“இல்லை. நீங்கள் செய்வது அதிசயங்கள்.”

“நான் எதுவும் செய்யவில்லை. பாண்டிய தேசத்து அந்தணரே இறைவன் செய்தான். என்னைக் கருவியாக்கிச் செய்தான். என்னுள் இருக்கிறவன் தானாய் முன்வந்து செய்தான். நான் என்பது இங்கு இல்லை. நான் என்று இங்கு யாருமில்லை. எனவே என்னைப் பார்க்க நீங்கள் இத்துணை அவஸ்தைப் பட்டிருக்க வேண்டாம். எனினும் பார்த்தாகிவிட்டது. விடைபெறலாம்.”

“மாணிக்கவாசகரே ஒரு விண்ணப்பம்.”

“சொல்லுங்கள் ஐயனே.”

“உங்களுடைய பாடல்கள் பலவும் நான் மனனம் செய்திருக்கிறேன். ஆனால் நீங்கள் பல ஊர்களுக்குப் போய் இன்னும் அதிகமான பாடல்கள் எழுதியிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன், அவையெல்லாம் அந்தந்த ஊர்களில் தான் பிரதியெடுக்கப் பட்டிருக்கிறதே தவிர, உங்களிடம் இல்லை என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். எனவே, அந்தப் பாடல்களையெல்லாம் நீங்கள் மறுபடி சொன்னால், நான் அழகாக அவைகளை ஒலையில் எழுதி உங்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டுப் போகிறேன்.”

எனக்கு தமிழ் நன்கு எழுதப்படிக்க வரும். எனவே மறுபடியும் அந்தப் பாடல்களை இனிமையான சுவைமிக்க அந்தப் பாடல்களை நீங்கள் இந்த உலகத்தின் பொருட்டு பாடவேண்டும்” என்று கைகூப்பி வேண்டினார்.

“இது நல்ல யோசனையாக இருக்கிறது இப்படியொரு செயல் செய்வதற்கு யாரும் முன்வரவில்லை. நீங்கள் முன்வந்திருப்பது இறைவன் திருவருள் உங்களை

நான் பாண்டியதேசத்து ஐயனாகவே நினைக்கவில்லை. இறைவனாகவே நினைக்கிறேன்.

வருக, வந்து அமர்க, எழுத்தாணியும் ஓலையும் கொண்டு வரச் சொல்லுகிறேன். எழுதுக” என்று அன்புடன் உபசரித்தார்.

“ஓலையும் எழுத்தாணியும் நானே கொண்டு வந்திருக்கிறேன். எனவே அந்தக் கவலை வேண்டாம் இதோ சொல்லலாம்” என்று சம்மணமிட்டு உட்கார்ந்தார்.

அனைத்து திருவாசகப் பாடல்களையும் மாணிக்கவாசகர் முறைப்படுத்தி வரிசையாகச் சொல்லச் சொல்ல பாண்டிய தேசத்து அந்தணர் தாம் கொண்டு வந்திருந்த ஓலைச் சுவடிகளில்தாம் இடுப்பில் வைத்திருந்த எழுத்தாணியால் அழகுற எழுதி கட்டுக் கட்டாய் கட்டி அடுக்கி வைத்தார்.

பலநாட்கள் இந்த முறைப்படுத்தல் தொடர்ந்தது, வந்த அந்தணர் விருப்பத்திற்காக அகப்பொருள் கோவை என்கிற இன்னொரு பதிகமும் இறைவனைத் தலைவனாக வைத்து பாடப்பட்டது.

“இவைகளையெல்லாம் எனன செய்யப் போகிறீர்கள்.”

வந்த அந்தணர் எழுதிய ஓலைச் சுவடிகளை மூட்டையாகக் கட்டிக் கொண்டிருந்தபோது மாணிக்கவாசகர் வியந்து கேட்டார்.

“இவைகள் என்னுடைய சொத்துக்கள் அல்லவா, நான் எடுத்துக் கொண்டு போகப்போகிறேன்” என்று மூட்டையைத் தூக்கி தோளில் வைத்தார்.

மாணிக்கவாசகரைப் பார்த்து, மெல்லச் சிரித்தார். பளிச்சென்று காணாமல் போனார்.

எல்லாம் வல்ல இறைவனோடு மாணிக்கவாசகர் இரண்டறக்கலந்தார். இறைவனானார்.

அவர் கடைசியாக வாழ்ந்த நந்தவனம் இன்றும் சிதம்பரத்தில் இருக்கிறது. மாணிக்கவாசகருடைய பாடல்கள் தொகுப்பு திருவாசகம் என்றழைக்கப்படும்.

திருவாசகத்திற்கு உருகார் ஒருவாசகத்திற்கும் உருகார் என்று பழமொழி உண்டு. உள்ளத்தை உருகு வைக்கும் இறைவனை நோக்கி நகரவைக்கும் ஓர் அம்புதமான விஷயமாய் தேடுவோருக்கு இறைவனைத் தெளிவாகக் காட்டும் விஷயமாய் திருவாசகம் இருக்கிறது.

தமிழ் வெறும் கவிதைமொழி மட்டுமல்ல. அது இறைவன் மொழி. இறைவனை சாதாரணர்களுக்கும் எடுத்துக்காட்டும் மொழி இறைவழியில் நிற்கும்படி செய்யும்வழி.

சிதம்பரம் போகும்போது, மாணிக்கவாசகரை நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். திருவாசகத்தை ஒருமுறையேனும் படியுங்கள். ஓரிரு பாட்டுகளேனும், மனப்பாடம் செய்யுங்கள், அவர் வாழ்ந்த நந்தவனத்தையும், சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு வாருங்கள்.

சிதம்பரம் நடராஜர் கோவில் சாதாரணமான இடம் அல்ல, அது இறைதேடும் அன்பர்களுக்கு மிக விசேஷமானது. அதன் மண்டபங்களில் ஏதேனும் ஒரு இடத்தில் அமைதியாய் இருந்து இறைவனை நினைத்துக் கொண்டிருப்பது நல்லது.

வயதான காலத்தில் மனம் ஒன்றுகூடி இறைவனை நோக்கி நகர, இந்த அமர்வு வெகுநிச்சயமாய் உதவி செய்யும். மனனம் செய்வதற்காக சில மாணிக்கவாசகர் பாடல்கள் இத்துடன் இணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

—முற்றும்—

மாணிக்கவாசகர் அருளிய திருவாசகம்

பண்சுமந்த பாடல்பரிசு படைத்தருளும்
பெண்சுமந்தபாகத்தின் பெம்மான் பெருந்துறையான்
விண்சுமந்த கீர்த்தி வியன் மண்டலத்து ஈசன்
கண்சுமந்த நெற்றிக் கடவுள் கலிமதுரை
மண்சுமந்து கூலிகொண்டு அக்கோலால் மொத்துண்டு
புண்சுமந்த பொன்மேனி பாடுதும்காண் அம்மானாய்.

சங்கம் அரற்றச் சிலம்பு ஒலிப்பத்
தாழ்குழல் சூழ்தரும் மாலை ஆடச்
செங்கனிவாய் இதழும் துடிப்பச்
சேயிழையீர் சிவலோகம்பாடிச்
கங்கை இரைப்ப அரா இரைக்கும்
கற்றைச் சடைமுடியான் கழற்கே
பொங்கிய காதலில் கொங்கை பொங்கப்
பொன்திருச்சுண்ணம் இடித்தும் நாமே.

சீர் ஆரு பவளம் கால் முத்தம் கயிறு ஆக
ஏர் ஆரம் பொன் பலமை ஏறி இனிது அமர்ந்து
நாராயணன் அறியா நாள் மலர்த்தாள் நாய் அடியேற்கு
ஊர் ஆகத் தந்தருளும் உத்தரகோசமங்கை
ஆரா அமுதின் அருள் தாள் இணை பாடிப்
போர் ஆர் வேல் கண்மடவீர் பொன்ஊசலாடாமோ.

மின்கணினார் நுடங்கும் இடையார்
வெகுளி வலையில் அகப்பட்டுப்
புன் கனன் ஆய்ப் புரள்வேனைப்
புரளாமல் புருந்து அருளி
என் கணிலே அழுது ஊறித்
தித்தித்து என் பிழைக்கு இரங்கும்
அம் கணனே உடையாய்
அடியேன் உன் அடைக்கலமே.

கூடி கூடி உன் அடியார்
குனிப்பார் சிரிப்பார் கனிப்பாராய்

வாடி வாடி வழி அற்றேன்
 வற்றல் மரம் போல் நிற்பேனோ
 ஊடி ஊடி உடையாயொடு
 கலந்து உள் உருகிப் பெருகி நெக்கு
 ஆடி ஆடி ஆனந்தம்
 அதுவே ஆக அருள் கலந்தே.

மாதும் சுற்றமும் மற்று உள போகமும்
 மங்கையர் தம்மோடும்
 கூடி அங்குள குணங்களால் ஏறுண்டு
 குலாவியே திரிவேனை
 வீடு தந்து என் தன் வெம் தொழில் வீட்டிட
 மென் மலர்க் கழல் காட்டி
 ஆடுவித்து எனது அகம் புகுந்து ஆண்டது ஓர்
 அற்புதம் அறியேனே.

கண்கள் இரண்டும் அவன் கழல்
 கண்டு களிப்பன ஆகாதே
 காரிகையார்கள்தம் வாழ்வில்
 என் வாழ்வு கடைப்படும் ஆகாதே
 மண்களில் வந்து பிறந்திடும் ஆறு
 மறந்திடும் ஆகாதே
 மால் அறியா மலர்ப்பாதம்
 இரண்டு வணங்குதும் ஆகாதே.

பண்களிகூர் தரு பாடலொடு
 ஆடல் பயின்றிடும் ஆகாதே
 பாண்டி நல்நாடு உடையான்
 படை ஆட்சிகள் பாடுதும் ஆகாதே
 விண் களி கூர்வது ஓர் வேதகம்
 வந்து வெளிப்படும் ஆகாதே
 மீன் வலை வீசிய கானவன்
 வந்து வெளிப்படும் ஆயிடிவே.